PETER

Swanson

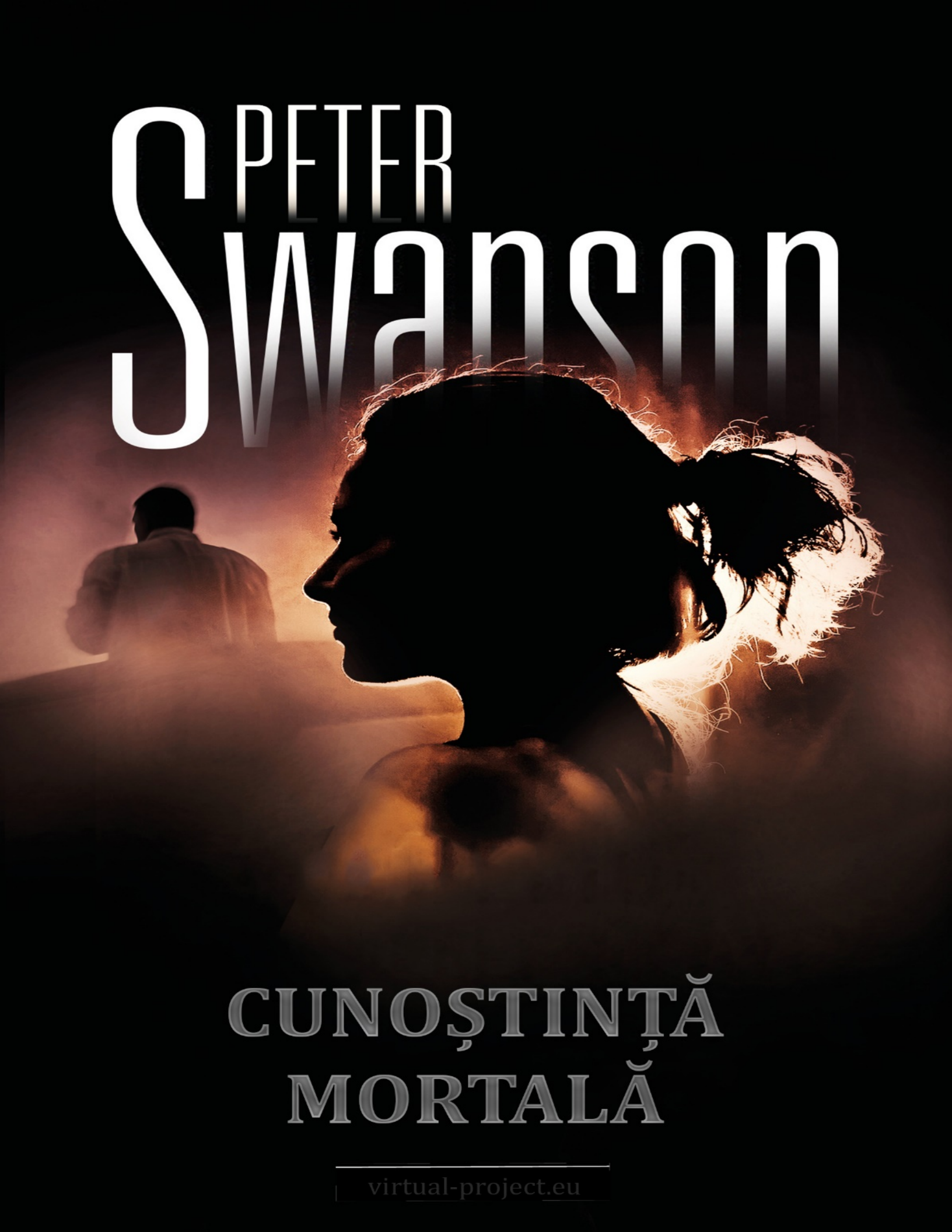

CUNOȘTINȚĂ MORTALĂ

virtual-project.eu

PETER SWANSON

CUNOȘTINȚĂ MORTALĂ

Original: *Before She Knew Him* (2019)

Traducere din limba engleză și note de:
MANUELA BULAT și BIANCA PAULEVICI

virtual-project.eu

LITERA®

2021

PARTEA ÎNTÂI

MARTORA

1.

Cele două cupluri se cunoscură la o petrecere din vecini, în a treia sâmbătă din septembrie.

Hen n-avusese chef să meargă, dar Lloyd o convinsese.

— E la doi pași. Dacă nu-ți place, poți să faci stânga-mprejur și să te întorci acasă.

— Ba chiar nu pot, spuse Hen. Trebuie să stau cel puțin o oră, ca să nu bată la ochi.

— N-o să bată la ochi, zău așa.

— Ei, cum să nu. Doar n-o să le arunc o privire noilor mei vecini, pentru ca apoi să mă întorc și să plec.

— Dacă tu nu te duci, atunci nu mă duc nici eu.

— Foarte bine, spuse Hen, dându-și seama că soțul ei merge la cacealma și știind că avea să se ducă și singur dacă era presat.

Lloyd rămase tăcut pentru o clipă. Se afla în fața bibliotecii din living, rearanjând cărțile. La începutul lunii iulie, în timpul unuia dintre cele mai grave valuri de căldură din istoria statului Massachusetts, cumpăraseră o locuință unifamilială în West Dartford. După două luni, vremea se răcorise, iar Hen începea să se simtă, într-adevăr, ca acasă. Mobilierul fusese aranjat cum trebuie, tablourile erau agățate pe pereți, iar Vinegar, pisica lor maine coon, începuse să iasă din când în când din subsol, unde se ascunsese.

— Și dacă te rog să-mi faci favoarea de a veni cu mine?

„Favoare” era un cod tacit între ei, o formulă la care Lloyd apela de obicei atunci când Hen nu se simțea bine. În trecut, așa o făcea uneori să se ridice din pat dimineața.

„Nu o face pentru tine, ci pentru mine. Ca o favoare”. Câteodată, o scotea din sărite cuvântul acela și felul în care Lloyd îl folosea, dar înțelegea totodată că era rezervat pentru ocazii pe care Lloyd le considera

cu adevărat importante. Importante pentru amândoi.

— Bine. Voi veni, spuse ea, iar Lloyd se întoarse zâmbitor cu fața la ea, dinspre bibliotecă.

— Îmi cer scuze de pe acum dacă va fi îngrozitor, zise el.

Ziua de sâmbătă a fost însorită și cu vânt puternic. Rafale sporadice încercau să smulgă fața de masă din plastic, ținută în loc de castroanele cu salată de paste, chipsuri, hummus și pită. Dartford era o suburbie locuită de navetiști înstăriți, aflată la patruzeci și cinci de minute de Boston, dar West Dartford, pe care râul Scituate îl separa de restul orașului, avea case mai mici, apropiate una de alta, toate construite pentru muncitorii de la o moară închisă cu mult timp în urmă și care fusese, recent, transformată în ateliere pentru artiști. Moara convertită era unul dintre motivele pentru care Lloyd și Hen aleseseră acel loc. Hen putea avea propriul atelier, aflat la câțiva pași de casă, iar Lloyd putea să facă naveta cu trenul – și gara se afla la câțiva pași – până în Boston, unde lucra. Le era suficientă o singură mașină, ipoteca era mai mică decât cea pe care o plătiseră la Cambridge și, practic, erau la țară, departe de toate.

Dar, în timp ce se afla la petrecerea din vecini, printre cupluri de tineri sofisticați, aproape toate cu copii, nu i se părea foarte diferit față de cartierul unde stătuseră înainte. O femeie pe nume Claire Murray – aceeași care îi înmânase invitația la petrecere – îi prezentă pe Hen și Lloyd. Invariabil, conversațiile începură să se învârtă în jurul problemelor de gen: Hen se trezi că trebuie să-și explice de cel puțin trei ori numele – prescurtare de la Henrietta – și să precizeze de încă trei ori că era artistă cu normă întreagă, apoi le informă pe două dintre femei că, nu, încă nu avea copii. Doar una, o roșcată cu pistrui întunecați, care purta un tricou cu sigla unei grădinițe, o întrebă pe Hen dacă își dorea copii.

— Mai vedem, minți Hen.

Hen și Lloyd răsuflară ușurați când, după ce mâncară o salată de paste delicioasă și o jumătate de cheeseburger uscat, se regăsiră și începură o conversație cu, aparent, singurul cuplu fără copii de la petrecere, Matthew și Mira Dolamore, despre care aflară că locuiesc în casa în stil colonial olandez situată chiar lângă a lor.

— Probabil că au fost construite în același timp, nu credeți? întrebă Lloyd.

— Toate casele de pe strada asta au fost construite în același timp, rosti

Matthew, frecându-și ușor adâncitura dintre buza inferioară și bărbie.

Când lăsă degetul jos, Hen văzu că avea o cicatrice acolo, ca Harrison Ford. Hen se gândi că era chipeș, nu chipeș ca Harrison Ford, ci mai degrabă prezentabil, în sensul că toate trăsăturile sale – părul castaniu și des, ochii de un albastru-deschis, maxilarele puternice – erau cele ale unui bărbat frumos, însă ansamblul lor era mai puțin reușit decât fiecare în parte. Stătea drept și țeapăn și era îmbrăcat cu o cămașă băgată în niște blugi cu talie înaltă, nu tocmai la modă. Cu umerii lui largi și mâinile mari și noduroase, îi evoca lui Hen imaginea unui manechin dintr-o vitrină. Mai târziu, când cinară cu toții, decise că era unul dintre acei bărbați inofensivi, veseli, genul de persoană pe care erai bucuros să o vezi, dar la care nu te gândeai niciodată când nu era prin preajmă. Mult mai târziu, își dădu seama cât de greșită fusese prima ei impresie. Dar, în acea după-amiază însorită de sâmbătă, Hen era fericită că Lloyd revenise alături de ea, că făcea conversație și că ea nu mai trebuia să se descurce singură.

Mira, care nu-i venea nici până la umeri soțului ei, veni mai aproape de Hen.

— Nici voi nu aveți copii, spuse ea, fiind mai degrabă o afirmație decât o întrebare, iar Hen își dădu seama că noii lor vecini trebuie să-i fi spionat când se mutaseră acolo, în iulie.

Era ciudat că nu veniseră să se prezinte.

— Nu, nu avem.

— Cred că suntem singurele cupluri de pe strada asta care nu au copii, zise ea, cu un râs nervos.

Hen decise că, fizic, Mira era opusul soțului ei, că, laolaltă, trăsăturile ei – un nas puțin prea mare, o linie joasă a părului, șolduri late – creau o persoană mult mai atractivă decât era soțul ei.

— Cu ce vă ocupați? întrebă Hen, mustrându-se în gând fiindcă apelase instantaneu la acea întrebare pentru a schimba subiectul.

Cele două cupluri mai stătură de vorbă încă vreo douăzeci de minute. Matthew era profesor de istorie la un liceu privat aflat la trei orașe distanță, iar Mira era reprezentantă de vânzări pentru o companie de software educațional, ceea ce însemna, după cum repetă de câteva ori, că petrecea mai mult timp pe drumuri decât acasă.

— Va trebui să fii cu ochii pe Matthew, zise ea. Să-mi spui cu ce se ocupă când sunt plecată.

Și, din nou, același râs nervos. În mod normal, Mira i-ar fi displăcut lui Hen, dar cumva nu era așa. Poate că mutarea chiar o îmblânzise, dar, cel mai probabil, era efectul medicației curente. O altă rafală de vânt, mai rece, străbătu strada, făcând să foșnească pomii încă verzi, iar Hen își strânse cardiganul pe trup și se cutremură.

— Ți-e frig? o întrebă Matthew.

— Tot timpul, răspunse Hen, și adăugă: Cred că ar fi mai bine să mă duc acasă…

Lloyd îi zâmbi.

— Vin cu tine, spuse el, apoi se întoarse spre Matthew și Mira. Nu știu dacă vă vine să credeți, dar încă n-am terminat de despachetat. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc.

— Și eu mă bucur că te-am cunoscut, Lloyd, spuse Matthew. Și pe tine, Hen. E prescurtare de la…

— Henrietta, da, dar nimeni, cu excepția certificatului meu de naștere, nu m-a numit vreodată așa. Întotdeauna a fost Hen.

— Haideți să ne vedem cândva! Poate, la un grătar, dacă nu ne întâlnim prea târziu, zise Mira și se arătară cu toții de acord, dar răspunsurile vagi o făcură pe Hen să decidă că asta nu se va întâmpla niciodată.

Așa că, o săptămână mai târziu, Hen fu surprinsă s-o vadă pe Mira ieșind grăbită pe ușa din față a casei sale, în timp ce ea venea de la atelier.

— Hen, bună! spuse Mira.

Ca de obicei după ce își petrecea o după-amiază lucrând, Hen se simțea un pic aeriană, dar într-un sens bun.

— Bună, Miri, răspunse ea, dându-și imediat seama că greșise numele.

Vecina ei nu o corectă.

— Aveam de gând să trec pe la voi în seara asta, dar te-am văzut venind pe stradă. Puteți veni la cină în weekend?

— Hm, spuse Hen, ezitând.

— Vineri sau sâmbătă, nu contează, zise Mira. Chiar și duminică e foarte bine pentru noi.

Hen știa că nu avea cum să scape, mai ales că i se oferiseră trei seri dintre care să aleagă. Ea și Lloyd nu aveau planuri pentru acel weekend, așa că alese seara de sâmbătă și întrebă ce puteau aduce.

— Doar pe voi. Uraaa! Ceva restricții alimentare?

— Nu, mâncăm orice, răspunse Hen, omițând să-i spună despre fobia lui

Lloyd față de orice bucată de carne care nu era dezosată.

Stabiliră să se vadă sâmbătă seara la ora șapte, iar Hen îl informă pe Lloyd când acesta ajunse acasă.

— În regulă, spuse el. Prieteni noi. Ești pregătită pentru asta?

Hen râse.

— Nu chiar, dar va fi plăcut să gătească cineva special pentru noi. O să fim plictisitori, așa că n-o să ne mai invite și altă dată.

Hen și Lloyd sosiră fix la ora șapte, înarmați cu o sticlă de vin roșu și una de vin alb. Hen purta rochia ei verde, ecosez, și colanți pe dedesubt. Lloyd, care cel puțin făcuse duș, purta blugi și un tricou cu trupa Bon Iver pe care îl lua, uneori, la alergat. Gazdele îi conduseră în living – organizat identic cu al lor –, unde se așezară cu toții în jurul unei măsuțe joase de cafea, încărcată cu suficiente apetitive cât pentru o mică petrecere. Hen și Lloyd stăteau pe o canapea bej din piele, în vreme ce Matthew și Mira se așezaseră pe fotoliile asortate. Camera era foarte albă și sterilă, incredibil de curată. Pe pereți erau agățate niște gravuri interesante, dar Hen avea impresia că le văzuse la Crate and Barrel[{1}].

Făcură conversație cam un sfert de oră. Hen sesiză că nu li se oferise nimic de băut – era o casă în care nu se bea? Însă asta nu o deranja în mod deosebit, doar că se gândea la Lloyd. Dar, exact când Mira întrebă dacă Hen va participa la următorul eveniment organizat de cei de la Open Studios[{2}], Matthew se ridică și întrebă:

— Vreți să beți ceva?

— Ce opțiuni avem? întrebă Lloyd, puțin prea nerăbdător.

— Vin, bere.

— Aș bea o bere, zise Lloyd, iar Hen și Mira cerură fiecare câte un pahar de vin alb.

Matthew ieși din cameră, iar Mira întrebă din nou de Open Studios.

— Nu știu, răspunse Hen. Abia mi-am amenajat spațiul, ieri am terminat. Mi s-ar părea ciudat să văd brusc oameni defilând pe-acolo.

— Ar trebui s-o faci, spuse Lloyd.

— Da, ar trebui, întări Mira.

— Ai mai fost la evenimentele organizate de cei de la Open Studios? o întrebă Hen pe Mira.

— Da, noi am fost în fiecare an la cele de-aici. Eu mă duc oricum. Uneori, merge și Matthew. E distractiv, trebuie neapărat să participi. S-ar

putea chiar să vinzi ceva. Uite, de acolo am cumpărat gravurile astea, zise Mira, arătând spre lucrările înrămate de pe perete, iar lui Hen îi păru rău că-i trecuse prin minte că fuseseră cumpărate dintr-un magazin de mobilă.

Matthew se întoarse cu băuturile, iar Hen observă că, pentru el, își adusese o cutie de bere cu ghimbir.

— Vorbește-ne despre arta ta, îi ceru Mira.

Lui Hen nu-i prea plăcea să-și explice profesia, dar făcu tot posibilul, iar Lloyd, întotdeauna salvatorul ei, îi sări și el în ajutor. După absolvirea facultății, Hen se ocupase de gravură, mai întâi în blocuri de lemn, iar mai târziu, folosind plăci de cupru sau zinc. De ani de zile, realiza lucrări de imaginație pură – tablouri grotești, suprarealiste, de obicei însoțite de o legendă. Ilustrațiile acelea păreau desprinse din cărți, adesea din basme înfricoșătoare, care nu existau decât în mintea ei. Avusese destul de mult succes până la vârsta de treizeci de ani, fusese invitată să ia parte la mai multe expoziții de grup și figurase chiar într-o revistă de artă din New England, dar întotdeauna trebuise să-și suplimenteze veniturile lucrând în magazine care comercializau materiale pentru artiști, iar ocazional înrămase tablourile unui proeminent pictor din Boston, în South End. Toate acestea se schimbaseră atunci când fusese abordată de un autor de literatură pentru copii, ca să creeze ilustrații propriu-zise pentru prima carte dintr-o serie fantastică pe care urma s-o scrie. Acceptase oferta, cartea se vânduse bine, ceea ce o îndemnase să apeleze la serviciile unui agent, iar acum lucra cu normă întreagă ca ilustratoare de cărți pentru copii și mai crea doar când și când câte o compoziție originală. Nu o deranja. În secret, se simțea fericită că i se spunea ce ar trebui să conțină lucrările ei. Actualul cocktail de medicamente, care includea un stabilizator de dispoziție, un antidepresiv și încă ceva care amplifica, pare-se, efectele antidepresivului, ținuse în frâu tulburarea bipolară a lui Hen în ultimii doi ani, însă ea simțea că îi și eliminase toate impulsurile creative. Putea să-și realizeze și acum lucrările, încă îi plăcea cu adevărat munca ei, dar rareori îi mai venea vreo idee originală. Desigur, nu le spuse nimic din toate astea Mirei și lui Matthew. Mira se arătă interesată mai ales de cărți, deoarece auzise de ele, și promise să o cumpere pe prima din serie. Matthew îi puse câteva întrebări despre procesul artistic, ascultând cu atenție răspunsurile ei.

În cele din urmă, se mutară în sufragerie, unde îi aștepta mâncarea, pe platouri cu încălzire, așezate pe o servantă – piure de cartofi, copane de pui

într-un sos de un galben aprins, o salată verde.

— Așa serveau bunicii mei masa, zise Hen. Pe o servantă.

— De unde sunt ei? întrebă Mira.

Hen spuse că tatăl ei era britanic, iar mama, americană, și că, în copilăria ei, se tot mutaseră de la Bath, în Anglia, la Albany, în New York, și invers.

— Mi s-a părut mie că ai un accent, rosti Mira.

— Serios? Credeam că nu am.

— E abia sesizabil.

— Tu de unde ești?

— Sunt din California, dar părinții mei au venit din nordul Angliei, via Pakistan, și și-au păstrat un comportament foarte britanic. Toate mesele noastre, inclusiv micul dejun, erau servite de pe o servantă din sufragerie.

— Îmi place, spuse Hen.

În timpul cinei, conversația decurse plăcut, fără să atingă însă niciun subiect care să stârnească însuflețire. Discutară mult despre slujbele lor, despre cartier, despre piața imobiliară ridicol de supraevaluată. Ori de câte ori Matthew vorbea, o făcea ca să pună întrebări, adresate în general lui Hen. Când o întrebă cum supraviețuise petrecerii din vecini, ea își dădu seama că era destul de perspicace. Sperând să îndrume conversația spre sport, Lloyd îl întrebă pe Matthew dacă nu era și antrenor la Sussex Hall. Matthew răspunse că nu („singurul sport la care m-am priceput vreodată a fost badmintonul”). Hen, care, imediat după ce terminase facultatea, petrecuse trei luni dezastruoase încercând să predea desenul la clasele primare, îl întrebă dacă nu găsea cariera didactică epuizantă din punct de vedere emoțional, iar el spuse că primii doi ani fuseseră dificili.

— Dar acum îmi place. Îmi plac elevii, faptul că ajung să cunosc viața lor, că îi urmăresc trecând printr-o mulțime de schimbări de la primul an până la ultimul.

Hen simți că Lloyd, care băuse mai multe pahare de vin, își înăbușea căscatul. După desert – o budincă de orez caldă, cu stafide și cardamom –, Hen zise că ar trebui să plece, pentru că în dimineața următoare se duceau la părinții lui Lloyd. Era adevărat, doar că nu plecau dimineața devreme, ci mai târziu.

Cele două cupluri se opriră în holul de la intrare, iar Hen spuse din nou cât de mult îi plăcea cum decoraseră casa.

— O, ar trebui să facem un tur al casei, rosti Mira. Ar fi trebuit să facem

asta mai devreme.

În mod surprinzător, Lloyd a fost de acord, iar Mira îi conduse prin bucătăria renovată, le arătă veranda pe care o adăugaseră în spatele casei, apoi le arătă biroul de la parter al lui Matthew. Camera aceea avea un aspect atât de diferit față de nuanțele deschise și de liniile simple din restul locuinței, încât Hen se simți ca și cum ar fi pătruns într-o cu totul altă casă, poate chiar într-o altă epocă. Pereții erau acoperiți cu un tapet verde-închis, în carouri vagi, pe podea era un covor persan foarte uzat, iar întreaga încăpere era dominată de un enorm dulap cu uși de sticlă, plin cu cărți și fotografii înrămate. În cameră mai erau un mic birou și un scaun din piele, precum și o canapea din velur. Nimic nu părea nici pe departe modern, iar fiecare spațiu disponibil era ocupat de obiecte decorative sau poze înrămate, toate alb-negru. Hen, atrasă de obiectele mărunte și de orice era vechi, intră în cameră și nu se putu împiedica să exclame:

— Oh!

— Toate astea sunt ale lui Matthew, spuse Mira.

Hen se întoarse, zâmbi și văzu că Matthew, care spălase vasele în cea mai mare parte a timpului cât durase turul casei, stătea acum nervos în pragul ușii. Hen se simți stânjenită, ca și cum li s-ar fi arătat ceva mult mai intim decât un birou.

— Îmi place la nebunie, rosti ea. Sunt atât de multe lucruri interesante!

— Sunt colecționar, spuse Matthew. Mira este… care-i opusul colecționarului? Aruncător de lucruri?

În încăpere se afla și un șemineu, iar Lloyd întrebă dacă funcționează, în timp ce Hen privi obiectele aflate pe poliță. Alăturarea era bizară – un mic șarpe de aramă, sfeșnice din lemn, un portret în miniatură al unui câine, un glob luminat, iar, în mijloc, un trofeu, o figurină înfățișând un scrimer în poziție de atac, pe un postament de argint. Preț de un moment cumplit, Hen avu senzația că va leșina. Vederea i se încețoșă și își simți picioarele ca și cum ar fi stat în mijlocul unui șuvoi de apă, apoi își veni în fire. „Probabil că este doar o coincidență”, își spuse ea, apropiindu-se pentru a vedea inscripția de la baza trofeului. „LOCUL III, SPADĂ”, citi ea, iar dedesubt, mult mai mic, părea să scrie „OLIMPIADA DE JUNIORI” și o dată. Nu dori să se apropie prea mult. Se răsuci pe călcâie și, cu o voce care spera să sune cât mai firesc, îl întrebă pe Matthew:

— Practici scrima?

— Dumnezeule, nu! rosti el. Doar mi-a plăcut trofeul. L-am cumpărat de la o vânzare de vechituri.

— Te simți bine, Hen? întrebă Lloyd, privind-o cu îngrijorare. Pari cam palidă.

— Oh, da, sunt în regulă! Sunt obosită, cred.

Cele două cupluri se adunară din nou în vestibul, pentru a-și lua rămas-bun. Hen simți că-i revine culoarea în obraji. „Era doar un trofeu de scrimă – probabil că sunt mii și mii", își spuse ea, în timp ce lăuda din nou cina și le mulțumea pentru turul casei. Lloyd avea deja o mână pe clanța ușii de la intrare, încercând să scape cât mai repede. Mira se apropie și o sărută pe Hen pe obraz, în vreme ce Matthew, aflat în spatele ei, zâmbi și își luă rămas-bun. Poate că era doar o impresie, dar lui Hen i se păru că o privește cu luare-aminte.

Afară, în aerul rece și umed, după ce ușa soților Dolamore se închise, Lloyd se întoarse spre Hen și spuse:

— Te simți bine? Ce s-a întâmplat?

— Oh, nimic! Doar că m-a apucat puțin amețeala. Era foarte cald acolo, nu-i așa?

— Nu chiar, rosti Lloyd.

Ajunseseră deja în dreptul casei lor, iar Hen și-ar fi dorit să se mai plimbe prin aerul plăcut al nopții, dar știa că Lloyd voia să intre și să vadă dacă nu mai prinde ceva din meciul celor de la Red Sox.

Mai târziu, în pat, cu Lloyd adormit lângă ea, Hen își spuse că fusese un gând ridicol, că lumea era plină de trofee de scrimă și că toate arătau, probabil, la fel. „Totuși, nu e ridicol, nu-i așa? Matthew predă la Sussex Hall, unde a învățat și Dustin Miller".

2.

După ce Mira adormi, Matthew se ridică și coborî în biroul său. Se opri în același loc în care stătuse și musafira lui, la circa un metru de șemineu, și se uită la trofeu, încercând să descifreze inscripția. Abia reuși să distingă data și locul, deși avea o vedere perfectă și știa deja ce scria acolo. Totuși, era posibil ca ea s-o fi putut citi. Fusese un prost – prost și arogant – că etalase trofeul acolo, pe polița șemineului, chiar la mijloc, unde oricine

putea să-l vadă. Dar, fir-ar să fie, ce șanse erau ca cineva să facă legătura?

„Totuși, ea a făcut legătura, nu-i așa?”

Chiar și numai uitându-se la ea, își dăduse seama că era cât pe ce să leșine. Se gândise că se va prăbuși și se întrebase dacă bărbatul ei, care nu părea să dea pe afară de inteligență, avea să fie suficient de rapid pentru a o prinde înainte de a cădea.

Matthew simți că i se pune un nod în piept, ca de fiecare dată când era neliniștit. Se gândea la nodul acela ca la un pumn de bebeluș care se încleșta și se descleșta. Făcu niște sărituri cu forfecare, ca să scape de el, iar după ce termină, își spuse că va trebui să scape cu totul de trofeu, să-l ascundă undeva. Gândul acela îl umplu de ceea ce își imagină că trebuie să fie o senzație similară durerii.

•

— A mers bine, cred, declară Mira din nou, în dimineața următoare. Chiar mi-a plăcut Hen.

— Ar fi interesant să-i vedem lucrările, spuse Matthew.

— Da, nu-i așa? Hai să mergem la Open Studios! Știi când e?

Matthew își luă telefonul, pentru a verifica în ce weekend avea loc evenimentul organizat de cei de la Open Spaces, în timp ce Mira începu să scoată diverse alimente din frigider, pentru a prepara micul dejun. Era una dintre puținele lor rutine – un mic dejun îmbelșugat și cald duminică dimineața.

După ce mâncară ouă jumări și crochete de cartofi făcute din piureul rămas, Matthew îi zise Mirei că are de planificat lecțiile pentru săptămâna următoare, se duse în biroul său și închise ușa. Rămase o clipă nemișcat în camera întunecată, trase aer în piept și se gândi cum arătase Hen în biroul lui. Era mică de statură, brunetă și drăguță. Avea părul castaniu, ochii mari, căprui și trăsături care aminteau puțin de cele ale unui spiriduș. Gândul că ea știa ce îi făcuse el lui Dustin Miller – chiar dacă doar bănuia – îl înspăimântă, dar îi dădu și o senzație apropiată de amețeală. Din acest motiv păstrase trofeul de scrimă? Voise ca altcineva să știe ce făcuse el? Îl luă de pe poliță. Trebuia să scape de el, asta era evident. Dar trebuia să scape de el chiar în acel moment? Avea să vină poliția acasă la el chiar în ziua aceea? Era posibil. Și cum rămânea cu bricheta gravată pe care o ținea în sertarul de la birou? Putea să facă cineva legătura între brichetă și Bob Shirley? Un fior de durere îl străbătu pe Matthew. Din pricina noii lor

vecine, trebuia să renunțe la cele mai de preț bunuri ale sale. Oftă încet, apoi se gândi la o modalitate de a scoate suvenirele din casă, fără a le elimina însă complet din viața lui.

Se duse la subsol și găsi o cutie de carton care părea să fie de mărimea potrivită. Când se întoarse în birou, trecu pe lângă Mira, care își schimbase hainele și purta acum niște pantaloni de yoga și un tricou vechi.

— Ieși la plimbare? o întrebă el.

— Nu, îmi fac programul de yoga la televizor. Pentru ce e cutia aia?

El îi spuse că voia să ducă înapoi la Sussex Hall câteva dintre manualele de istorie pe care le adunase în ultimii ani.

— Mergi acolo azi? îl întrebă ea.

— Așa mă gândeam. Îmi oferă și o scuză ca să mai ies din casă.

— E duminică. Le poți duce mâine, nu?

— De fapt, voiam să-mi fac acolo o parte din planurile de lecții. Să scriu câteva date pe tablă.

Mira ridică din umeri.

— Vino și tu, dacă vrei. După aceea, ne-am putea plimba pe malul lacului.

— Bine, poate, rosti ea și se îndreptă spre living.

El o urmări cu privirea. Îi plăcuse întotdeauna mersul ei, felul în care se ridica ușor pe vârfuri la fiecare pas. Îi zisese că, de la cinci la treisprezece ani, singurul lucru care o interesase fusese baletul, dar visul i se spulberase când își dăduse seama că nu avea să depășească un metru și cincizeci și trei de centimetri înălțime. În timpul liceului, fusese gimnastă și putea încă să facă sărituri pe spate.

După ce reveni în birou, înfășură într-un ziar trofeul de scrimă de la Olimpiada de Juniori și îl puse pe fundul cutiei. Adăugă bricheta lui Bob Shirley, ochelarii de soare Vuarnet pe care îi luase din BMW-ul lui Jay Saravan și, în cele din urmă, exemplarul ferfenițit al romanului *Insula comorilor,* care îi aparținuse lui Alan Manso.

Apoi luă și câteva manuale de istorie împrăștiate prin birou – cărți pe care nu le mai folosea la niciuna dintre orele sale – și le îngrămădi peste cele patru suvenire. După aceea, lipi cutia cu scotch și se duse să-i spună Mirei că pleacă la școală.

Ea tocmai își terminase exercițiile de yoga, iar în living era cald și mirosea a sudoare, dar nu era un miros neplăcut.

— Am plecat, spuse Matthew. Să te aștept?

— Nu, e în regulă. Am multe de făcut pe aici. Cât timp stai?

— Nu mult, spuse el, luând cheile mașinii și ochelarii de soare.

Zăbovi o clipă în vestibul, încercând să se gândească dacă luase totul. Stând acolo, își dădu seama că era posibil ca Hen sau soțul ei, Lloyd, să fie afară, în fața casei lor, sau să se uite pe fereastră. Spuseseră că se duceau undeva, dar dacă se întorseseră deja și îl vedeau plecând cu o cutie? Ar fi fost evident că scăpa de trofeu? Din fericire, aleea lui se afla pe partea opusă față de casa lor. L-ar fi putut vedea timp de aproximativ zece secunde, cât ieșea pe ușă și cotea spre mașină. Era un risc pe care și-l putea asuma.

Afară era cald, mai degrabă ca într-o zi de vară decât ca la sfârșitul lui septembrie. Peste drum, Jim Mills își tundea iarăși peluza, chiar dacă trecuseră doar câteva zile de când o făcuse ultima dată, iar mirosul de iarbă proaspăt cosită și de benzină umplea aerul, dându-i lui Matthew o stare ușoară de greață. Să tundă peluza din spatele casei părintești fusese una dintre sarcinile sale în copilărie. Nasul începea să-i curgă, mâinile îl furnicau din pricina vibrațiilor mașinii de tuns iarba, iar în zilele umede, iarba cosită se aduna sub mașina de tuns și i se lipea de glezne. Intră în automobilul său Fiat și porni aerul condiționat. Puse cutia lângă el, pe scaunul pasagerului. Din pricina mirosului de iarbă proaspăt cosită, abia dacă se mai gândise că Hen sau Lloyd ar fi putut să-l vadă cărând cutia. Era, probabil, un lucru bun că nu aruncase vreo privire vinovată spre casa lor.

Făcea douăzeci de minute cu mașina până la Sussex Hall, un liceu privat cu circa șapte sute de elevi, din care jumătate stăteau la internat, iar jumătate veneau din orașele bogate situate în această parte a statului Massachusetts. Ridicate pe un deal, toate clădirile de la Sussex Hall, cu excepția celei mai noi săli de sport, fuseseră construite din cărămidă, la începutul secolului precedent. Lui Matthew nu îi plăcuse întotdeauna să predea, dar îi plăcea campusul de la Sussex, cu căminele sale gotice și capela creștină de piatră. Parcă pe un loc al facultății, chiar dacă era duminică și putea parca oriunde. Intră în Warburg Hall pe ușa din spate, folosindu-și propriul set de chei, și coborî imediat la subsol, pe scara îngustă. Una dintre îndatoririle suplimentare ale lui Matthew consta în gestionarea manualelor de istorie, majoritatea fiind păstrate într-unul dintre spațiile de depozitare închise, de la subsolul amenajat. Dar avea o cheie și

de la secțiunea mai veche a subsolului, unde erau păstrate scaunele pliante suplimentare, folosite pentru ceremoniile de absolvire, și, în spatele acestora, mobilierul la care se renunțase de-a lungul timpului – tablele negre, mai ales, și scaunele vechi din sălile de clasă. În colțul îndepărtat era un teanc de cutii care conțineau tacâmurile originale din sala de mese. Acolo își puse și el cutia cu amintiri, și cu siguranță nu aveau să fie niciodată atinse sau găsite, chiar dacă cineva le-ar fi căutat. Și chiar dacă s-ar fi găsit cutia, avusese grijă să șteargă orice amprentă de pe toate obiectele și verificase ca numele lui să nu fie scris în niciunul dintre manualele vechi.

Reveni la parter și, după ce se spălă pe mâini la toaletă facultății, se duse în sala de clasă, ca să lucreze la planurile de lecții pentru săptămâna următoare. Majoritatea cursurilor sale erau aceleași pe care le predase de zeci de ori, dar, în acel semestru, acceptase să facă un seminar despre Războiul Rece pentru anul terminal și trebuia să-și mai revizuiască materialele. În săptămâna următoare, se concentrau pe reorganizarea postbelică. După aproape o oră de stat la catedră, auzi scrâșnetul metalic, răsunător al ușii din spate care se deschidea, apoi un glas timid întrebă:

— E cineva?

Ieși pe holul slab luminat și strigă:

— Aici!

Michelle Brine urcă treptele și spuse:

— Slavă Domnului! Nu suport să fiu singură aici în weekend. Îmi dă fiori.

Matthew nu era surprins să o vadă pe Michelle acolo. Era în al doilea an la catedră, iar el era uimit că supraviețuise celui dintâi. Timidă, tăcută și nutrind credința sinceră că elevilor ei le păsa de istorie, avusese parte de multe dezamăgiri și plânsese adeseori în primul ei an. Matthew o luase sub aripa lui, îi oferise planurile sale de lecții, strategiile sale de disciplinare, iar apoi, spre sfârșitul semestrului de primăvară, și părerile sale în privința vieții ei personale, dându-i sfaturi legate de relația cu iubitul ei, care era un nemernic.

— Mă bucur tare mult că nu sunt singura care intră în panică și vine aici duminica. Am rămas deja foarte mult în urmă.

Se dusese după Matthew în sala lui de clasă. Ea purta blugi, lucru pe care nu îl făcea niciodată în timpul orelor de curs, dar îi recunoscu bluza neagră,

cu nasturii încheiați până sus, fiindcă o purta uneori cu o fustă, când preda.

— E plăcut aici în weekend, nu ți se pare?

— Nu pot să sufăr locul ăsta când sunt singură. Cât stai?

— De fapt, tocmai mă pregăteam să plec.

— O, nu! făcu ea, deschizând fermoarul rucsacului. Poți să arunci o privire rapidă pe un material? E ceva ce voiam să predau la a zecea.

După ce parcurse unul dintre planurile ei de lecție, în care intenționa să le ceară elevilor să creeze fiecare o constituție, în propria sa viziune – „Poate ar fi bine să înveți mai întâi Constituția în vigoare", sugerase el –, ea se lansă instantaneu într-o nouă poveste despre iubitul ei, Scott, care, cu două seri în urmă, se dusese să cânte cu trupa lui și nu venise acasă până la trei dimineața. După ce el adormise, voise să se uite în telefonul lui, dar își schimbase codul de acces.

— Asta nu sună bine, zise Matthew.

— Știu. Știu. Mă înșală, nu-i așa?

— Spune-mi exact ce ți-a zis când l-ai întrebat de ce a venit atât de târziu.

Matthew, care îi trimisese deja un mesaj Mirei pentru a-i spune că va întârzia puțin, se sprijini de spătarul scaunului de la catedră și făcu unul dintre lucrurile la care se pricepea de minune. Ascultă cu atenție ce-i spunea o femeie.

3.

Duminică, Hen se gândi să sune la linia telefonică pe care poliția o punea la dispoziție pentru informații legate de diverse cazuri sau să încerce să ia direct legătura cu detectivul care ancheta uciderea lui Dustin Miller – trecuseră deja doi ani și jumătate de-atunci dar știa că, dacă avea de gând să anunțe poliția, trebuia să-i spună lui Lloyd și încă nu voia să facă asta.

În schimb, după cafea și micul dejun, când Lloyd ieși la alergat, Hen se așeză cu laptopul în brațe și tastă „Dustin Miller moarte" în motorul de căutare. De îndată ce articolele începură să se înșiruiască pe ecranul ei, Hen simți că o cuprinde un val de greață și emoție. Cu trei ani în urmă, Hen fusese de acord cu schimbarea de medicație recomandată de un nou psihofarmacolog, la care ajunsese când Lloyd își schimbase locul de

muncă, iar asigurarea lor de sănătate se modificase. Tratamentul respectiv îi declanșase o perioadă maniacală în timpul căreia, pe lângă partea bună, și anume că reușise să facă multe lucruri în plan profesional, devenise obsedată de uciderea lui Dustin Miller, care locuise în fostul cartier al lui Hen și Lloyd. De fapt, tocmai se întorcea de la o plimbare prin Huron Village, în Cambridge, când văzuse paramedicii scoțând dintr-o vilă în stil victorian, aflată puțin mai departe de casa ei, o targă pe care se afla un cadavru într-un sac. Se oprise și se uitase cum soseau mașini de poliție și vehicule nemarcate, iar apoi, doi bărbați înalți, în costume gri.

La știrile din seara aceea se vorbise despre presupusa omucidere a unui proaspăt absolvent al Boston College, care fusese găsit mort în casa lui. La început, Lloyd, șocat de proximitatea crimei, fusese la fel de interesat ca și Hen. Dar, cu trecerea timpului, pe măsură ce tot mai multe detalii apărură și pe măsură ce deveni clar că poliția, în ciuda „pistelor promițătoare", nu identificase nici măcar un singur suspect, Hen se pomeni din ce în ce mai obsedată, analizând fiecare detaliu pe care poliția îl comunica prin intermediul presei și trecând de mai multe ori pe zi pe lângă reședința în stil victorian, cu ziduri trandafirii. Nu existaseră indicii ale unei spargeri, iar Hen presupunea că ucigașul lui Dustin făcuse parte, probabil, dintre cunoscuții lui. Fusese găsit legat de un scaun și asfixiat cu o pungă de plastic pusă peste cap și prinsă cu bandă adezivă. Se constatase că lipseau câteva obiecte din casă, printre care portofelul victimei, un laptop, plus un trofeu obținut la scrimă, în cadrul Olimpiadei de Juniori. Nu făcuse scrimă la Boston College, ci jucase tenis, dar fusese scrimer la Sussex Hall, școala privată de lângă Boston, pe care o frecventase din clasa a șasea până într-a douăsprezecea.

Dustin lăsase în urmă o pagină de Facebook, iar Hen petrecuse ore întregi uitându-se la ea, nu doar la postările și pozele sale anterioare, ci și la ce scriseseră prietenii după moartea sa. Cele mai multe dintre comentarii erau atașate la ultima lui postare, o fotografie pe care o făcuse pe strada sa – strada lui Hen –, cu peri înfloriți și un cer cu irizații roz, deasupra acoperișurilor. Într-un colț al fotografiei, o tânără care purta o fustă scurtă se îndepărta de Dustin. Comentariul care însoțea fotografia era: „Doamne, cât îmi place noua mea stradă!" Hen tot revenise asupra acelor cuvinte, încercând să-și dea seama dacă se refereau pur și simplu la copacii înfloriți, la casele frumoase și la primăvara care plutea în aer sau la fata cu picioare

lungi, surprinsă în imagine.

— Tu ești bărbat, Lloyd. Ce crezi că a vrut să spună cu asta? Se referea la fată?

Lloyd se uitase la pagina de Facebook timp de cinci secunde, înainte de a spune:

— Ce contează?

— Probabil că a făcut fotografia asta cu doar câteva ore înainte de a fi ucis.

— Crezi că poza are legătură cu motivul pentru care a fost ucis?

— Nu, nu am zis asta. Doar că… nu ți se pare înfiorător?

— Ba da. Mi se pare foarte înfiorător și de aceea nu vreau să-mi petrec timpul gândindu-mă la asta și vorbind despre asta. Și cred că nici tu nu ar trebui s-o faci.

Încă de când ajunsese la vârsta potrivită pentru a-și alege singură cărțile de la bibliotecă, Hen avusese întotdeauna o înclinație către morbid, o puternică preocupare față de moarte. Nu considerase niciodată că acesta ar fi fost un defect – în liceu, câștigase mai multe premii de artă cu ilustrațiile ei sumbre și tulburătoare –, dar, pe când era în anul întâi la Camden College, avusese primul ei episod maniacal, trecând rapid de la perioade de exagerată încredere în sine la momente de nesiguranță zdrobitoare. Nu putea să doarmă și stătea până târziu, urmărind obsesiv DVD-urile cu sezonul unu din *Twin Peaks*. Adormea în zori și începuse să lipsească de la cursurile de dimineață. Avea permanent gânduri nocive, prin mintea ei perindându-se întruna imagini legate de moarte. Își imagina sinucideri elaborate și își rodea unghiile până la sânge. În acea perioadă, Sarah Harvey, o altă studentă din anul întâi, a cărei cameră era pe același coridor, făcuse o formă atât de gravă de gripă, încât trebuise să se întoarcă acasă pentru tot restul semestrului. Prin Winthrop Hall, se răspândi un zvon conform căruia colega de cameră a lui Sarah, Daphne Myers, lăsase intenționat deschise ferestrele din camera lor, pentru a o îmbolnăvi și mai tare pe Sarah. Hen deveni obsedată de Daphne – nu o plăcuse de când se întâlniseră în prima zi, la turul de orientare al bobocilor – și se convinsese că Daphne nu doar că încercase să o îmbolnăvească și mai tare pe Sarah, ci încercase chiar să-și omoare colega de cameră. Părea perfect logic. Daphne – înaltă, blondă, cu ochii morți, care studia ca să-și ia diploma în psihologie – era psihopată.

Hen decisese că scopul ei – motivul pentru care se afla în acel moment la Camden – era să descopere adevărul despre Daphne. Începuse să o urmărească tot timpul, iar cu cât o studia mai mult, cu atât se convingea mai mult că Daphne e o persoană malefică. În noiembrie, Daphne, care devenise din ce în ce mai prietenoasă cu Hen – „Foarte suspect", gândea Hen –, îi spusese lui Hen că trece de la psihologie la arte plastice și o întrebase ce profesori îi recomanda. Ba chiar îi arătase lui Hen una dintre lucrările ei de artă, un desen în cerneală, care lui Hen i se păruse a fi o copie îndrăzneață a stilului ei. O considerase o provocare deliberată, iar Hen se dusese mai întâi la consilierul ei academic și apoi la poliția locală, spunând că își simțea viața amenințată de Daphne Myers, care încercase deja să o ucidă pe Sarah Harvey. La ambele întâlniri, Hen izbucnise într-un plâns isteric. Părinții ei fuseseră înștiințați, iar mama lui Hen aranjase să vină în vizită, dar, înainte de a ajunge, Hen, care simțea furnicături pe piele din pricina anxietății, în timp ce mintea îi clocotea de gânduri cumplite, ieșise la ora trei dimineața din Winthrop Hall, îmbrăcată cu un tricou supradimensionat, și aruncase cu o piatră smulsă din pavaj în fereastra lui Daphne. Când Daphne privise prin geamul spart, Hen o atacase, tăindu-și una dintre încheieturile mâinilor într-o bucată de sticlă spartă. Hen fusese tratată la urgențe, apoi internată într-un spital de psihiatrie, unde rămăsese timp de zece zile, la ieșire primind diagnosticul de tulburare bipolară tip I și un ordin de restricție care îi interzicea să se apropie la mai puțin de cinci sute de metri de Daphne Myers. Fusese pusă sub acuzare pentru agresiune.

Tatăl lui Hen, care era avocat, încercase să-i convingă pe părinții lui Daphne Myers să renunțe la acuzație, dar aceștia refuzaseră. În cele din urmă, fusese încheiată o înțelegere, Hen acceptând să-și continue tratamentul psihiatric și să facă muncă în folosul comunității. De asemenea, fusese de acord din tot sufletul să plece de la Camden și să nu o mai contacteze niciodată pe Daphne. Tatăl ei îi ceruse judecătorului să închidă dosarul, iar acesta acceptase, dar nu înainte ca niște ziare locale să apuce să relateze povestea. Spre meritul ei, Daphne nu vorbise cu reporterii, după cum, bineînțeles, nu o făcuse nici Hen, iar povestea ieșise în cele din urmă din atenția publică, în ciuda unui articol de fond intitulat „Bătaia între studentele de la College Freshmen devine letală".

— Eram sigură că e schizofrenie, din cauza unchiului tău, spusese mama ei în timp ce o ducea pe Hen cu mașina, înapoi în nordul statului New York.

Dar se pare că ești doar nebună, ca toți ceilalți din familia noastră.

Râsese, apoi își ceruse scuze. Așa făcea ea.

După un an de stat acasă – șase luni petrecute într-un hău atât de adânc și atât de întunecat, încât crezuse că nu va mai simți niciodată bucurie și șase luni de revenire treptată la normalitate se înscrisese la Oneonta, în cadrul Universității de Stat din New York. Acolo, unul dintre profesori o introdusese în gravură, iar ea simțise că și-a găsit menirea în viață.

Lloyd, care știa totul despre primul an dezastruos al lui Hen la Camden, adusese subiectul în discuție când văzuse că ea devenea din ce în ce mai obsedată de moartea lui Dustin Miller.

— E altceva acum, spusese Hen, iar pielea de pe piept și gât începu să i se înroșească de nervi.

— În ce fel?

— Asta este o crimă reală, comisă pe strada *noastră.* Nu încerc să persecut pe nimeni. Nu sunt paranoică.

— Dar, din câte îmi dau seama, ești puțin maniacală în clipa asta.

Mai târziu, când lucrurile se înrăutățiseră, Hen începuse să creadă că Lloyd apăsase cumva un buton magic când folosise cuvântul „maniacală” cu referire la ea, inițiind astfel perioada de trei luni în care se apucase să studieze fiecare crimă nerezolvată ce avusese loc în New England în ultimii zece ani, căutând o legătură cu Dustin Miller. Tot în acest interval de timp, se certase cu managerul de tură de la magazinul cu materiale pentru artiști, unde Hen lucra cu jumătate de normă. Încetase să mai meargă la muncă, spunându-i lui Lloyd că va fi o artistă cu normă întreagă. El îi zisese că, după părerea lui, se puteau descurca și fără slujba ei, dar îi ceruse ca, măcar, să-și înainteze preavizul la magazin.

— S-ar putea să ai nevoie de o recomandare cândva, spusese el. Nu cred că ar trebui să rupi toate legăturile.

— Ai dreptate, replicase Hen, dar nu se putuse hotărî să sune la magazin.

Pur și simplu, încetase să mai iasă din casă, afundându-se în muncă și studiind crimele nerezolvate (începuse să caute posibile piste și în afara regiunii New England). Apoi, într-o zi de noiembrie, se trezise târziu și confuză, cu dureri în tot corpul și lipsită de orice dorință de a mai crea vreodată o lucrare de artă. Când venise acasă, Lloyd o găsise încă în pat. Încercase să vorbească cu ea, dar ea nu se putea opri din plâns.

— O să trecem peste asta, îi promisese el. Dar am nevoie să-mi faci o

favoare, bine?

— Bine.

— Dacă îți vine ideea să te sinucizi, să mă anunți. Nu mă poți părăsi, indiferent de motiv. Trebuie să rămâi în viață.

Hen îi promisese lui Lloyd că nu-l va părăsi, iar în cele din urmă, își ținuse promisiunea. Timp de două luni, trăise într-o lume stăpânită de spaime și anxietăți, singurele ei gânduri constructive fiind legate de imaginarea modului în care s-ar putea sinucide. Dar îi făcuse o promisiune lui Lloyd, chiar dacă, în sinea ei, știa că lui i-ar fi mai bine fără ea. În cele din urmă, după o zi în care se urcase la volanul mașinii lor comune, plănuind să se ducă la North Shore și să se înece în ocean, îi spusese lui Lloyd, când acesta se întorsese de la serviciu, că trebuie să se interneze. În acea seară, el o dusese la urgențe.

Hen petrecuse două săptămâni într-o secție de psihiatrie, apoi alte două săptămâni în ambulatoriu, primind, pe lângă un nou cocktail de medicamente, un tratament electroconvulsiv. Apoi începuse să se simtă mai bine – nu imediat, ci în timp. Vechea ei lume – dorința de a crea artă, de a se vedea cu prietenii, de a planifica călătorii – reveni la viață. Cu timpul, oribilul episod deveni de domeniul trecutului. Primea mai multe oferte de a face ilustrații decât îi permitea timpul să accepte, iar obsesia ei față de Dustin Miller, și în general față de crimele nerezolvate, dispăru. Unul dintre beneficiile terapiei electroconvulsive a fost acela că amintirea ei despre întregul episod ajunse în cel mai bun caz neclară, iar o parte din ea dispăru complet. Ea și Lloyd, care se gândiseră întotdeauna să aibă copii, luară decizia finală de a nu avea. În schimb, căzură de acord să se mute din Cambridge și să găsească o casă mai mare, undeva la țară.

Hen își termină cafeaua, care se răcise în cană. Acum, că își amintise de cazul Dustin Miller, era mai convinsă decât fusese cu o seară înainte că noul ei vecin era ucigașul lui Dustin. În cea mai mare parte, ceea ce citise erau știri vechi, dar găsise în *Boston Globe* un articol amplu despre crima nerezolvată, publicat în iulie, pe vremea când Hen se ocupase de mutarea epuizantă („Nu ne mai mutăm niciodată, îți dai seama de asta, da?”, spusese Lloyd) și cumva îl ratase. Articolul nu conținea prea multe informații noi, dar existau câteva detalii despre perioada petrecută de Dustin la Sussex Hall, când fusese acuzat că ar fi agresat sexual o colegă. Fie Hen uitase acest detaliu, fie fusese dezvăluit abia atunci. „Nu”, gândi ea, „nu aș fi avut

cum să uit. E exclus”. Asta făcea ca toate piesele să se potrivească. Presupusa agresiune sexuală avusese loc în timpul concursului de scrimă din cadrul Olimpiadei de Juniori din acel an, care se desfășurase în St. Louis, Missouri. Vecinul ei Matthew Dolamore, profesor la Sussex Hall, fără doar și poate îl cunoștea pe Dustin – probabil că fusese unul dintre profesorii săi. Poate că Matthew știa că agresiunea sexuală – niciodată dovedită – chiar se întâmplase. Cinci ani mai târziu, îl ucisese pe Dustin din răzbunare sau dintr-un simț ai dreptății și îi luase trofeul de scrimă. Era cumva absurd, dar și perfect posibil. Cu toate acestea, Hen voia să vadă trofeul și să se asigure că data și locul trecute pe el erau corecte. Abia atunci, și numai atunci, va suna la poliție. Era de datoria ei, nu? Poate că era mai bine să ofere pontul anonim.

Hen închise computerul, ieși pe veranda închisă cu geamuri și aruncă o privire spre locuința soților Dolamore, aflată alături. Nu se vedea nicio mașină pe alee, dar, la fel ca și casa lor, și aceasta era prevăzută, în capătul aleii, cu un garaj pentru o singură mașină. Totuși, își amintea că, în seara precedentă, văzuse acolo o mașină mică, de culoare închisă. Cum să afle adevărul despre trofeul de scrimă? Putea încerca să se strecoare în casă în timp ce Matthew și Mira erau plecați sau, și mai bine, ar putea face cumva ca Mira s-o invite înăuntru. Eventual, i-ar putea trimite un e-mail, în care s-o întrebe dacă n-ar mai putea arunca o privire prin casa lor, pentru a fura câteva idei de decorațiuni interioare. La urma urmei, casele erau proiectate la fel.

Afară era cald, mai cald decât în casă. Hen își scoase puloverul, se așeză pe unul dintre balansoare și își ridică fața spre soare. Așa stătea când Lloyd se întoarse de la alergat, transpirat și respirând anevoie.

— Îmi place aici, spuse el, ținându-se de balustrada verandei și întinzându-și picioarele.

— În casă sau în oraș? întrebă Hen.

— Și, și, răspunse el. Dar ție?

— Și mie îmi plac amândouă, rosti ea și se ridică.

Adierea caldă aduse un miros de mâncare gătită, iar lui Hen i se făcu brusc foame.

4.

Mira intra rar în biroul lui, dar Matthew o găsi acolo duminică seară. Se spăla pe dinți și se uita la cărțile de pe rafturi.

— Caut ceva nou de citit, spuse ea, și stropi de spumă îi zburară printre buze. Scuze, zise apoi și părăsi biroul.

Se întoarse fără periuța de dinți. Își strânsese părul sub o bentiță, iar tenul îi era demachiat și încă strălucitor, după crema hidratantă cu care se dădea pe față în fiecare seară.

— Ce zici de asta? o întrebă Matthew, întinzându-i romanul istoric *Stâlpii Pământului* de Ken Follett.

— E prea mare, zise ea. În plus, vreau o ediție broșată.

— La ce oră e zborul tău? o întrebă Matthew.

Tocmai își amintise că, a doua zi, pleca la Charlotte.

— La trei după-amiaza. Am toată dimineața liberă.

— Ai citit *Fiica timpului* de Josephine Tey? zise Matthew, întinzându-i o carte veche, broșată, având pe copertă imaginea unei piese de șah răsturnate, regele.

— Despre ce-i vorba?

— Este un roman polițist, dar e despre Richard al III-lea.

— Bine, spuse Mira. Îmi place. E subțire.

Deschise la prima pagină.

— Cine e Christine Truesdale?

— Nu știu. Am cumpărat-o de la un anticariat.

Mira citi cu voce tare:

— „Christine Truesdale. Terminată la 17 martie 1999. Cinci stele”. Ei bine, se pare că i-a plăcut.

— O să-ți placă și ție. E foarte bună.

— Hei, ce s-a întâmplat cu trofeul tău? spuse Mira, după ce aruncase o privire spre polița șemineului, pe care trofeul de scrimă al lui Dustin Miller ocupase poziția centrală.

Matthew pusese în locul lui o replică a Pietrei de la Rosetta, pe care o cumpărase de la British Museum.

— Cred că m-am săturat de el, îi răspunse. M-am gândit să fac o mică schimbare de decor.

Mira se apropie și atinse Piatra de la Rosetta.

— Hen, vecina noastră, a părut foarte interesată de trofeu, ai observat?

— Nu, n-am băgat de seamă.

— Poate că a fost scrimeră.

Mai târziu, în pat, amândoi își deschiseră cărțile, Mira începând *Fiica timpului,* în timp ce Matthew termina *O oglindă îndepărtată,* de Barbara W. Tuchman, pe care o citea, probabil, a treia oară. Îi plăcea nespus tot ce ținea de istorie, dar nimic nu îi stârnea interesul mai mult decât Evul Mediu, ceva legat de omniprezența morții, traiul frugal, cruzimea și însuflețirea acelor vremuri.

— Crezi că îi vom mai vedea? spuse brusc Mira.

Matthew își dădu seama pe loc că se referea la vecini, la Lloyd și Hen, dar zise:

— Pe cine?

— Pe vecinii noștri, Hen și Lloyd.

— Sunt sigur că îi vom mai vedea. De multe ori. Locuiesc chiar alături.

— Știi ce vreau să spun. Dacă vom socializa.

Matthew și Mira se certau foarte rar – niciunul dintre ei nu era câtuși de puțin beligerant din fire –, dar Mira spunea adeseori că își dorea ca ei să aibă mai mulți prieteni. Nu pomenise niciodată nimic despre asta pe vremea când încercau să facă un copil, dar acum, după ce deciseseră că nu vor avea copii, aducea destul de des subiectul în discuție.

— Nu știu. Nu a fost chiar o seară de neuitat, nu-i așa?

Îi păru rău imediat ce rosti cuvintele.

— Poftim? Nu te-ai simțit bine?

— Ba da, mi-a plăcut. A fost bine. Doar că n-am simțit… nicio scânteie.

Mira își frecă tâmpla cu un deget.

— Mie mi s-a părut că a fost o scânteie între mine și Hen. Una mică, oricum. Ea e foarte interesantă, nu crezi?

— Ba da. Ar trebui să te vezi cu ea. Nu trebuie să facem mereu lucrurile în cuplu.

— Da, știu. Totuși, ar fi frumos dacă s-ar lega ceva.

— Propune-i să luați prânzul împreună cândva, zise Matthew.

— O să-i propun, spuse Mira și adăugă: Nu ești un mare admirator al lui Lloyd, nu?

— Eh, făcu Matthew. E în regulă. Mi se pare că nu-i pe măsura lui Hen. A avut noroc că a pus mâna pe ea.

— Mereu zici asta.

— De obicei, am dreptate.

Apoi continuară să citească în liniște. Ca de obicei, Mira puse prima cartea pe noptieră, stinse veioza și se lipi de Matthew.

— Nu știu ce m-aș face fără tine, rosti ea, ca în fiecare seară, cel puțin ori de câte ori erau împreună în pat.

Era felul ei de a-i spune noapte bună. Matthew se gândi că era și un fel de rugăciune. Fusese cât pe ce să-i și zică asta o dată, dar își dăduse seama că ar fi dat impresia că se crede vreun zeu.

Matthew continuă să citească până când Mira adormi. Îi luă doar vreo zece minute. Avea să se îndepărteze de el, iar răsuflarea să i se domolească și, cum făcea adesea, să murmure cuvinte neinteligibile. Matthew își închise cartea, stinse veioza și se întinse pe spate. Camera era de un cenușiu încețoșat, niciodată cufundată cu totul în beznă, ca cea în care dormise în primii șaptesprezece ani din viața sa. Era perfect treaz – așa era întotdeauna când începea procesul adormirii. Era momentul lui preferat din zi, cel în care își cântărea opțiunile, gândindu-se ce poveste își va spune în timp ce adormea. În ultima vreme, fusese una din două. În primul scenariu, călătorea înapoi în timp, cu aproape un an în urmă, până în momentul când se dusese cu mașina în New Jersey și îl ucisese pe Bob Shirley, în apartamentul de care soția lui nu știa. Bob, membru în administrația orașului și fost prieten al tatălui său, fusese bătrân și slab, iar Matthew îngenunchease pe pieptul lui și îi acoperise gura și nasul. Celălalt scenariu pe care și-l derula în ultima vreme în minte era despre ce i-ar face iubitului colegei sale Michelle, dacă ar găsi vreodată o cale de a fi singur cu el. Aceasta era povestea de dinainte culcare pe care și-o spunea cel mai des. Dar în seara aceea, din cauza trofeului de scrimă și a sentimentelor pe care le avusese ținându-l din nou în mână după atâția ani, decise să-și spună o poveste veche, dar bună. Povestea lui Dustin Miller.

Matthew se gândise să-l ucidă pe Dustin încă de când Courtney Cheigh îl acuzase că a violat-o în timp ce se aflau la St. Louis, cu ocazia unui turneu de scrimă. La vremea aceea, unii profesori fuseseră de partea lui Dustin, pe când cei mai mulți erau rezervați, spunând că trebuiau să asculte ambele părți, dar Matthew, care îl disprețuise pe nemernicul ăla înfumurat și insignifiant încă din primul an, când îi fusese profesor de istorie americană, știa că Dustin era vinovat. Și știa că, într-o zi, va face dreptate. Timpul era de partea lui – ca întotdeauna –, iar după ce Dustin absolvise Boston College, postase în mod convenabil pe pagina lui de Facebook adresa

apartamentului din Cambridge pe care, fără îndoială, părinții lui i-l închiriaseră.

Matthew își petrecuse tot sfârșitul iernii și începutul primăverii în Huron Village, urmărindu-l pe Dustin. Făcea asta numai când Mira era plecată cu afaceri. Își lăsase barbă, lucru pe care îl făcea deseori în lunile de iarnă, purtase o șapcă și nu se lăsase niciodată văzut din față de Dustin. Fusese cât pe ce să fie descoperit într-o seară, la Village Inn, singurul bar din acea parte a orașului și un loc unde Dustin își făcea uneori apariția joi seara. Matthew se afla într-unul dintre separeurile din spate, bând o bere cu ghimbir, când Dustin intrase, căutând în mod evident pe cineva și uitându-se la toți clienții. Dar Matthew simțise privirea lui Dustin trecând peste el. Căuta o femeie, poate una anume sau poate doar una disponibilă. Se așezase la bar, comandase o halbă de bere și urmărise meciul de hochei la televizorul montat în colț.

Acel moment când aproape că fusese descoperit îi dăduse lui Matthew o idee despre cum și-ar putea ucide fostul elev. Două săptămâni mai târziu, într-o seară de joi – Mira se afla în Kansas City –, Matthew se întorsese la Village Inn. Nu intrase, ci rămăsese în mașină, peste drum, completând rebusul din *Boston Globe* și supraveghind intrarea în bar. Chiar înainte de ora zece, Dustin apăru pe stradă, mergând cu pași cam clătinați, și intră pe ușa de la Village Inn.

A urmat o serie de evenimente extraordinar de norocoase. Când își aducea aminte, Matthew simțea cum i se înfioară pielea, iar suflul i se accelerează. Era ca atunci când vizionezi pentru a doua oară un film de suspans și ți se pare la fel de captivant, chiar dacă știi cum se termină. Trecând prin curți, Matthew ajunsese neobservat în spatele vilei în stil victorian în care locuia Dustin. Stătea la primul etaj, iar în spate exista un balcon. Nu fusese ușor, dar Matthew se cățărase pe balustrada terasei de la parter și sărise în balconul lui Dustin. Sperase ca intrarea din spate să fie descuiată și așa fusese. Purtând mănuși și cagulă, Matthew intrase în apartamentul lui Dustin. Aruncase o privire rapidă în jur, ca să își facă o idee despre cum era structurată locuința, apoi căutase o ascunzătoare. Sperase să găsească un șifonier mai spațios, dar cele două dulapuri din apartament erau pline ochi cu prostii – Dustin era unul dintre prefăcuții ăia care par să aibă un apartament îngrijit doar pentru că toate lucrurile sunt claie peste grămadă unde nu se vede. Matthew se ascunsese în cele din

urmă sub patul lui Dustin. Și așteptase, sperând că Dustin avea să fie singur la întoarcere.

Nu numai că se întorsese singur, dar era și beat. De sub pat, Matthew auzise trântindu-se ușa din față, apoi pașii grei, după care Dustin intrase în baia aflată chiar lângă dormitor și urinase îndelung și zgomotos. Vorbise singur – Matthew deslușise, printre altele, un „O, Doamne!” tărăgănat în timp ce Dustin își golise vezica –, după care intrase în sufragerie. Matthew se așteptase să audă televizorul pornind, dar nu se întâmplă nimic. Tăcere.

Matthew se silise să aștepte cel puțin o oră, apoi ieșise de sub pat și se dusese fără zgomot în sufragerie, luându-și rucsacul cu el.

Dustin zăcea leșinat într-un fotoliu rabatabil, încă îmbrăcat, ținând într-o mână telecomanda de parcă și-ar fi propus la un moment dat să pornească televizorul. Era scenariul perfect. Matthew avea în rucsac o rolă de bandă adezivă, un pistol cu electroșocuri, mai multe pungi de plastic și chiar și un cuțit, deși ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă era să provoace o vărsare de sânge.

Ținând pistolul în mâna stângă, pentru orice eventualitate, Matthew îl imobilizase pe Dustin, legându-i gambele cu bandă adezivă de suportul pentru picioare al fotoliului, în timp ce acesta continuase să doarmă. Se trezise doar după ce o bucată de bandă adezivă îi fusese înfășurată în jurul pieptului și brațelor. „Ce dracu’?”, spusese el, iar Matthew îl electrocutase cu pistolul, care funcționa și ca lanternă. În vreme ce Dustin își revenea, Matthew îi pusese bandă adezivă și peste gură, apoi îi prinsese capul de tetieră. Era un cap frumos, cu păr blond, ciufulit, cu o gropiță în bărbie și un ten fără cusur. Era cel mai rău tip de prădător, unul cu chip de înger.

Matthew își întorsese lanterna spre propria față, iar când ochii lui Dustin se adaptaseră la lumina puternică, iar în ei scăpărase ceea ce Matthew interpretase ca fiind un licăr de recunoaștere, spusese: „Asta este pentru Courtney”. Apoi trăsese punga peste capul lui Dustin, o lipise cu bandă adezivă de gâtul lui și îl privise murind.

După aceea, Matthew mai rămase o vreme în apartamentul lui Dustin, căutând ceva ce și-ar fi putut însuși. Hotărâse deja că ar avea sens să ia portofelul lui Dustin, plus laptopul, ca să pară un jaf. Dar de acele lucruri avea să scape imediat, aruncându-le într-un tomberon sau la o groapă de gunoi aflată la mulți kilometri distanță. Nu, voia ceva și pentru el, ceva ce putea păstra. În dormitorul lui Dustin, văzuse ce căuta. Un trofeu de scrimă,

aflat între un spray Axe și o sticlă cu apă de gură. Luase trofeul prăfuit și, în lumina slabă, reușise să constate că era chiar din călătoria pe care o făcuse când o violase pe Courtney Cheigh. Când luase trofeul în mână, Matthew știuse că trebuia să-l aibă.

Plecase tot pe unde venise. Era o noapte rece de primăvară și nu era nimeni pe stradă. Se întorsese la mașină și pornise spre West Dartford, având grijă să nu depășească limita de viteză.

Cumva, gândindu-se la acea noapte aproape magică, Matthew începu în cele din urmă să se relaxeze. Se răsuci pe burtă și își strecură o mână între picioare. Așa îi plăcea să adoarmă, așa adormise de când își amintea, ținându-se de corpul lui la fel cum un alpinist se ține de o ieșitură din piatră. Mira se foia lângă el, mormăind cuvinte pe care nu le putu înțelege. Se bucura că ea pleca a doua zi. Poate că era timpul să înceapă un nou proiect. Trecuse ceva vreme. Cel puțin, ar putea aranja să se vadă cu fratele lui cât timp Mira era plecată. Trecuse ceva vreme de când nu mai făcuse nici *asta,* iar Matthew își făcea griji că Richard, care știa că Mirei nu-i place cu adevărat de el, ar putea crede că nici Matthew nu-l mai agreează. Avea să ia legătura cu el a doua zi, să vadă dacă e liber. Avea să prepare cotlete de porc. Da, se bucura că Mira pleca. Se bucura întotdeauna când ea pleca, dar se bucura întotdeauna și când se întorcea. Și nu era asta definiția unei căsnicii fericite?

5.

Hen avea un termen-limită care se apropia – două ilustrații noi pentru o carte din serie dar își petrecu dimineața de luni stând în aripa vestică a casei, desenând un pic, dar mai mult privind pe fereastră spre porțiunea vizibilă a reședinței soților Dolamore.

Aleea era goală, iar Hen presupunea că Matthew se dusese cu mașina la Sussex Hall, ca să-și țină orele. Ceea ce aștepta Hen era să o vadă pe Mira plecând cu mașina ei, mașină pe care probabil că o ținea în garaj, care nu era vizibil de unde privea Hen. Pesemne însă că Mira plecase deja, chiar dacă Hen își urmărise vecinii de pe la opt dimineața. Totuși, dacă ar vedea-o pe Mira plecând, atunci ar ști cu certitudine că locuința era goală. Putea să verifice dacă nu lăsaseră cumva descuiată ușa din spate, cea care ducea

direct în bucătărie. Și dacă nu? Ei bine, să intre în casă, să se ducă să se uite la trofeu – cât timp ar fi durat? Cel mult treizeci de secunde. Poate că trofeul era din 1953, iar atunci, Hen ar putea să răsufle ușurată și să dea uitării toată întâmplarea. Dar dacă trofeul era din anul în care Dustin Miller câștigase la Olimpiada de Juniori? Oricum ar fi, trebuia să știe cu certitudine.

Hen se ridică în picioare și făcu niște exerciții de întindere. Nu era o persoană răbdătoare – nu fusese niciodată cu adevărat –, iar așteptarea i se părea epuizantă. Ce-ar fi fost să se ducă acolo și să bată la ușă? Dacă nu primea niciun răspuns și dacă nu vedea cea de-a doua mașină, atunci putea încerca ușile. Dar dacă Mira *era* acasă? Ce să-i spună? Păi, i-ar putea spune foarte bine că venise să-i mulțumească pentru invitația la cină. Ar fi fost ciudat, dar nu chiar suspect, nu-i așa? Nu era ca și cum Mira i-ar fi povestit lui Matthew mai târziu, la cină, că „femeia aia băgăreață de alături a încercat să pătrundă în casă, noroc că am fost pe fază, iar tipa a trebuit să inventeze o poveste cusută cu ață albă cum că venise de fapt ca să ne mulțumească pentru cină”. În plus, Hen putea inventa o poveste mai bună decât asta. Ce-ar fi fost să-i spună că venise pentru că voia să mai vadă o dată cum își decoraseră casa? Că încerca să găsească idei pentru locuința lor? Era un plan mult mai bun. Dacă Mira era acasă, probabil că se va simți flatată, iar Hen ar face un al doilea tur al casei. S-ar arăta curioasă, la modul ostentativ, în privința fiecărui lucru, astfel încât, când va ajunge la trofeu, să nu pară suspect că se va apropia și va citi ce scria pe el.

Decizând că era un plan bun – și sperând acum că Mira era acasă –, Hen se schimbă în blugi și o cămașă cu mâneci lungi și coborî la parter. În timp ce se îndrepta spre ușa din față, îl zări pe Vinegar mergând de-a lungul plintei, iar bătăile inimii i se accelerară. Pisica lui Lloyd – se gândea întotdeauna la Vinegar, care o tolera pur și simplu pe Hen, dar îl iubea pe Lloyd, ca fiind pisica soțului ei – se opri și se uită la Hen.

— M-ai speriat de moarte, Vinnie, rosti ea, iar pisica mieună jalnic.

Simțindu-se vinovată, Hen coborî la subsol, pentru a verifica recipientul de mâncare al lui Vinegar, care era gol, și litiera, care era plină. Remedie lucrurile, iar Vinegar chiar se frecă de gleznele lui Hen când ea îi turnă hrană uscată în bol.

Când reveni la parter, pentru o clipă, Hen nu mai știu ce făcea când fusese întreruptă de pisică, dar apoi își aduse aminte. Trase adânc aer în

piept și se întrebă din nou dacă era o decizie înțeleaptă, însă apoi ieși din casă și se îndreptă spre locuința vecinilor.

Sună la ușă și își dădu seama prea târziu că ar fi trebuit să aducă un mic cadou de mulțumire pentru cină – un pachețel cu brioșe sau altceva de genul acesta –, dar apoi ușa se deschise și Mira apăru zâmbind.

— Bună, Hen, spuse ea.

— Mira, salut. Scuze că am venit fără să anunț, dar m-am gândit să trimit un e-mail, apoi am decis că e ridicol să trimiți un e-mail cuiva care locuiește chiar lângă tine. Așa că am venit, pur și simplu. Te deranjez?

— Nu. Intră.

Mira deschise larg ușa. Purta pantaloni de yoga și un tricou vechi, cu emblema Universității din New Hampshire.

— Îmi pare rău că am venit pe nepusă masă, rosti Hen. Te antrenai?

Mira zâmbi, dezvelindu-și gingiile.

— Ha, nu! Împachetez. După-amiază plec într-o călătorie de afaceri.

— Îmi pare rău. Vezi-ți de împachetat. O să vin altă dată.

Hen dădu să se retragă, dar Mira închise ușa de la intrare.

— Nu-ți face griji. Aproape am terminat, iar taxiul nu vine până la ora unu. Nu e nicio problemă. Pot să-ți ofer ceva? O cafea?

— De fapt, Mira, am venit pentru că speram să mai arunc o privire prin casa ta. Chestia e că… sâmbătă seară, când m-am întors acasă, totul la noi mi s-a părut așa de banal, iar acum mă gândesc întruna la idei de redecorare și de amplasare a mobilierului. Și din moment ce avem, în esență, case identice…

— Înțeleg. Mă bucur să-ți arăt din nou casa. Lasă-mă doar să dau o fugă să mă schimb, iar apoi îți mai fac o dată marele tur, fără ca soții noștri să asiste plictisiți.

— Mulțumesc. E perfect!

— Sigur nu vrei o cafea? E deja făcută, în bucătărie. Te poți servi.

Mira se răsuci pe călcâie și se grăbi să urce scările. Hen se simțea vinovată că dăduse buzna, mai ales că Mira, care fusese îmbrăcată frumos sâmbătă seara, probabil că era una dintre acele femei care detestau să fie văzute în haine obișnuite. Dar apoi Hen își aminti că se afla într-o misiune. Intră în bucătărie. Cafeaua mirosea bine, iar lângă cafetieră era o cană curată, așa că își turnă. Era un sortiment cu o aromă distinctă, de alune sau poate de vanilie, genul de lucru pe care ea nu l-ar fi cumpărat niciodată, dar

pe care îl savura atunci când îl găsea în casa altcuiva. Se sprijini de blatul de granit și privi bucătăria curată și elegantă. Era ca și cum s-ar fi uitat pe un catalog, totul respectând cu desăvârșire ultimele tendințe ale modei în materie de bucătării. Pe jos avea un fel de pardoseală din plută, faianță mozaicată deasupra aragazului și chiuvetei, dulapuri albe, simple, și aparate electrocasnice din oțel inoxidabil. Bucătăria din casa lui Hen avea dulapuri rustice, ornamentate, și dușumeaua acoperită cu un linoleum care probabil că fusese alb cândva, plus un frigider galben-muștar. Lui Hen îi plăcea frigiderul ei retro, dar detesta restul bucătăriei. Totuși, dacă era s-o redecoreze, avea de gând să încerce ceva mai îndrăzneț decât făcuse Mira cu bucătăria ei.

— A, bine! Ți-ai pus cafea, zise Mira, care tocmai intra în bucătărie.

De fapt, nu se schimbase, ci își pusese un hanorac peste tricou, tot cu emblema UNH. Nu era frig în casă, iar Hen decise repede că Mira era modestă, acoperind ce dezvăluise tricoul uzat.

— Mi-am pus. E delicioasă. Unde pleci?

Mira ezită pentru o clipă, apoi spuse:

— În Charlotte, Carolina de Nord.

— Oh! făcu Hen, incapabilă să găsească ceva de zis despre orașul respectiv.

— Știi, aproape că am uitat unde mă duc. Mereu e la fel. Stau la un hotel Marriott care este aproape de aeroport și chiar lângă un local Chili's sau Outback.

— Nu-ți place?

— Ba da, îmi place. Doar că… nu e nimic deosebit. Când le spui oamenilor că faci multe călătorii în interes de serviciu, ei cred că te plimbi de colo-colo, că îți trăiești viața.

— Știu că mi-ai zis deja, dar vinzi… software educațional, nu?

— În principal, pentru sistemele școlare. Orașul Charlotte este unul dintre cei mai mari clienți. Mă duc des acolo.

— Pe Matthew nu-l deranjează?

— Plecările mele dese? El zice că nu, dar cine știe? N-aș putea să sufăr să fie invers. Mie nu-mi place să fiu singură, iar pe el chiar nu cred că îl deranjează.

— Atunci, e perfect, proclamă Hen, punând jos cana de cafea.

— Repetăm turul? Vrei să vezi cum e la etaj?

— Sigur, răspunse Hen. Dacă nu deranjez.

Străbătură încet casă, iar Mira se arătă atât de încântată să poată vorbi despre fiecare decizie legată de design, încât Hen începu să-și facă griji că nu vor mai ajunge niciodată în biroul lui Matthew. La etaj, se uitară în dormitorul principal, iar Mira spuse:

— Cred că este foarte important unde așezi patul. Ai observat cum bate în dormitoare lumina din zorii zilei?

Hen zise că da, dar numai pentru că o trezea la o oră diabolică.

Trecură apoi prin camera de oaspeți, cu două paturi și o pătură pe perete, care lui Hen îi păru a fi indiană, apoi intrară în cea de-a treia cameră de la etaj, o încăpere cu vedere spre partea din față a casei și tavan înclinat. Pereții erau vopsiți într-un galben-deschis, vesel. Pe o masă erau o mașină de cusut și câteva materiale textile.

— Camera mea de lucru, dar, sincer, nu o folosesc niciodată cu adevărat, rosti Mira. Trebuia să fie camera copilului, dar…

— Ați încercat să faceți copii? întrebă Hen.

— Da. Vreme de trei ani. Pur și simplu, nu s-a întâmplat, iar acum ne-am împăcat cu situația. Viața e mai ușoară dacă nu ai copii, nu crezi?

— Ba da. Cu siguranță, e mai ușoară.

— Nu că… Voi plănuiți să…?

— Nu, exclus.

— Pot să întreb de ce? spuse Mira.

Hen se simți luată prin surprindere de întrebare, dar nu se supără.

— Am probleme de sănătate…, începu ea.

— Oh, nu am vrut să fiu indiscretă!

— Nu, nu ești indiscretă. Eu… sufăr de depresie și, sincer, nu sunt dispusă să renunț la medicamente, lucru pe care ar trebui să-l fac dacă rămân însărcinată. Și nici nu sunt sigură că aș vrea să transmit creierul meu generației următoare, explică ea râzând, pentru a-i da de știre Mirei că era în regulă să râdă și ea.

— Sunt foarte surprinsă, zise Mira. Pari o persoană cu adevărat fericită.

— Acum mă simt foarte bine, rosti Hen, continuând în mintea ei: „Sunt o persoană fericită, întotdeauna am fost. Dar asta este doar personalitatea mea și nu are nimic de-a face cu creierul meu defect, care, periodic și foarte convingător, îmi spune că sunt un om de nimic, care nu merită să trăiască”.

— Bunicul meu, de care am fost foarte apropiată, suferea și el de

depresie, zise apoi Mira.

— Da? făcu Hen.

Un rezultat al deciziei sale de a fi mereu deschisă cu privire la boala ei mintală era că oamenii păreau să aibă întotdeauna o poveste proprie, care varia de la registrul trivial la cel tragic.

— S-a sinucis când eu aveam paisprezece ani.

— O, nu! Îmi pare tare rău, Mira!

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Îmi tot zic că era bolnav și că boala l-a ucis.

— E un mod bun de a privi lucrurile, replică Hen, pomenindu-se că începea să o placă pe Mira.

Era un obicei al lui Hen – și nu unul de care să fie mândră – ca adesea să fie interesată doar de oamenii care suferiseră în vreun fel.

Coborâră la parter și priviră din nou bucătăria, iar Hen avu grijă să pună o mulțime de întrebări despre fiecare lucru în parte, pentru ca, atunci când aveau să ajungă în biroul lui Matthew, să nu pară prea interesată de ceea ce ținea el pe polița șemineului. După ce ieșiră din bucătărie și se opriră pentru scurtă vreme în sufragerie, Hen speră că o vor lua la dreapta, către biroul aflat în partea din spate a casei, dar, mai întâi, trecură prin living, unde Mira îi explică în detaliu cum dărâmaseră peretele dinspre hol, pentru a obține un spațiu deschis. Când ajunseră în sfârșit la birou, Mira spuse:

— Desigur, nimic din ce-i aici nu are nicio legătură cu mine. Acesta este domeniul lui Matthew.

— Vreau să văd cât de mare este masa de scris, pentru că trebuie să cumpărăm și noi una.

Intrară în cameră, Hen fiind din nou șocată să constate cât de diferită era de restul încăperilor. Ochii ei se îndreptară imediat către poliță și văzu că trofeul de scrimă nu mai era acolo. În locul lui se afla o piatră pe care scria ceva, lipită de un suport. Hen încercă să nu se holbeze și se uită prin cameră, pentru a vedea dacă trofeul nu fusese cumva mutat.

— Vrei să aduc o ruletă, ca să măsurăm masa? întrebă Mira.

— Sigur. De ce nu?

Hen ascultă pașii Mirei urcând scările, îndreptându-se, probabil, spre camera ei de lucru. Se apropie de locul unde fusese trofeul. Pentru o scurtă clipă, luă în calcul posibilitatea să fi fost confuză în seara când cinaseră, să-l fi văzut în altă parte, dar, nu, era sigură că se aflase chiar acolo, în mijlocul poliței șemineului. Fusese luat.

Fusese luat pentru că el o văzuse privindu-l. Știa că ea știa.

Iar acum, Hen era sigură că Matthew își ucisese fostul elev. Era la fel de sigură cum ar fi fost și dacă ar fi văzut numele lui Dustin Miller pe trofeul de scrimă.

— Am găsit-o! exclamă Mira, revenind în birou cu ruleta în mână.

Trase de banda galbenă, dar aceasta îi scăpă dintre degete și reveni cu un pocnet în lăcașul ei. Și Hen, și Mira tresăriră, apoi izbucniră în râs. Iar, într-un final, măsurară împreună masa.

6.

Pentru cină, Matthew asezonă un cotlet de porc așa cum îi plăcea, cu puțină sare și piper, apoi îl prepară în tigaia din fontă, unsă cu unt. Cu garnitură de cartofi fierți și broccoli făcut la aburi. Puse apoi peste friptură o lingură de sos de mere.

Își mâncă cina și bău un pahar de lapte în timp ce privea știrile locale. O altă școală privată, una din vestul statului, tocmai recunoscuse că șapte foști profesori abuzaseră sexual elevi, în anii 1980. Din câte știa Matthew, la Sussex Hall nu avuseseră niciodată un astfel de profesor. Existase scandalul cu William Roth, profesor de engleză aflat în primul an la catedră, care demisionase după ce se implicase într-o relație amoroasă cu una dintre fetele din clasa a douăsprezecea. Acest lucru se întâmplase la doar câțiva ani după ce fetele începuseră să fie admise la Sussex Hall, iar majoritatea profesorilor mai în vârstă au dat vina pe acest aspect, nu pe incapacitatea lui William de a se controla. Totul se terminase însă cu bine. William Roth părăsise instituția de învățământ, iar Maggie Allen, care nu depusese o plângere formală, absolvise prima din clasa ei.

După cină, veni în vizită fratele lui Matthew, Richard. Matthew îi spusese că Mira plecase din oraș, iar Richard profita de absența ei. Fusese cândva o vreme când Richard și Mira se puteau afla, ocazional, în aceeași încăpere, dar trecuse mult de atunci.

— Bea și tu un pahar cu mine, zise Richard, în timp ce Matthew îi turna un scotch mare cu sifon, băutură care îi plăcuse și tatălui lor.

— Nu, mulțumesc, rosti Matthew.

Erau în biroul lui Matthew. Știa că nu are niciun sens, dar să stea cu

Richard în birou părea o trădare mai puțin gravă a încrederii Mirei decât dacă l-ar fi invitat într-una dintre camerele amenajate de ea.

— M-am gândit la tine săptămâna trecută, spuse Richard.

— Da?

Richard se aplecă în față și își trecu mâna prin păr. Avea linia părului în formă de „V”, o altă asemănare cu tatăl lor, deși părul lui Richard părea că nu fusese spălat de câteva zile.

— Mergeam cu mașina pe Merrimack Avenue și am rămas în intersecție vreo cinci minute, pentru că o ceată de eleve de-ale tale făceau jogging. Doamne sfinte, Mattie! Ce-a fost aia, echipa de cros a fetelor?

— Nu știu. Erau în uniformă?

— Verde, nu? Jumătate dintre ele erau în șorturi minuscule și mulate. Cum reziști? O, Doamne, ce carne aveau pe ele! Am crezut că fac un atac de cord chiar acolo, pe loc.

— Eu nu mă gândesc la ele așa. Sunt elevele mele și sunt niște copile.

— Exact. Ai observat vreodată că până și grăsimea arată sexy pe fetele astea? Cum or face?

Matthew reuși să schimbe subiectul pentru scurtă vreme și vorbiră despre copilăria și despre părinții lor. Acesta era singurul motiv pentru care Matthew mai păstra legătura cu Richard, ca să-și aducă aminte. Aveau o istorie comună, o istorie mizerabilă, cu părinți mizerabili, și din această cauză exista o legătură între ei. Când Matthew începuse să se întâlnească cu Mira, încercase să-i explice cruzimea sofisticată cu care tatăl lui o tratase pe mama lui, dar nu reușise să-i explice astfel încât ea să înțeleagă pe deplin. Tatăl lui distrusese încet încrederea în sine a mamei lui, transformând-o în ceva ce abia dacă mai aducea a ființă umană. Porter Dolamore avusese un dar; fusese un torționar desăvârșit, înzestrat cu atât de multă răbdare, încât putea jupui în fiecare zi doar petic de piele de pe trupul victimei sale, ținând-o în viață și chinuită de durere. Natalia Dolamore făcuse singurul lucru de care fusese capabilă pentru a supraviețui. Devenise femeia pe care Porter o crezuse a fi, culcându-se cu jumătate dintre bărbații căsătoriți din oraș. Fusese modul ei de a se răzbuna, dar plătise un preț pentru asta. După moartea lui Porter, la vârsta de cincizeci de ani, ea nu mai fusese aceeași femeie. Tăcută și ursuză, abia dacă mai ieșise din casă. Murise și ea, la trei ani după soțul ei.

Richard mai bău încă trei pahare după primul, dar Matthew avu grijă ca

în ultimul să-i pună mai mult sifon decât scotch. Voia ca Richard să plece. Era exclus să-i suporte prezența toată noaptea. Înainte ca Richard să plece, îl surprinse pe Matthew, spunându-i:

— Am văzut-o pe noua ta vecină.

— Am doi noi vecini, Lloyd și Henrietta. Sunt căsătoriți.

— Nu l-am văzut pe Lloyd, dar am văzut-o pe Henrietta.

— Preferă i se spună Hen.

— Pare disponibilă, zise Richard, trecându-și limba peste buza de sus.

— Ce te face să spui asta? întrebă Matthew.

Și chiar era interesat de răspunsul lui Richard, pentru că voia să înțeleagă de unde-i venise ideea. La fel ca tatăl lor, Richard privise fiecare femeie care intra în raza sa vizuală ca pe un obiect sexual, ca pe o bucată de carne, atât și nimic mai mult. Diferența dintre Richard și tatăl lor era că tatăl lor mai prindea din când în când prada. În cazul lui Richard, Matthew credea că erau doar vorbe goale. Dacă ar fi pus vreodată mâna pe o femeie, probabil că Richard nici nu ar fi știut măcar ce să facă.

— Se vede clar, rosti Richard. Uită-te numai cum se îmbracă!

— Când ai văzut-o?

— Când am trecut pe-aici acum câteva săptămâni. Era afară, ședea pe verandă, cu picioarele ridicate pe balustradă. Am văzut până sus sub fustă, între coapse. M-a văzut că mă uit la ea, dar nici măcar n-a tresărit. Ar fi cedat într-o secundă, ascultă la mine!

— Cred că te înșeli în privința asta, spuse Matthew. Și cred că ar cam trebui s-o iei din loc. S-a făcut ora mea de culcare.

— Te-ai supărat?

— Nu, nu m-am supărat, Richard, dar vorbești la fel ca tata.

— El înțelegea femeile.

— Și tu crezi că înțelegi femeile? Eu barem am o căsnicie fericită. Nu se poate spune același lucru despre tine și nici despre tata nu s-a putut spune vreodată.

— Liniștește-te, Matthew! Doar ziceam și eu. Nu o lua așa în serios. Doar în privința vecinei tale. Asta ia-o în serios. Tipa asta te bagă-n bucluc, zise, accentuând ultimul cuvânt.

Matthew, căruia începuse să i se întoarcă stomacul pe dos, îl făcu pe Richard să plece.

•

A doua zi, simțindu-se încă puțin îngrețoșat după timpul petrecut cu fratele său, Matthew avu parte de un moment tulburător cu una dintre elevele de la cursul lui preferat, seminarul despre Războiul Rece pentru elevii avansați din ultimul an. Ora începea după prânz. Matthew își termină sandvișul cu curcan și brânză și mută pupitrele astfel încât să formeze un cerc. La seminarul său erau doar opt elevi și nu numai că ei aleseseră obiectul de studiu la începutul cursului, dar Matthew le ceruse să prezinte multe dintre subiecte. În ziua aceea, vorbeau despre Conferința de la Ialta, iar Hilary Margolis, probabil cea mai deșteaptă fată din ultimul an, conducea discuția. Matthew stătea chiar în fața ei și, în timp ce Hilary vorbea, își punea agitată un picior peste celălalt, după care le așeza invers sub pupitru, iar Matthew, fără să vrea, îi văzu fusta verde-închis ridicându-se și dezvăluind interiorul coapselor, apoi îi întrezări materialul alb al lenjeriei intime. Era ceva ce Matthew vedea zilnic – uneori, fetele de la școală păreau să nu fie conștiente de trupurile lor tinere, de fragilitatea hainelor –, dar, dintr-un anumit motiv, să vadă asta imediat după vizita lui Richard îl făcu pe Matthew să se gândească altfel la cele întâmplate. Auzi în minte vocea fratelui său – „pare disponibilă” – și chiar își imagină în treacăt cât de fină trebuie să fi fost pielea coapselor lui Hilary. Simți sângele ridicându-i-se din piept spre gât și îl surprinse pe Justin Knudsen privindu-l ușor îngrijorat.

La sfârșitul zilei, Matthew zăbovi o vreme în automobilul său Fiat, aflat în parcarea școlii. Îl învinovățea pe Richard pentru modul în care își privise eleva și pentru gândurile care îi trecuseră prin cap. N-ar fi trebuit să se vadă cu el în seara precedentă. Doar pentru că era fratele lui nu însemna că trebuiau să petreacă timp împreună. Nu aveau nimic în comun.

Încercând să se calmeze, se gândi ce ar putea găti pentru cina din acea seară și decise să meargă la piața de pește și să cumpere un file frumos de cod, apoi să se ducă la magazinul alimentar și să ia biscuiți Ritz pentru *topping*. Era modul lui preferat de a prepara peștele, dar Mirei nu-i plăcea, preferând somonul cu o glazură asiatică picantă.

Porni mașina exact în momentul în care o văzu pe Michelle Brine îndreptându-se grăbită spre mașina ei. Fata auzi motorul Fiatului prinzând viață, întoarse capul, îi zâmbi lui Matthew și se apropie.

El coborî geamul.

— Vreau să-ți mulțumesc, spuse ea. Ieri, am ținut o lecție exclusiv

despre elementele de bază ale Constituției. Am crezut că o să-i ia somnul la oră, dar cred că a fost în regulă. Astăzi, i-am pus să întocmească fiecare o constituție și a mers de minune. Păreau cu adevărat captivați.

— Mă bucur.

— *Și* am folosit sfatul tău pentru a-l face pe Ben Gimbel să tacă și a funcționat.

— Care sfat?

— Vorbea și, în loc să-i spun să tacă, am tăcut eu și m-am uitat fix la el. Restul clasei s-a luat de el. A fost excelent.

O pală caldă de vânt flutură câteva șuvițe din părul lung al lui Michelle prin geamul mașinii. Ea îl strânse și îl trase la ceafă.

— Și cu Scott cum stă treaba?

— O, Doamne! Am avut discuții interminabile. L-am acuzat că își ascunde telefonul de mine, așa că mi-a dat parola nouă și a spus că a schimbat-o doar pentru că a văzut niște puști care păreau „dubioși" – schiță ghilimele în aer – privindu-l în timp ce o tasta, la cafenea. Apoi mi-a întins telefonul și mi-a zis să verific tot ce vreau, dar asta s-a întâmplat la douăzeci și patru de ore după concertul lui, așa că ar fi putut șterge tot ce dorea.

— Chiar crezi că te înșală?

— Nu știu. Poate. Probabil.

Matthew văzu că o podidesc lacrimile.

— Dacă e așa, nu te merită.

— Știu, știu. Uite, nu vreau… Probabil că ar trebui să pleci.

— E-n regulă. Mira e plecată din oraș. Sunt singur toată săptămâna.

— Oh! făcu Michelle și se îmbujoră puțin la față.

Uneori, Matthew se întreba dacă Michelle nu e îndrăgostită în secret de el.

— Ar trebui să plec totuși, spuse el. Am de gătit cina, de planificat lecții, de uitat aiurea la televizor.

Michelle râse și începu să-l întrebe ce emisiuni urmărea, dar se opri și se retrase.

— *Michelle,* încetează să mai vorbești fără rost, zise ea, râzând în continuare. O seară plăcută, Matthew! Mulțumesc din nou.

Conducând spre casă, cu soarele jos pe cer, cel puțin Matthew se simțea ușurat să se gândească la altceva decât la vecina lui, Hen, și la felul în care

se schimbase la față când văzuse trofeul de scrimă. Acum, se gândea la iubitul lui Michelle, Scott, și la faptul că aproape sigur o înșela pe Michelle. „Nu iese fum fără foc”, își spuse el. „Nu schimbi parola de la telefon fără să ai un motiv”. Matthew nu făcuse cunoștință cu Scott, dar văzuse poze cu el pe pagina de Facebook a lui Michelle. Era palid, cu nasul ascuțit ca o lamă și cu o barbă roșiatică. Dacă își amintea bine, într-o singură fotografie, Matthew îl văzuse pe Scott purtând un tricou care făcea reclamă propriei trupe, C-Beams. Cât de greu putea fi să confirme că Scott o înșela? Iar după aceea, cât de greu ar fi să o scape pe Michelle de jigodie? Chiar și numai gândul acela îl entuziasmă pe Matthew. Simți adrenalina în organism și începu să bată în volan în ritmul muzicii de la radio. Trăia de prea mult timp în trecut și era vremea să creeze o nouă amintire. Scott putea fi un candidat care să merite deranjul.

După ce ajunse acasă, își pregăti cina, lăsând din greșeală peștele să se coacă un pic prea mult, astfel încât toppingul de biscuiți se înnegri ușor. Totuși, avea un gust bun și, în loc să mănânce în fața televizorului, mâncă în biroul său, urmărind videoclipuri postate pe site-ul trupei C-Beams. Pagina evenimentelor spunea că aveau concert joi seară, la Owl’s Head Tavern, practic la câțiva pași de casa lui, iar Matthew își spuse că, dacă putea să se asigure că Michelle nu va fi și ea acolo, se va duce să-i arunce o privire lui Scott și să încerce să se lămurească în privința lui.

7.

Era după-amiaza târziu, cea mai nefastă perioadă a zilei pentru Hen, marcând o pană creativă, când energia îi secătuia și nu știa ce să facă. Era prea devreme pentru a începe să se gândească la cină, iar dacă citea, adormea, și dacă dormea prea mult, se simțea iritată și amețită tot restul serii. În ziua aceea însă, se plimba de colo colo, încercând să-și dea seama ce să facă în privința vecinului ei. Un lucru pe care putea să-l facă era să sune la poliția din Cambridge și să spună ce văzuse. Ar părea o nebunie, dar dacă Matthew Dolamore era deja suspect? Dacă faptul că văzuse trofeul de scrimă i-ar împinge spre o investigație mai temeinică și le-ar permite să obțină un mandat de percheziție? Cine știe, poate că existau dovezi fizice la locul crimei – poate chiar ADN –, iar asta i-ar aduce condamnarea.

Merse până într-acolo, încât căută numărul de telefon al Departamentului de Poliție din Cambridge, dar nu se putu hotărî să sune. Nu era suficient.

Telefonul ei scoase un bâzâit. Lloyd îi trimisese un mesaj că era în trenul cu care făcea naveta, ceea ce însemna că avea să fie acasă într-o oră. Își luă caietul de schițe, se așeză pe canapeaua din sufragerie, îl deschise la o pagină goală, închise ochii timp de treizeci de secunde, apoi desenă trofeul de scrimă exact așa cum și-l amintea, scriind chiar și cuvintele pe care era sigură că le văzuse. „Locul III, spadă, Olimpiada de Juniori". După aceea, privi fix desenul. I se părea corect – un scrimer în poziție de atac, pe un postament rotund. Hen se duse, își luă laptopul și reveni pe canapea. Căută „trofeu scrimă olimpiada de juniori". Imaginile obținute în urma căutării erau însă descurajante. În primul rând, nu apăruseră prea multe, iar în al doilea rând, unele dintre trofeele prezentate erau cupe. Însă o poză îi atrase atenția – o adolescentă care zâmbea spre cameră și ținea în mâini un trofeu care semăna foarte mult cu cel pe care îl văzuse pe polița șemineului din biroul lui Matthew. Fotografia era de pe un site de știri locale, atașată la un articol publicat cu opt ani în urmă: „Elevă în anul al doilea la Lubbock High School câștigă primul loc la competiția de scrimă din cadrul Olimpiadei de Juniori". Hen mări poza, dar era prea granulată ca să poată vedea ce scria pe postament. O convinse însă că trofeul pe care îl văzuse la vecinii ei provenea de la același eveniment sportiv.

Lloyd sosi acasă, iar Hen tresări. Avea impresia că abia îi trimisese mesajul prin care o anunța că era pe drum. Își luă o bere artizanală din frigider, o turnă în halba lui preferată și se așeză în fotoliul din fața lui Hen.

— Cum ți-ai petrecut ziua? o întrebă el.

— Bine. Am lucrat, am făcut o plimbare.

— Ai fost la atelier?

— Nu, dar mă duc mâine.

Hen constată astfel, cu surprindere, că nu avea de gând să-i spună lui Lloyd că fusese acasă la vecini și făcuse turul încăperilor. N-ar fi făcut decât să-l îngrijoreze.

— Tu cum ți-ai petrecut ziua? întrebă ea.

— N-am făcut nimic deosebit, rosti el, apoi începu să-i povestească în detaliu discuția cu un client enervant.

Lloyd lucra în domeniul relațiilor publice. „Plătesc pentru păcatele mele", zicea mereu când cineva îl întreba cu ce se ocupă, iar Hen nu era

sigură ce voia să spună cu asta, mai ales că lui Lloyd îi plăcea foarte mult slujba lui. Recent, fusese promovat în funcția de șef al departamentului de marketing online din cadrul micii firme la care lucra și atrăsese cel mai mare client al lor, o microberărie de lângă Boston, care urma să se extindă la nivel național.

— Nu vrei să mâncăm în oraș? o întrebă Lloyd după ce își termină berea.

— Avem niște mâncare rămasă de ieri.

— Nu mai știu. Ce anume?

— Chili și pâine de porumb.

— A, da. Tu decizi. Mie îmi convine oricum.

Era o seară caldă și hotărâră să meargă pe jos până în așa-zisul centru al orășelului West Dartford. Se găseau aici o biserică congregațională, un supermarket, o cafenea deschisă pentru micul dejun și prânz și o tavernă numită Owl's Head, care servea mâncare și avea ocazional muzică live. La barul de la Owl's Head erau locuri disponibile, iar Hen și Lloyd primiră câte o bere. El comandă un burger vegetarian, iar Hen optă pentru o supă-cremă de scoici. Barmanul, un bărbat înalt, cu umeri încovoiați și mustață-ghidon, își aminti numele lor de ultima dată când fuseseră acolo. Își aminti chiar și numele microberăriei pe care o reprezenta Lloyd și spuse că se uitase pe site-ul acesteia. Mâncarea veni, iar în scurt timp începu meciul de baseball – Red Sox contra Orioli, cele două echipe fiind la egalitate cu cinci meciuri înainte de încheierea sezonului. Hen aruncă o privire prin micul local care, după părerea ei, fusese făcut să pară mai vechi decât era, fiind însă intim și plăcut, cu pereți de cărămidă, robinete din lemn lustruit pentru butoaiele de bere și chiar două bufnițe împăiate, câte una la fiecare capăt al barului. Se întrebă de câte ori avea să mai vină acolo, iar gândul făcu să se simtă deodată recunoscătoare. Viața ei era frumoasă. Trecuse prin perioade cu vreme rea și ploi torențiale și ajunsese acum la soare. Poate tocmai acel sentiment o făcu să-i spună lui Lloyd:

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva.

— Îhî, făcu el, dar continuă să privească meciul.

— Îți amintești că ai zis că m-am purtat ciudat acasă la vecinii noștri, la Matthew și Mira?

— Când te-ai purtat ciudat?

— La sfârșit, când am trecut prin biroul lui Matthew.

Lloyd întoarse capul și se uită la Hen.

— Îmi amintesc. Păreai gata să leșini.

— Pentru că am văzut ceva… Îți amintești că am întrebat de trofeul de scrimă de pe polița șemineului?

— Oarecum.

— Îți amintești de Dustin Miller?

Lloyd sorbi din bere.

— Desigur.

— Nu s-a dat publicității imediat, dar poliția a dezvăluit că unul dintre lucrurile care au dispărut din casa lui Dustin Miller în noaptea când a fost ucis era un trofeu de scrimă.

— Aha!

— Și îți amintești la ce liceu a fost Dustin Miller?

— La Sussex Hall?

— Da.

— Nu știu, Hen. E cu bătaie cam lungă.

— Dar nici nu știi…

— Crezi că Matthew, vecinul nostru, l-a ucis pe Dustin Miller, a luat trofeul de scrimă și l-a pus pe polița șemineului din biroul său?

— Era un trofeu de scrimă de la Olimpiada de Juniori – scria asta pe el, iar acolo a primit Dustin Miller trofeul. Și încă un lucru… lasă-mă să termin. A existat o acuzație de agresiune sexuală împotriva lui Dustin Miller, în timp ce se afla la Sussex Hall. Dacă Matthew știa cumva sau suspecta că Dustin era vinovat? Ăsta ar fi un motiv pentru uciderea fostului său elev.

— Nu chiar, rosti Lloyd, rotindu-și scaunul astfel încât să fie față-n față cu Hen, apoi își coborî vocea. Chiar dacă ar fi crezut că a scăpat basma curată de acuzația de agresiune sexuală, asta nu înseamnă că l-a și *ucis*. Și de ce să-i fi luat trofeul? Ca suvenir?

— Spun doar că-i o posibilitate.

— Ar fi o coincidență uriașă.

— De ce ar fi o coincidență uriașă? *Cineva* l-a ucis pe Dustin Miller.

— Nu, ar fi o coincidență uriașă că am locuit pe aceeași stradă cu victima, iar apoi ne-am mutat pe aceeași stradă cu criminalul.

— Bine, da, asta este o coincidență.

Tăcură amândoi câteva clipe. Meciul celor de la Red Sox tocmai fusese

întrerupt din cauza ploii, iar îngrijitorii trăgeau o prelată peste teren. Hen privi instinctiv spre ferestrele mari ale localului, pentru a vedea dacă mai ploua și în West Dartford.

— Ca să fiu sincer, spuse Lloyd, în clipa asta sunt mai preocupat de tine decât de faptul că vecinul nostru s-ar putea să-l fi ucis pe Dustin Miller.

— Eu mă simt bine. Jur!

— Ultima dată când ai devenit obsedată de Dustin Miller, nu te-ai simțit bine.

— Ai dreptate, dar acum e altceva. În plus, când mă uitam la trofeu, am simțit ochii lui Matthew ațintiți asupra mea. De parcă ar fi știut că știu.

— Minunat!

— Și mai e ceva, rosti Hen.

— Bine.

— Astăzi, m-am dus acasă la ei, iar Mira era acolo. Am întrebat-o dacă pot să mă uit din nou prin camere, ca să fur câteva idei pentru decorarea casei noastre.

— Pe bune?

— Nu a fost chiar o minciună. Am vrut să văd din nou casa, chiar dacă de fapt îmi doream să văd trofeul.

— Și te-a lăsat să intri?

— Da. A fost foarte bucuroasă să mă vadă.

— Așa că ai văzut din nou trofeul și avea numele lui Dustin Miller pe el.

— Nu chiar. *A dispărut,* Lloyd. Matthew l-a mutat de-acolo sau a scăpat de el – oricum ar fi, a făcut-o fiindcă m-a văzut uitându-mă la el. Nu sunt paranoică sau obsedată și nu mă simt maniacă, ci pur și simplu *știu.* Vecinul nostru l-a ucis pe Dustin Miller.

Lloyd rămase tăcut pentru câteva momente, fără îndoială adâncit în gânduri. Hen știa cum îi funcționa mintea și știa că lua în considerare tot ceea ce tocmai îi zisese și că lua în considerare, așa cum o făcea mereu, și starea sănătății ei mintale. Așa procesa el lumea lor, căsnicia lor. Hen îl iubea și credea cu adevărat că, dacă Lloyd Harding nu ar fi existat, viața ei ar fi fost cu mult mai rea. Dar, din pricina tuturor momentelor în care depinsese de el, Lloyd o trata acum cu mănuși. Așa fusese de la ultimul ei episod, de pe vremea când locuiau în Cambridge. Era în permanență atent la starea ei de spirit, urmărea ce mănâncă și ce bea, se asigura că doarme bine. Ea aprecia – și îl iubea pentru asta –, dar uneori îi era dor de Lloyd, așa

cum îl cunoscuse când fiecare dintre ei răspunsese la un anunț pentru a se muta într-o casă cu șase dormitoare din Winter Hill, Somerville. Erau amândoi proaspăt absolvenți de facultate. Hen începea un program – pe care nu mai ajunsese să-l termine – de terapie prin artă la Universitatea Lesley, iar Lloyd era barman și lucra ca stagiar neremunerat la televiziunea publică. Între ei se crease imediat o legătură, mai ales pentru că ceilalți patru rezidenți ai casei cu igrasie și în care te trăgea curentul oriunde ai fi stat, erau ca o congregație vegană. Întreaga locuință mirosea a paciuli și sudoare, iar fiecare aliment din frigiderul „fără produse de origine animală” era etichetat cu numele posesorului. Lloyd și Hen formaseră și ei o bisericuță a lor, fumând împreună pe balconul nesigur și cumpărând împreună alimente, inclusiv lapte provenit de la animale.

Fusese o atracție instantanee, cel puțin din partea lui Hen. Lloyd era înalt și slab, cu o tunsoare urâtă, dar avea ochi frumoși, de un căprui-deschis, și mirosea mereu plăcut, a cafea și scorțișoară. Dar Hen se întâlnea cu unul dintre colegii ei, un desenator de benzi desenate din Midwest, caracterizat de o sinceritate debordantă, iar Lloyd era încă, teoretic, cu iubita lui din liceu, plecată la vremea respectivă în Moldova, cu Corpul Păcii[3]. Când Hen și Lloyd făcuseră sex pentru prima oară, după o seară caldă petrecută pe balcon, cu o carafă de trei litri plină cu vin de Burgundia și un pachet de țigări American Spirits, fusese un act aproape combativ, de parcă s-ar fi grăbit să o facă înainte ca vinovăția să-i oprească. După aceea, juraseră amândoi că nu se va mai întâmpla niciodată. Dar, două săptămâni mai târziu, cu o zi înainte ca iubita lui Lloyd – care părăsise brusc Corpul Păcii – să sosească, Lloyd venise în patul lui Hen, duhnind a bere și cu lacrimi în ochi, și o dezbrăcase de boxerii și tricoul în care dormea. În noaptea aceea, Hen avusese primul orgasm datorat exclusiv actului sexual. După aceea, Lloyd plecase din dormitorul ei fără să rostească un cuvânt.

Trecură șase luni până când ajunseră să formeze oficial un cuplu. Până atunci, se despărțiseră amândoi de partenerii lor – Hen o făcuse cu ușurință, Lloyd nu chiar –, abandonaseră semicomuna din Winter Hill și se mutaseră separat în alte locuințe comune, care erau doar puțin mai bune. În anumite privințe, pentru Hen fusese o perioadă stresantă, cumplită. Lloyd, chinuit de vinovăție că își părăsise iubita din liceu, își revărsa o parte din disprețul de sine asupra lui Hen. Avură parte de multe certuri la beție și de multe partide de sex frenetice, uneori simultan. Hen nu fusese fericită, dar, chiar și acum,

își amintea foarte clar acele vremuri, însă nu-și amintea întotdeauna la fel de limpede de anii de fericire mulțumită – afectată doar de criza ei de depresie maniacală – care urmaseră mai târziu. Și Lloyd ajunsese în acel moment la o limită periculoasă. Era un tip de treabă, dar îi plăceau confruntările, uneori era beligerant și întotdeauna dispus să o contrazică pe Hen. Tot atunci, când făceau sex, exista întotdeauna un moment în care Lloyd prelua controlul. Ea simțea că devenea un obiect pentru el, însă, în loc ca asta s-o nemulțumească, o făcea să se simtă bine, dându-i un sentiment eliberator. Dar, încă de la prima ei criză depresivă, care o făcuse să se lase de facultate, acea latură a lui Lloyd dispăruse. Începuse să aibă grijă de Hen, fiind extrem de conștient de starea ei. În prezent, nu se certau deloc, iar când făceau sex, el era aproape respectuos. Vorbise despre asta cu cea mai bună prietenă a ei, Charlotte, acum căsătorită și cu patru copii, iar Charlotte râsese și spusese că sexul plictisitor nu avea nimic de-a face cu sănătatea mintală a lui Hen, ci cu instituția căsătoriei.

Stând la Owl's Head, în timp ce Lloyd cântărea cu grijă ce să zică, Hen se gândi la acel Lloyd pe care îl întâlnise prima dată și la ce i-ar fi spus el. I-ar fi zis că e nebună, desigur, și că i se năzar tot soiul de lucruri. Dar acum nu i-ar spune niciodată așa ceva, chiar dacă ar gândi-o. Când Lloyd vorbi în cele din urmă, spuse:

— Poate că cel mai bun lucru ar fi să dai un telefon anonim la poliție și să le zici de suspiciunile tale. Și cu asta, basta. Fie îl anchetează, fie nu. Dar pe tine nu te va ajuta cu nimic să investighezi ca să afli dacă vecinul nostru e sau nu un ucigaș dement.

— M-am gândit și eu la asta.

— Dar va funcționa numai dacă renunți după ce dai acel telefon.

— Știu. Probabil că e cel mai bun lucru de făcut. Dar tu ce *crezi*? Sunt nebună sau chiar am dat de ceva? Amândoi au fost la Sussex Hall. A avut un trofeu de scrimă, dar s-a descotorosit de el după ce l-am văzut.

Lloyd tăcu din nou preț de câteva clipe. Meciul celor de la Red Sox nu se reluase încă, iar acum, ploaia bătea în geamurile localului. Ar fi trebuit să-și ia umbrelele cu ei.

— Sincer, cred că e doar o coincidență, scumpo. Probabil că e genul care schimbă mereu locul tuturor obiectelor prin birou. Dar, dacă vrei, sună la poliție, iar apoi nu te mai gândi la asta, da? N-are cum să-ți facă bine.

8.

Joi, în cancelarie, Matthew o întrebă pe Michelle dacă se ducea în seara aceea să-l vadă pe iubitul ei în concert cu trupa.

— Doamne, nu! Am șaizeci de lucrări de notat. De ce?

— Știi că locuiesc la câțiva pași de Owl's Head?

— Știam. Te duci?

— Mă gândeam la asta.

— *De ce*? întrebă Michelle, apoi râse și își duse instinctiv mâna la gură, ceva ce Matthew remarcase că făcea mereu când râdea spontan. N-am vrut să zic asta… e o trupă bună. Doar că…

— Nu credeai că e genul meu?

— Nu prea.

Dylan Hembree, unul dintre profesorii de engleză, intră în cancelarie și se duse direct la cafetieră. Matthew observă că avea fermoarul pantalonilor pe jumătate coborât și se întrebă dacă așa fusese și la oră.

— Doar mă gândeam să mănânc în oraș în seara asta, îi spuse Matthew lui Michelle, pentru că am gătit toată săptămâna, iar apoi mi-am amintit că C-Beams cântă la Owl's Head.

— Cum e mâncarea acolo? întrebă Michelle. Eu m-am limitat la băuturi.

— Destul de bună. Îmi place plăcinta lor umplută cu carne de pui.

— Vă duceți la Owl's Head, ca să vedeți trupa lui Scott? zise Dylan, care își luase cafeaua, iar acum intervenea în conversația lor.

— Probabil că eu nu mă duc, zise Michelle, în timp ce Matthew spuse:

— Trage-ți fermoarul, Dylan.

— Oh, mersi, amice.

Dylan își puse cafeaua chiar pe marginea mesei pliante pe care se afla cafetiera.

— Ce jenant! făcu el, în timp ce-și trăgea fermoarul.

— Eu am predat o zi întreagă odată cu o sămânță de mac între dinții din față, spuse Michelle.

— Aveam de gând să cinez devreme, la Owl's Head, îi zise Matthew lui Dylan, și știam că trupa iubitului lui Michelle cântă acolo, așa că am vrut să știu dacă ne vedem la concert.

— Frate, aș vrea să pot merge, spuse Dylan de parcă ar fi fost invitat. Dar am treabă până peste cap.

— Și eu, rosti Michelle.

— Când o să cânte într-o vineri seară? întrebă Dylan. Ar trebui să mergem cu toții. Nu l-am mai văzut pe Scott de o veșnicie.

Matthew nu știa că Dylan și Michelle erau prieteni și fu puțin surprins. Cu toate acestea, se bucură că avea să fie singur în seara aceea, ca să vadă trupa C-Beams.

— Dacă te duci, îi spuse Michelle lui Matthew, prezintă-i-te lui Scott. Cred că i-am vorbit de tine.

— O să văd, zise Matthew.

Trupa începea să cânte la ora opt. Matthew, care în mod normal lua cina pe la șase, așteptă acum până la șapte, înainte de a porni pe jos spre tavernă. Era întuneric când ieși din casă. Auzea vântul printre frunzele copacilor de pe strada lui, dar nu-l simțea. Era o temperatură perfectă, nici prea frig, nici prea cald.

Iar Matthew se simțea cuprins de un rar sentiment de fericire. Era singur în noapte și știa că Scott Doyle (Matthew îi găsise numele complet pe site-ul trupei C-Beams) era o posibilă nouă victimă. Gândul acela îl umplea de entuziasm, iar Matthew se pomeni mergând mai repede, cu vântul bătându-i acum din față, fluturându-i blazerul, astfel că trebui să-i încheie cei doi nasturi. Își impuse să meargă mai încet, zicându-și că, în seara asta, misiunea era doar una de cercetare a faptelor, o ocazie de a-l observa pe iubitul lui Michelle, pentru a începe să ia o decizie. Trebuia să fie calm, liniștit. Prin minte îi trecură niște cuvinte pe care le învățase la facultate, când făcuse un curs opțional despre poeții romantici: poezia este „emoție de care îți amintești în liniște”. Se gândea deseori la acel citat, aplicându-l la propria-i viață. Liniștea era scopul său, nu doar după ce comitea o crimă, ci și înainte. Era ceea ce dădea sens actului în sine și ceea ce îl făcea pe el imposibil de descoperit.

La tavernă, se așeză la o măsuță aflată în prima sală, mai în spate dar cu vedere bună la scenă. Deși de obicei nu bea (asta era treaba lui Richard), îi ceru tinerei chelnerițe să-i aducă o bere Guinness, pe lângă plăcintă umplută cu carne de pui. Când băutura sosi, luă o mică înghițitură, simțindu-se de parcă ar fi fost deghizat. Se uită prin sala îngustă și spre bar, inventariindu-i pe toți bărbații de-acolo, care aveau în față halbe cu bere, la fel ca el. Unii erau singuri, iar alții, cu soția sau iubita, dar toți aveau ochii goi și umerii încovoiați, de parcă abia reușiseră să facă față zilei care trecuse, iar acum,

se recompensau cu cheeseburgeri și alcool. Matthew nu recunoscu pe nimeni din restaurant. Nu erau nici vecini, nici foști elevi. N-ar fi fost nicio problemă – se pricepea la conversație –, dar se simțea mult mai bine știindu-se anonim.

Nu mai avea mult până să-și termine cina, când trupa, formată din trei muzicieni, începu să-și aducă instrumentele pe scenă. Matthew îl recunoscu pe Scott de pe site. Avea în jur de douăzeci și cinci de ani, părul tuns scurt și barba roșiatică. Purta blugi de culoare închisă și o cămașă oxford zdrențuită, băgată doar pe jumătate în pantaloni. În timp ce își aranja microfonul, o femeie care tocmai intrase în local se apropie grăbită de el și îl îmbrățișă. Ceilalți membri ai trupei o salutară din cap zâmbitori, după care tipa se îndreptă spre bar. Cu toate că era deja toamnă în New England, ea purta o fustă scurtă din piele neagră și o cămașă fără mâneci. Avea părul de un blond cenușiu și era dată cu ruj roz strălucitor. Era o fană? Mai important, trupa C-Beams avea așa ceva? Se pregăteau să înceapă, iar localul era plin, dar asta mai ales fiindcă oamenii își terminau cina. Din câte se părea, câteva persoane intraseră să asculte concertul, dar nu multe.

Când chelnerița veni să-i ia farfuria lui Matthew, îl întrebă:

— Stați la concert?

— Așa mă gândeam, răspunse Matthew.

— Ar trebui. Sunt buni.

— Au mai cântat aici?

— O dată, cred. Dar i-am văzut cântând de câteva ori la Lowell. Acolo locuiesc eu.

Matthew mai ceru o bere. Avea de gând s-o bea încet, în timp ce urmărea trupa. Să fi fost și chelnerița o fană a trupei C-Beams, o altă posibilă infidelitate a lui Scott? Păruse încântată că se aflau aici, dar poate că făcuse pur și simplu conversație cu un client. Când se întoarse cu berea, aproape că o întrebă unde cântau în Lowell, dar nu voia să pară prea interesat, ca să nu fie ținut minte. După ce chelnerița puse berea Guinness pe masa de lemn, el o privi întorcându-se la locul ei, iar mersul fetei îi aminti puțin de cel al Mirei. Matthew auzi în minte vocea tânguitoare a lui Richard – „Sfinte, ce fund are!” – și aproape că zâmbi. Chelnerița era drăguță, dar nu putea să aibă mai mult de douăzeci de ani. Ochii ei aveau privirea uimită a unei căprioare temătoare, erau larg deschiși și neliniștiți. Probabil că era îndrăgostită de unul dintre membrii trupei C-Beams. Îi studie din nou.

Bateristul era proaspăt bărbierit, avea nasul cârn și un început de burtă, iar basistul, atât de slab încât îți dădea impresia că s-ar fi putut prăbuși la orice pas, era unul din tipii ăia care au mărul lui Adam atât de pronunțat, încât lui Matthew îi era jenă să privească în acel punct. Dacă într-adevăr chelnerița se îndrăgostise de un membru al trupei, probabil că acela era iubitul lui Michelle, cu barba lui de hipster și pometii înalți. Matthew încercă din răsputeri să-și dea seama dacă era propriu-zis un bărbat frumos, dar nu reuși s-o facă. Pentru el, toți bărbații arătau la fel. Aveau fie fețe de vulpoi, fie fețe de porci. Scott avea o față de vulpoi, în timp ce bateristul și basistul aveau fețe de porci.

Trupa începu să cânte, interpretând decent o versiune a cântecului *Not Fade Away.* Probabil că bateristul era cel mai talentat instrumentist, dar Scott era membrul dinamic al grupului, deși avea un timbru nazal enervant. Chelnerița lui Matthew îl privea pe Scott, iar blonda în fustă scurtă, ținând în mână o băutură care părea a fi vodcă cu suc de afine, stătea în picioare și se mișca pe ritmul muzicii, la marginea scenei, și ea cu ochii ațintiți asupra lui Scott. După *Not Fade Away,* trupa cântă două piese originale, apoi o melodie a lui Johnny Cash. Câțiva oameni intrară să asculte muzica, ocupând mesele eliberate de cei care terminaseră de mâncat. Lui Matthew îi deveni imediat clar că erau mult mai buni ca trupă de *cover*-uri decât ca formație originală. Părerea îi rămase neschimbată pe toată durata concertului. Cântecele proprii erau lipsite de viață și anoste, iar de fiecare dată când interpretau unul, energia din sală se evapora. Dar, în mod clar, *cover*-urile *Paperback Writer* și *Atlantic City,* a lui Springsteen, erau cele mai apreciate, unii dintre fani ovaționând când începură să le cânte. Când cântară pentru bis – *Pozitively 4th Street* Owl's Head era aproape plin și câteva persoane, majoritatea femei, dansau în fața scenei.

Era aproape miezul nopții, iar după ce achită nota de plată cu numerar, Matthew ieși din local chiar când trupa își încheia concertul. În cele patru ore cât stătuse acolo, temperatura de-afară scăzuse cu cel puțin zece grade. Era o noapte întunecată, iar deasupra copacilor, se vedeau pâlcuri de stele strălucitoare. Merse repede până acasă, încercând să se decidă dacă să-și ia un hanorac înainte de a se urca în mașină, dar hotărî să nu o facă. În schimb, urcă imediat la volanul Fiatului său, porni căldura, se întoarse la Owl's Head și opri mașina într-un spațiu din partea cea mai întunecată a parcării. Stinse luminile și se lăsă puțin mai jos pe scaun. Din locul unde se

afla, se vedea bine partea din față a localului, unde se adunaseră câțiva fumători, printre care și Scott, pe care îl recunoscu de departe după barba lui roșcată. Lângă el, deloc surprinzător, se afla blonda în fustă scurtă. Matthew o văzu că își strivește țigara sub cizmă, apoi se cuprinse în brațe, tremurând. Scott părea că o ignoră intenționat, vorbind cu basistul slab, apoi ajutându-l pe baterist să-și încarce sculele într-o dubă veche. Blonda își aprinse o altă țigară, în timp ce alți clienți ieșeau din local, se urcau în mașini și plecau. Parcarea se golea, iar Matthew începu să se simtă puțin cam expus, deși era întuneric acolo unde se afla. Dar, cum tot stătuse atâta cu ochii pe Scott, voia acum să vadă dacă se ducea direct acasă sau dacă mergea mai întâi în altă parte.

După ce tobele au fost încărcate în dubă, bateristul plecă. Scott continuă să discute cu basistul, fumând amândoi, iar în cele din urmă, după ce îl îmbrățișă pe Scott, blonda plecă și ea. Mașina ei era parcată în apropierea locului unde se afla Matthew, iar el o văzu stând o clipă la volan și privindu-l pe Scott, înainte să iasă din parcare. Când mașina ei plecă, Scott o urmări cu privirea, apoi îi spuse ceva basistului și izbucniră amândoi în râs. La scurt timp după aceea, se îmbrățișară – una dintre acele îmbrățișări între bărbați care presupuneau și să se bată reciproc pe spate – și se despărțiră, fiecare îndreptându-se spre mașina lui.

Basistul plecă imediat, dar Scott se sprijini de mașina lui, un Dodge Dart – Michelle îi spusese cândva că îl avea din liceu –, și își verifică telefonul, iar ecranul aprins îi lumină fața. Apoi se urcă la volan, dar, în loc să plece imediat, stătu așa vreo cinci minute.

Matthew nu se miră câtuși de puțin când chelnerița – cea tânără, din Lowell – ieși din local și se îndreptă rapid către mașina lui Scott, urcând pe scaunul pasagerului din față.

Automobilul porni zgomotos și ieși din parcare, răscolind pietrișul.

9.

Hen ședea în mașina ei, parcată peste drum de taverna Owl's Head, și se întreba ce făcea Matthew Dolamore, care stătea și el în mașina lui, aflată în parcarea localului. Pe cine urmărea?

Era joi seară. Ea și Lloyd făcuseră *tacos* de pește la cină, apoi

urmăriseră două episoade din *Better Call Saul,* înainte ca Lloyd să spună că se bagă în pat, ca să citească. Chiar dacă era devreme, Hen decisese să se întindă și ea. Avea noul roman al lui Margaret Atwood și, cu toate că trecuseră luni de zile de când nu mai fusese cu adevărat captivată de o carte, mai făcea uneori câte o încercare.

În dormitor era rece. Deschisese geamul mai devreme în timpul zilei, pentru Vinegar, căruia îi plăcea să stea la o fereastră deschisă, dar temperatura scăzuse, iar în cameră se făcuse frig. Închise geamul exact când Lloyd, indiferent față de orice fluctuație de temperatură, intră în dormitor ținând în mână o carte nouă. Ceva science-fiction. Îi remarcă privirea ametită pe care o avea când se pregătea să se culce. Se gândi că deja îl lua somnul, ceea ce avea sens, întrucât, odată ce se băga în pat, adormea la aproximativ treizeci de secunde după ce termina de citit și stingea lampa. Hen, pe de altă parte, stătea întinsă în pat cel puțin patruzeci și cinci de minute, recapitulând iar și iar în minte întâmplările de peste zi, relaxându-se încet înainte să adoarmă de-a binelea.

În seara aceea, se întâmplă la fel. Înainte ca Hen să se bage în pat, purtând o pijama de flanelă, pe care trebuise s-o caute într-unul dintre coșurile mari de sub pat, Lloyd deja dormea adânc. Hen începu cartea, dar mintea nu îi îngăduia să absoarbă cuvintele. Trecuseră trei zile de când Hen îi mărturisise lui Lloyd bănuielile pe care le avea față de vecinul lor. De atunci, nu mai făcuse nimic. De fapt, asta nu era întru totul adevărat; petrecuse mai mult timp online, căutând toate informațiile disponibile despre Matthew Dolamore. Nu erau multe și nu erau nici multe noutăți cu privire la uciderea lui Dustin Miller. Dar nu se dusese încă la poliție, pentru a spune ce suspiciuni avea. Iar Lloyd nu o întrebase dacă o făcuse, sperând fără îndoială că întregul subiect va fi abandonat.

Hen puse cartea deoparte, fără a se mai obosi să marcheze cu un semn faptul că ajunsese la pagina doi, și stinse veioza. Se întinse pe spate, perfect trează, cu ochii în tavan. Auzi răpăitul ghearelor lui Vinegar pe podeaua din lemn a dormitorului, motanul venind să verifice dacă nu cumva fereastra era încă deschisă. Nu era, dar el sări oricum pe pervaz, iar Hen întoarse capul și îi văzu coada legănându-se sub draperie. În minte îi veni o imagine – o posibilă lucrare de artă – a unei pisici de dimensiuni umane băgată într-un pat și a unei fetițe goale, adormită pe un pervaz. Își imagină că, dincolo de fereastră, ghemuit pe ramura despuiată a unui copac, era un băiețel gol, cu

ochi mari ca de pisică. După cum se întâmpla întotdeauna când Hen își imagina o gravură, întreaga imagine îi apăruse instantaneu în minte, exact așa cum ar fi arătat și exact așa cum s-ar fi simțit. Se ridică din pat, coborî în salon și schiță ideea așa cum o văzuse în mintea ei. Se simțea bine, nu mai avusese o idee pentru o gravură originală de câteva luni, cel puțin de când se mutaseră în West Dartford. Nu era sigură că ideea ei e bună – era puțin cam prea evidentă, transpunerea unui animal de companie și a stăpânei sale –, dar realizarea schiței îi făcu bine. Se înfioră uitându-se la ea, dar într-un sens bun, și simți neliniștea familiară, însuflețirea care apărea de fiecare dată când crea o lucrare de artă. Dedesubt, scrisese: „Băiatul s-a întors, chiar în noaptea următoare”. Scria întotdeauna câteva cuvinte sub opera de artă, ca și cum imaginile ar fi fost ilustrații pentru o carte inexistentă, parte a unei povești în desfășurare.

Puse deoparte caietul de schițe, deja așteptând cu nerăbdare să contemple desenul a doua zi, cu ochi proaspeți. Problema era că se simțea complet trează. Se gândi să se întoarcă în pat și să încerce din nou să citească, dar știa că ar fi inutil. Mintea i-o lua la goană.

Se duse înapoi în dormitor, își luă șosete și papuci în picioare, și un cardigan gros, pentru a-l pune peste pijama. Vinegar se mutase în pat, ghemuindu-se la picioarele lui Lloyd. O privi pe Hen cu suspiciune.

După ce reveni la parter, Hen puse ceainicul pe foc, ca să-și facă o infuzie de plante. Așteptând să fiarbă apa, se duse în sufragerie și privi în noapte. Cerul era înțesat de stele, ceva ce rar văzuse la Cambridge, care era mult prea aproape de luminile strălucitoare ale Bostonului. Casa soților Dolamore era aproape complet cufundată în întuneric, cu excepția unei lumini slabe care se revărsa prin perdelele sufrageriei, aflată la parter. Exact când era pe cale să se îndepărteze de geam, o mișcare de pe stradă îi atrase atenția, așa că întoarse capul și văzu un bărbat care mergea pe aleea soților Dolamore. O lumină declanșată de un senzor de mișcare se aprinse deasupra ușii din față când bărbatul trecu, iar Hen își dădu seama că era Matthew. Se aștepta ca el să intre în casă, dar văzu că se urcă în mașină. Hen se uită la ceas. Era aproape miezul nopții. Unde s-ar fi putut duce? Și de unde venea pe jos? Îndemnul „Urmărește-l!” răsări brusc în mintea lui Hen. Era clar că punea ceva la cale, iar ea putea să afle ce anume. Fără să stea pe gânduri, luă cheile mașinii de pe cârligul din vestibul, ieși din casă și se îndreptă cu pași repezi spre Volkswagen, în timp ce stopurile lui

Matthew se îndepărtau pe Sycamore Street, spre centrul orașului.

Se gândi că avea să-l piardă, dar apoi văzu luminile de frână, mașina intrând în parcarea de la Owl's Head. Hen încetini. În loc să-l urmeze, vină pe o alee de peste drum, oprind imediat motorul și stingând luminile. Era un risc, dar se gândi că era un risc mai mic decât să-l urmeze pe Matthew în parcare. Iar de-acolo, se vedea bine. După ce parcase, Matthew stinsese luminile, iar ea se aștepta acum ca el să coboare, ceea ce nu se întâmplă. Era activitate în fața localului, chiar dacă firma luminoasă a tavernei Owl's Head fusese stinsă. Văzu un grup mic de oameni stând lângă intrare, dar erau prea departe pentru a vedea cum arătau. Cu toate acestea, părea că puținele persoane din fața tavernei erau membri ai formației. Impresia i se confirmă când văzu niște tobe încărcate într-o dubă. Dar, pe Hen, cel mai mult o interesa Matthew, care stătea în mașina sa, la marginea parcării. Părea că alesese intenționat cel mai întunecat loc. Era clar că se afla acolo pentru a urmări pe cineva, la fel cum făcea și Hen. Dar pe cine? Și de unde venise pe jos, ca să-și ia mașina? Se gândi că poate venea de la Owl's Head, care nu era departe, și că se întorsese cu mașina pentru a putea urmări pe cineva.

Duba ieși din parcare, apoi o femeie urcă singură într-o mașină și plecă. O siluetă deșirată, cu ceea ce părea a fi o barbă mare, intră într-o mașină lungă și pătrățoasă. Matthew rămase pe loc. Îi distingea forma capului, în mașina întunecată. Luminile din local se stinseră, iar Hen văzu o femeie cu părul lung ieșind pe ușa din față, îndreptându-se spre mașina lungă, deschizând portiera de pe partea pasagerului și intrând. Mașina ieși din parcare și o luă spre vest. După zece secunde, și farurile lui Matthew se aprinseră. Ieși din parcare și porni pe urmele celor doi.

Hen porni și ea motorul, bucuroasă că avea din nou căldură, și începu să-l urmărească pe Matthew. Stopurile lui – două cercuri înclinate – arătau ca niște ochi distanțați. Se aflau pe Acton Road și se îndreptau spre Middleham, un oraș învecinat, format în mare parte din ferme și păduri de pin. Hen încercă să rămână în urmă, dar Matthew mergea încet. Totuși, era oare posibil să remarce că e urmărit, mai cu seamă că el însuși urmărea pe cineva? Că urmărea doi oameni, fiindcă Hen o văzuse pe femeie așezându-se pe scaunul pasagerului. Aproape râzând de absurdul situației, decise să riște și să pornească în urmărirea vecinului ei, în toiul nopții. Dar acum, făcând asta, își dorea foarte mult să știe ce se întâmplă. Începu să

speculeze, apoi se opri și se concentră asupra șofatului și asupra stopurilor lui Matthew. Virară pe o stradă laterală șerpuitoare, care străbătea o zonă împădurită atât de întunecată, încât farurile lui Hen abia străpungeau întunericul. Începu să-și facă griji că drumul acela – nu văzuse cum se numea – era prea izolat și că Matthew își va da seama că este urmărit. Și începu totodată să-și facă griji că s-ar putea rătăci – nu-și luase telefonul cu ea și trecuseră ani de zile de când nu plecase nicăieri fără să folosească GPS-ul. Dar voia cu disperare să știe ce făcea Matthew.

După ce luă câteva viraje în ac de păr, Hen trecu peste o creastă și peisajul se deschise brusc, pe ambele părți apărând terenuri agricole luminate de razele lunii, iar pentru o scurtă clipă, zări stopurile ambelor mașini în fața ei. Încetini. În față, prima mașină ieși de pe șosea, iar farurile sale luminau ceea ce părea a fi o parcare goală.

Matthew trecu pe lângă ea, la fel și Hen, suficient de lent pentru a vedea un panou de lemn care părea a fi al Administrației Parcurilor din Massachusetts. Pe panou era o hartă, iar Hen presupuse că mica parcare se afla la baza unui traseu montan. Întoarse capul pentru a vedea dacă mașina urmărită de Matthew se oprise în parcare și aproape că se frecă de mașina lui Matthew. Acesta trase brusc pe dreapta, la aproximativ o sută de metri distanță. Îl ocoli, mai merse și ea o sută de metri, apoi intră pe aleea din fața unei case, opri motorul și stinse din nou luminile.

Stătu câteva clipe în mașină, punându-și mâna pe piept pentru a-și domoli bătăile puternice ale inimii. Clătină din cap și începu să râdă. Ce căuta acolo? Își spuse că ar trebui să întoarcă mașina și să se ducă acasă. Cine știe ce se petrece? Probabil că era un triunghi amoros sordid; Matthew avusese o relație cu o femeie *sau* cu un bărbat, iar acum îi urmărea pe amorezi. Dar nu părea să fie așa. Părea că urmărea pe cineva la fel cum probabil că îl urmărise și pe Dustin Miller, la Cambridge, înainte de a-l ucide.

Știind că era o prostie, deschise portiera și ieși în noaptea rece, închizând-o apoi rapid în urma ei, pentru a stinge lumina din habitaclu. Rămase nemișcată o clipă, iar un vânt tăios îi lipi pijamaua de corp. Auzi un zgomot, apoi văzu un animal apropiindu-se cu pași lenți de după un colț al casei întunecate. Se uitară unul la celălalt, fără ca vreunul dintre ei să se miște. În timp ce ochii ei se acomodau cu întunericul, reuși să distingă coada subțire și fața albă a unui oposum. Când deschise portiera și urcă în

mașină, animalul sâsâi la ea. Era timpul să plece acasă. Fusese o prostie să creadă că ar fi trebuit să se furișeze în noapte pentru a vedea ce se întâmpla în parcare.

Ieși de pe alee și se întoarse pe același drum pe care venise. Puse faza lungă după ce trecu pe lângă mașina lui Matthew, încă parcată pe marginea șoselei. Încetini când se apropie de parcare. Drumul coti, iar pentru o clipă, farurile luminară mașina parcată. Îl văzu clar pe Matthew – el trebuia să fie – aplecat lângă mașină și uitându-se pe geam la cei aflați înăuntru.

Hen își văzu de drum, dar întinse mâna spre suportul pentru pahare, pentru a vedea dacă telefonul nu era acolo, deși își dăduse deja seama că îl lăsase acasă. Ar fi trebui să sune la poliție când avusese ocazia? Plănuia oare Matthew să-i atace pe cei aflați în mașina respectivă sau doar îi spiona? Și dacă doar îi spiona, oare îi cunoștea sau era ceva ce obișnuia să facă? Era un voyeur?

Rotițele minții i se învârteau atât de repede, încât o luă în sensul greșit când intră pe Acton Road și trebui să facă o întoarcere din trei mișcări. Din anumite motive, pe drumul de întoarcere spre casă, se simțea mai neliniștită decât fusese toată noaptea. Avea o durere în piept și se surprinse rozându-și degetul mare pe lateral, un năravvechi. Nu putea decide dacă ar trebui sau nu să sune la poliție când ajunge acasă. Fusese martora unui atac iminent? Nu prea-i venea a crede. Dar Matthew sigur urmărea pe cineva, indiferent de motiv.

În timp ce conducea pe Sycamore Street, văzu că toate luminile de pe veranda casei sale erau aprinse. Când se apropie, îl văzu pe Lloyd stând pe verandă, în halat. Hen intră pe alee, coborând geamul în timp ce el se apropia. Părea deopotrivă ușurat și furios.

— Unde ai fost?

— Îmi pare rău, spuse Hen. Am făcut o plimbare cu mașina. N-am crezut că ai să te trezești.

— Ai lăsat ceainicul pe foc.

— Dumnezeule, am uitat complet!

— Ești încă în pijama.

— Știu, știu. Hai să intrăm, e frig! Îmi pare rău.

Înăuntru, îl îmbrățișă pe Lloyd și își ceru din nou scuze. El îi zise că, dacă ar fi ajuns cu treizeci de secunde mai târziu, ar fi sunat deja la poliție, căci crezuse realmente că era posibil să se fi întâmplat ceva groaznic.

— Nu aș fi plecat dacă aș fi crezut că ai să te trezești. Eu n-aveam deloc somn, iar stelele erau așa de frumoase…

— Asta nu are nicio legătură cu vecinul nostru, nu-i așa? întrebă Lloyd.

— Nu, minți Hen, fără a ști. Deloc. Am condus aiurea, uitându-mă la stele.

10.

Toată noaptea, Matthew ba adormi, ba se trezi, deopotrivă entuziasmat și înfuriat de ceea ce văzuse în mașina lui Scott Doyle.

Își lăsase mașina pe marginea drumului, chiar pe lângă intrarea în Parcul Național Pocumtuck, apoi se îndreptase spre un loc de unde putea vedea automobilul lui Scott, sub un arțar mare, la marginea parcării. Aproape că dăduse să plece, dar decisese să riște și se apropie cu pași repezi de mașină, pentru a confirma ce se întâmpla. Voia doar să se asigure că nu era vorba de altceva, deși ce altceva ar fi putut să fie? O conversație prietenească? Sau poate consumau droguri împreună?

Se furișase până la mașină, care avea geamurile închise și ușor aburite, dar văzuse toată scena prin geamul din spate. Chelnerița stătea în genunchi, cu capul sprijinit într-o poziție nefirească de portiera cea mai îndepărtată de Matthew, iar Scott era în spatele ei, cu blugii coborâți pe coapse. Matthew privi timp de trei secunde și văzu fesele albe ale lui Scott pompând frenetic, în vreme ce automobilul Dart se legăna ușurel. Simțea gust de fiere în gură.

O mașină trecu pe Bingham Street, iar farurile sale luminară preț de o clipă mașina. Matthew se lăsă pe vine, apoi se repezi la mașina lui.

Nu era surprins de ceea ce văzuse. Ar fi fost mai surprins dacă Scott s-ar fi dus direct acasă după concert. Nu îl deranja doar faptul că Scott era un prădător tipic, evident dispus să se folosească de bruma de faimă obținută cu trupa sa pentru a seduce orice fustă, dar Michelle era o victimă, una dintre acele femei care credeau în bunătatea rasei umane. Credea că elevii ei erau interesați să învețe. Credea că arcul universului înclina spre dreptate. Și mai credea că iubitul ei cu față de vulpoi și lipsit de talent îi va fi fidel. Din cauza tuturor acestor credințe, Michelle era, probabil, condamnată, dar Matthew avea ocazia să facă ceva în acest sens.

Dacă putea găsi o cale – o cale impecabilă – de a-l ucide pe Scott Doyle,

atunci o va face. O va salva pe Michelle.

A doua zi dimineață, înainte de a pleca la muncă, Matthew vorbi cu Mira pe FaceTime.

— Azi-dimineață, m-am trezit și nu mi-am putut aminti unde mă aflam, spuse ea. Am avut nevoie de cinci minute ca să-mi dau seama.

— La ce oră ajunge avionul tău?

— Târziu. Nu știu. Totuși, cred că ar trebui să ajung acasă până la miezul nopții.

— Am să te aștept, spuse Matthew.

— Nu fi prostuț. Du-te la culcare, iar când voi ajunge acasă, mă voi băga imediat în pat, lângă tine.

— Bine, zise Matthew. Abia aștept!

Rostind acele cuvinte, își dădu seama că erau adevărate. Ca întotdeauna, așteptase cu nerăbdare plecarea Mirei și aștepta acum cu nerăbdare și întoarcerea ei.

În acea zi, la școală, o văzu pe Michelle o singură dată, când trecură unul pe lângă celălalt pe hol, în pauza de prânz. Avea un teanc gros de hârtii într-un dosar de carton, și era îmbujorată la față, de parcă ar fi fost pe fugă. Dar se opri imediat cum îl văzu pe Matthew.

— Ai fost aseară? întrebă ea.

— Am fost, spuse el. Nu e rea trupa.

Ea păru surprinsă.

— Nu, e chiar bună, nu?

— Nu am zis asta, replică Matthew și pufniră amândoi în râs. Nu, chiar mi s-au părut talentați băieții. Scott are un timbru plăcut.

Michelle coborî vocea și spuse:

— Și se dau tipele la el?

— Sincer, nu am fost prea atent. În principiu, m-am dus să cinez și am rămas o vreme și la concert, dar…

— Am glumit. *Pe jumătate,* după cum știi.

— N-am văzut nimic.

— Asta e bine. Mi-a zis că a fost lume, că oamenii au stat până târziu.

— Hai să schimbăm subiectul, spuse Matthew. Nu te-am mai întrebat nimic de tatăl tău de ceva vreme. Ce mai face?

— Nu prea grozav. Mă duc acasă, să-i vizitez în weekendul de Ziua lui Columb[4], și mă tot întreb dacă nu ar trebui să merg mai devreme.

— Mama ta ce zice?

— Mama nu vrea să vadă realitatea, din păcate. Îmi spune că el se va face bine și că nu ar trebui să mă deranjez să bat drumul până acolo.

Matthew nu-și amintea ce tip de cancer avea tatăl lui Michelle, ci doar că era grav.

— Ar trebui să te duci oricum, rosti el. Roagă-l pe Scott să meargă cu tine.

— Da, bine, spuse Michelle. Cred că are un spectacol în acel weekend, dar, chiar dacă n-ar avea, sunt sigură că ar găsi altă scuză.

Elevii începuseră să se reverse pe coridoarele școlii, iar Matthew își dădu seama că pauza de prânz era pe sfârșite. El și Michelle încheiară conversația, iar când Matthew se întoarse în sala de clasă, având doar suficient timp pentru a-și mânca sandvișul cu salată de ouă, se felicită că obținuse de la Michelle informațiile dorite. Weekendul de Ziua lui Columb. În acea după-amiază avea să intre online, pentru a căuta informația despre locul unde va concerta atunci trupa C-Beams.

11.

Hen dormise foarte puțin. Își tot imaginase cum se va simți în dimineața următoare, când se va uita la știri și va afla că un cuplu fusese găsit ucis într-o mașină, în Middleham. Apoi încercase să se convingă că nu va fi cazul, iar dacă, Doamne ferește, va fi, atunci cel puțin ea va ști cine a făcut-o. Măcar Matthew Dolamore nu va scăpa nepedepsit.

Însă în dimineața următoare, nu găsi nimic pe niciunul dintre site-urile de știri pe care le urmărea în mod regulat. Căută „Middleham crimă”, dar nu apăru nimic. Bineînțeles, se simți ușurată, dar își spuse că văzuse totuși pe cineva urmărind doi oameni. Doar pentru că nu comisese o crimă cu o seară înainte, nu însemna că nu avea de gând să o facă.

După ce Lloyd plecă la serviciu, Hen sună de pe telefonul fix la Departamentul de Poliție din Cambridge și ceru să vorbească cu persoana care se ocupa de uciderea lui Dustin Miller.

— Detectivul Martinez nu a venit încă. Pot să vă fac legătura cu alt detectiv?

— Aș prefera să vorbesc direct cu dumnealui. Vă pot lăsa numărul meu

de telefon?

Detectivul o sună douăzeci de minute mai târziu.

— Vă pot fi de ajutor cu ceva? întrebă el, iar Hen avu impresia că își mânca micul dejun în timp ce vorbea.

— Am informații care ar putea fi legate de moartea lui Dustin Miller.

— În regulă. Îmi puteți spune cum vă numiți?

— Henrietta Mazur, dar aș vrea să rămân anonimă. Nu pentru dumneavoastră, însă aș prefera ca numele meu să nu fie făcut public în niciun fel.

— Voi face tot posibilul, vă promit, doamnă Mazur.

— Puteți să-mi ziceți Henrietta sau Hen.

— Ce informații ai, Henrietta?

Ea îi povesti despre vizita la noii ei vecini și despre faptul că văzuse un trofeu de scrimă care o făcu să-și amintească ce citise cu privire la crima nerezolvată a cărei victimă fusese Dustin Miller. Îi spuse că nu s-ar fi gândit prea mult la asta, doar că Dustin fusese elev la Sussex Hall, iar vecinul ei Matthew Dolamore era profesor acolo.

— Ce te face să crezi că trofeul pe care l-ai văzut nu-i aparține vecinului tău?

— Pentru că l-am întrebat dacă practică scrima și mi-a zis că nu, că doar îi place trofeul. Cred că a spus că l-a cumpărat la o vânzare de vechituri.

— Și nu l-ai crezut?

— Mai este un lucru. M-am întors ca să mă uit din nou la trofeu, doar că, între timp, acesta dispăruse.

— Când te-ai întors?

— Cina a avut loc sâmbătă seara, iar eu m-am întors luni. Mira Dolamore, soția lui, era acolo și mi-a mai făcut un tur al casei…

— Ce i-ai spus?

— Ce i-am spus despre motivul pentru care m-am dus acolo?

— Da.

— I-am zis că vreau să mai arunc o privire prin casă, să văd cum decorase. Ceea ce nu era complet neadevărat. Avem case identice, adică sunt proiectate la fel. Dar îmi doream foarte mult să văd iarăși trofeul. Pe postament scria ceva ce nu am reușit să deslușesc de prima dată.

— Dar ai văzut *ceva* scris.

— Sunt aproape sigură că am văzut scris „Olimpiada de Juniori”.

— Nu ești complet sigură.

— Sunt sigură. Asta am văzut. Nu știu de ce am zis „aproape”.

— În regulă, rosti detectivul. Așadar, te-ai întors atât pentru că ai vrut să mai arunci o privire prin casa vecinilor, cât și fiindcă ai vrut să revezi trofeul. L-ai văzut?

— Nu, dispăruse. Fusese luat de-acolo.

— Ești sigură?

Hen se plimba de colo colo. Așa făcea întotdeauna când vorbea la telefon.

— Sunt sigură. Era acolo sâmbătă, iar luni dimineață dispăruse. L-a mutat sau a scăpat de el și sunt foarte sigură că a făcut-o fiindcă a văzut că l-am remarcat.

— La cină?

— Da. Cred că m-am uitat cam insistent la trofeu și l-am întrebat despre el, iar Matthew a observat. Am simțit că a observat.

Detectivul tuși, apoi Hen îl auzi sorbind dintr-o băutură, iar el își ceru scuze.

— Te pot întreba ce te-a făcut să remarci trofeul de scrimă? Nu este un obiect incredibil de neobișnuit. Ai făcut imediat conexiunea? De unde ai știut că a existat un trofeu de scrimă dispărut de la locul uciderii lui Dustin Miller?

— Ați dezvăluit acest amănunt presei, nu-i așa?

— Da, așa este, dar asta s-a întâmplat cu ceva timp în urmă. Ți-ai amintit pur și simplu?

Hen îi spuse că locuise în Cambridge și că fusese interesată de crimă. Omise faptul că locuise pe aceeași stradă cu Dustin – auzi în gând vocea lui Lloyd zicând că ar fi o „coincidență uriașă” să stai pe aceeași stradă cu o victimă a unei crime, iar apoi să te muți pe aceeași stradă cu criminalul precum și obsesia ei față de crimă, față de Dustin, de fapt.

— Cred că mi-a rămas totul întipărit undeva acolo, în minte, rosti ea, uitându-se la fereastra camerei de oaspeți, de la etaj. Trofeul de scrimă. Sussex Hall. Și am făcut legătura.

— Și de ce mă suni abia acum? De ce nu m-ai contactat luni sau imediat după ce ai văzut trofeul, sâmbătă?

Hen hotărâse deja să nu-i spună detectivului ce văzuse cu o noapte în urmă. Faptul că-și urmărise vecinul în toiul nopții ar fi făcut-o să pară

nebună, o știa prea bine. Dacă era nevoie, putea să-i zică asta mai târziu.

— Pur și simplu, m-am gândit că poate exagerez, dar, pe măsură ce săptămâna trecea, am devenit tot mai convinsă că am dreptate. De asemenea, am căutat câteva detalii despre caz și am citit că Dustin Miller a fost acuzat de viol când era la liceu. M-am gândit că ar putea avea o legătură.

— Aha, făcu detectivul, apoi o întrebă: Când te-ai mutat de la Cambridge la Dartford?

— West Dartford. De curând, în iulie.

— Și cu ce te ocupi, Henrietta?

— Hen. Poți să-mi spui Hen.

— Bine, Hen. Cu ce te ocupi?

Ea îi zise că este ilustratoare de cărți pentru copii. Se așteptă la un comentariu sau la o întrebare – „Interesant!” sau „Ce cărți ilustrezi?” –, dar detectivul îi spuse doar că i-a fost de mare ajutor și o întrebă dacă ar putea să o sune din nou, în caz că mai avea întrebări.

— O să-l chestionezi? îl întrebă ea.

Se gândi că îi va da un răspuns vag, însă el zise:

— Da. O să vin acolo. Știi dacă este acasă astăzi?

— Da, din câte știu. Predă în cursul zilei, dar cred că ajunge acasă pe la patru după-amiaza.

— Voi veni atunci. Nu voi pomeni de tine.

— Mulțumesc mult.

După ce convorbirea se încheie, Hen rămase locului o clipă, cu telefonul încă în mână, încercând să-și dea seama dacă făcuse ce trebuia. Corpul ei, relaxându-se oarecum, îi spuse astfel că da, iar ea puse jos telefonul.

12.

În timp ce Matthew intră pe aleea casei sale, imediat după ora patru, observă Fordul albastru-închis parcat la bordură, între casa lui și a noilor vecini. „Poliția”, își spuse în sinea lui, după ce aruncă doar o privire spre vehicul. Iar când ieși din automobilul său Fiat, un bărbat în costum coborî din mașina parcată și porni încet spre el.

Matthew se întoarse, iar polițistul înalt și slab i se adresă:

— Matthew Dolamore?

— Îhî, făcu Matthew, cu o expresie întrebătoare pe chip.

— Sunt detectivul Martinez, de la poliția din Cambridge.

Îi arătă o insignă, iar Matthew se uită la ea.

— Poliția din Cambridge? zise Matthew.

— Umblu după cai verzi pe pereți, spuse el zâmbind. Aveți câteva clipe să-mi răspundeți la niște întrebări?

— Ăăă… sigur. Despre ce-i vorba?

— Vă supărați dacă intrăm?

Detectivul Martinez îl urmă pe Matthew în casă.

— N-am mai fost niciodată aici, în Dartford. E frumos, rosti el. Cred că-i mai ieftin decât să locuiești în oraș, nu?

— Nu știu, zise Matthew. Luați loc. Pot să vă servesc cu ceva?

— Nu, mulțumesc.

Matthew puse servieta de piele lângă măsuța de cafea și se așeză pe marginea unuia dintre fotolii, în timp ce detectivul Martinez luă loc pe canapea, iar picioarele îi erau atât de lungi încât genunchii îi ajungeau mai sus de poală. Scoase un carnețel cu spirală și spuse:

— Nu ar trebui să dureze mult, domnule Dolamore, dar numele dumneavoastră a apărut într-o anchetă și este necesar să vă pun câteva întrebări.

— Ce anchetă?

— Predați la Sussex Hall, corect?

— Da.

— Vă amintiți de un elev pe nume Dustin Miller? A absolvit acum șapte ani.

— A fost ucis, spuse Matthew.

Detectivul încuviință din cap.

— Corect. Așadar, vă amintiți de el?

— Nu prea bine. L-am avut la un curs. Nu cred că mi-aș fi amintit de el dacă nu ar fi fost… dacă nu ar fi apărut la știri. Mai investigați uciderea lui?

— Cazul e încă nerezolvat, așa că da, anchetăm. Câteva informații noi ne-au făcut să credem că moartea sa ar putea avea legătură cu timpul petrecut la Sussex Hall și de aceea speram că ne-ați putea lămuri un pic cu privire la acea perioadă a vieții sale.

— Eu chiar… abia l-am cunoscut, ca să spun drept. Nu a fost un elev

memorabil.

— De ce nu era memorabil, domnule Dolamore?

— Puteți să-mi ziceți Matthew.

— Bine. Iar tu poți să-mi spui Iggy.

Pe lângă faptul că era deranjat de prezența detectivului, pe Matthew îi irita și chipul detectivului. Nu era nici de vulpoi, nici de porc. Era ceva nou, cu craniul rotund, cu ochii afundați în orbite și cu bărbia mică. Să fi fost bufniță?

— Care era întrebarea? rosti Matthew.

— Ai zis că Dustin Miller nu a fost un elev memorabil. Mă întrebam ce te-a făcut să spui asta. De ce nu era memorabil?

— Păi, începu Matthew oarecum deranjat de întrebare, ți-i amintești pe cei mai buni elevi și ți-i amintești pe cei mai răi. El nu făcea parte din niciuna dintre aceste categorii. Nu era deosebit de strălucit, dar nu era niciun copil-problemă.

— Dar prietenii lui? Îți amintești ce fel de prieteni a avut?

Matthew se încruntă și clătină din cap.

— Nu.

— Practica vreun sport?

— Majoritatea copiilor de la Sussex Hall fac sport. Nu acord prea multă atenție acestui aspect, ca să spun drept.

— Deci, nu știi nimic despre ce s-a întâmplat când Dustin Miller s-a dus la competiția de scrimă din carul Olimpiadei de Juniori?

Matthew păru să cadă pe gânduri pentru câteva clipe. Fusese o știre care făcuse vâlvă la vremea respectivă și care stârnise multe bârfe printre profesori.

— Foarte vag. S-a întâmplat ceva rău, nu?

— O colegă l-a acuzat de agresiune sexuală.

— Da. Acum îmi amintesc.

— Îți amintești de Courtney Cheigh?

— Din nou, nu prea bine. Cred că a fost la cursul meu de istoria lumii, în clasa a noua, și la un seminar într-a douăsprezecea. Roma antică.

— A terminat liceul la voi?

— Nu, dacă mă gândesc bine. A plecat înainte de încheierea anului. S-a transferat la Lincoln-Sudbury.

„M-a întristat că a plecat. Avea pleoapele foarte albe, aproape

translucide, și era micuță, cu umerii înguști. La scurt timp după ce a ajuns la Sussex Hall, sânii i s-au dezvoltat foarte mult și se străduia din răsputeri să-i ascundă. Probabil că acesta a fost motivul pentru care a trecut de la hochei de câmp la scrimă, datorită uniformei din material rigid, care îi acoperea corpul. Dar a ajuns să exceleze și, împreună cu Dustin Miller și Brandon Hsu, s-a calificat la Jocurile Olimpice de Juniori, după ce toți trei s-au descurcat bine la calificările din New England. După ce a aflat că va face acea călătorie, a venit la mine entuziasmată. Voia să afle istoria orașului St. Louis, să știe dacă merita să urce în Gateway Arch. Dustin a violat-o în camera ei de hotel. Izbutise să aducă alcool în acea călătorie și s-au îmbătat amândoi. După ce Courtney a plecat de la Sussex Hall – am fost surprins și mândru că a rămas atâta vreme –, i-am auzit pe Dustin și pe unul dintre prietenii lui dezbătând care dintre fete avea cei mai mari sâni din școală, după plecarea ei".

— Așadar, ce poți să-mi spui despre incidentul de la turneul de scrimă?

— Știu că a făcut o reclamație, dar nu sunt sigur dacă a depus și o plângere oficială. Din câte îmi amintesc, am auzit că s-ar fi îmbătat împreună.

— În acea călătorie nu au existat însoțitori?

— Știu că antrenorul de scrimă a mers – mereu mergea – și poate vreunul dintre părinți, dar Courtney a stat singură în cameră.

— Îți amintești mai mult decât credeai.

Detectivul schiță un zâmbet, care însă nu-i lumină ochii triști.

— Bănuiesc că da. E unul dintre acele lucruri pe care speri să le uiți.

— Ai avut vreo părere despre incident?

— Nu cred că am știut vreodată suficient despre cele întâmplate.

— Dar trebuie să fi avut o părere, amândoi fiindu-ți elevi. Dacă ar fi fost o situație de genul ea a spus una, el a spus alta, pe cine ai fi crezut? Asta nu este o întrebare oficială, apropo, doar mă interesează părerea ta.

— Crezi că ceea ce s-a întâmplat la Sussex Hall are legătură cu moartea lui Dustin Miller?

— Nu, nu chiar. Sincer să fiu, urmărim doar niște piste și cu cât reușesc să obțin mai multe informații despre această situație, cu atât mai bine. Din nou, nu vreau neapărat o declarație oficială, ci sper să-mi împărtășești o opinie.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă, spuse Matthew, frecându-și

bărbia, în încercarea de a părea îngândurat. N-aș vrea să fiu citat în legătură cu asta, dar, din câte îmi amintesc, Dustin era un copil bun. Amândoi s-au îmbătat și poate că el ar fi trebuit să fie mai atent, dar și ea ar fi trebuit să fie mai atentă. A fost doar unul dintre acele lucruri… care se întâmplă. Nu cred că ar fi meritat ca viața lui Dustin să fie distrusă din cauza celor întâmplate.

Detectivul zâmbi din nou, cu buzele lui subțiri, și îl studie pe Matthew preț de o clipă.

— Mulțumesc. Asta îmi este de mare ajutor, zise el și își puse mâinile pe genunchi de parcă ar fi fost gata să se ridice.

— Asta-i tot? întrebă Matthew.

— Asta-i tot. Dacă nu cumva îți mai amintești și altceva?

— După cum am spus, nu-l țin prea bine minte pe băiat.

— Dar îți amintești că era un copil bun?

— Păi, cel puțin nu era un copil rău, măcar atât îmi amintesc.

Detectivul se ridică cu ușurință de pe canapea, iar Matthew îi urmă exemplul. Se îndreptară împreună spre ușă, în timp ce Matthew se întreba dacă detectivul Martinez avea de gând să-i ceară permisiunea de a folosi baia sau de a arunca o privire prin casă. Probabil că vizita avea legătură cu trofeul de scrimă, nu? Cu faptul că noua lui vecină sunase la poliție. Matthew aproape că spera ca detectivul să-i ceară voie să se uite prin preajmă, ca să-i poată arăta biroul său, dar, odată ce ieșiră pe ușa din față, detectivul îi întinse mâna, iar Matthew i-o strânse.

— Ai bătut cale lungă pentru mai nimic, conchise Matthew.

— Ei bine, nu se știe niciodată. Și e o zi frumoasă pentru o plimbare cu mașina.

Matthew nu băgase de seamă până atunci, dar chiar era o zi frumoasă – aerul uscat și răcoros, cerul de un albastru intens.

— Da, așa e, spuse el.

— Îmi place zona asta. Numai case frumoase. Sunt mulți copii în cartier? Școli bune?

— Da, școala publică este bună, zise Matthew. Din câte am auzit.

Matthew rămase câteva minute în prag, privindu-l pe detectiv îndepărtându-se cu mașina.

13.

În acea dimineață, după ce sună la poliția din Cambridge, Hen se mai plimbă puțin prin casă, apoi își turnă o a doua ceașcă de cafea și încercă să deseneze ceva în caietul de schițe. Încă nu făcuse cele două ilustrații rămase pentru noua carte la care lucra și care se numea *Școala războinicilor mitologici*: *Anti-Crăciun.* Era prima dintr-o serie – în zilele noastre, toate cărțile pentru copii fac parte dintr-o serie – și era vorba despre o școală militară pentru adolescenți, unde aceștia învățau cum să lupte împotriva creaturilor supranaturale. Majoritatea lucrărilor realizate în ultima vreme implicau elemente supranaturale. Nu era genul ei preferat de carte la care să lucreze, pentru că trebuia adesea să-și imagineze singură cum arătau creaturile, iar autorii nu erau niciodată mulțumiți. Ar fi preferat să ilustreze cărți de suspans pentru tineri, precum cele pe care le îndrăgise în adolescență. Lois Duncan. V.C. Andrews. Dar acest gen de cărți își pierduse pur și simplu din popularitate.

Când deschise caietul de schițe, văzu ce desenase cu o seară înainte. O pisică mare în pat și o fată pe pervaz. Uitase cu totul de asta și o surprinse imaginea, și mai cu seamă privirea băiatului care se cocoțase pe o creangă a copacului. Îi plăcu desenul la fel de mult cum îi plăcuse tot ce desenase de-a lungul anilor și dintr-odată, atrasă aproape fizic, simți nevoia să se ducă la atelierul ei și să înceapă procesul de creare a unei gravuri. Se repezi la etaj, se încălță cu saboții și își luă un pulover subțire, care, din pricina mai multor găurele, fusese recent retrogradat în rândul hainelor de lucru. Apoi coborî la parter, își luă caietul de schițe și cheile și ieși din casă. Se simțea vinovată, știind că trebuia să-și petreacă timpul dedicat muncii îndeplinindu-și contractul pentru carte, dar își spuse că, odată ajunsă în studio, va lucra puțin și la *Școala războinicilor.* Merse până în capătul străzii, coti la dreapta pe Crane Avenue, apoi coborî dealul până la Black Brick Studios, unde își închiriase atelierul. Acesta se afla într-o veche fabrică de textile, construită din cărămidă în apropierea râului Scituate, cu patru niveluri în care fuseseră amenajate puțin peste șaizeci de ateliere. Al lui Hen se afla la subsol, fiind unul dintre cele mai puțin dorite, deoarece nu avea vedere. Dar avea o chiuvetă, care îi era necesară, și era suficient de mare încât să aibă loc ambele ei prese, mutate cu mare dificultate din

atelierul anterior, din Somerville.

Intră în clădire prin spate, iar un afiș de pe ușă îi aminti că în curând urma să aibă loc evenimentul Open Spaces. Faptul că trebuia să fie prezentă în timpul weekendurilor cu ateliere deschise era unul dintre aspectele vieții de artist de care îi era groază. Asociația din Somerville la care fusese afiliată cerea ca toți artiștii să fie prezenți în timpul evenimentului anual. În primii cinci ani cât fusese acolo, făcuse greșeala de a trata evenimentul ca pe un vernisaj – își îmbrăca blugii buni și vorbea stingheră cu vizitatorii. Însă în ultimii cinci ani, tratase acel weekend ca pe unul obișnuit, de lucru, văzându-și de treabă în timp ce oamenii se perindau pe-acolo. Asta nu păruse să deranjeze pe nimeni, iar oamenilor le era mai ușor privească ce făcea, fără să trebuiască să comenteze. Iar dacă oamenii vorbeau cu ea, adesea se interesau doar de aspectele tehnice – cum grava o placă, ce substanțe chimice folosea, cât dura. Hen era întotdeauna bucuroasă să vorbească despre munca ei, însă nu-i plăcea să vorbească despre sursa ideilor.

Toate luminile de la subsol erau stinse, ceea ce însemna că era singură acolo. Hen intră în atelierul ei și se duse direct la masa de desen, unde schiță din nou pisica, pe o bucată de hârtie de dimensiunea plăcii, apoi începu să pregătească cuprul, șlefuind părțile laterale, degresându-l, apoi aplicând ceară. În timpul acesta, ascultă un CD cu Ani DiFranco la vechiul ei aparat. Acasă, asculta muzică printr-un serviciu de *streaming,* dar întotdeauna avusese un CD-player în atelierele ei și toate CD-urile – nu cumpărase unul nou de cel puțin cinci ani – datau dintr-o perioadă de mult apusă a vieții ei, multe chiar de dinainte de Lloyd. Playerul acela cu cinci CD-uri (avea și un casetofon) era ca o mașină a timpului, proprie și personală. Îmbătrânea ea, ce-i drept, și ajunsese acum să facă ilustrații pentru copii, în loc să se ocupe mai mult de lucrările de artă pe care și-ar fi dorit să le creeze, dar muzica era aceeași. Se cufundă atât de mult în munca ei, încât nu observă când CD-ul cu Ani DiFranco fu schimbat cu unul al trupei Neutral Milk Hotel – își luase deja stiloul cu cap de diamant și începuse procesul de gravare în ceară. Abia se apucase de asta când auzi o ușă îndepărtată trântindu-se și toate luminile, cu excepția veiozei de pe masă, se stinseră.

— Hei! strigă ea, îndreptându-se spre ușa atelierului.

Luminile se aprinseră imediat și se auzi o voce de bărbat:

— Scuze! Am crezut că nu e nimeni aici.

— Nicio problemă, spuse ea, în timp ce bărbatul, mai tânăr decât o sugerase vocea lui, apăru de după colț, pe coridorul ei.

Îl recunoscu de la singura întâlnire a membrilor la care fusese, dar nu își amintea numele lui.

— Bună, sunt Hen, spuse ea.

— Da, îmi amintesc. Eu sunt Derek.

Era neobișnuit de scund, cu fruntea lată, iar ea se întrebă, la fel cum o făcuse cu ocazia acele întâlniri, dacă era doar scund sau avea vreo afecțiune legată de un nanism minor.

— Te pregătești pentru Open Spaces? întrebă el.

— Nu. Doar lucrez. În dimineața evenimentului, am să vin aici din zori și am să expun mai multe gravuri.

Hen încercă să-și amintească ce fel de artist era Derek. Hainele îi erau curate, iar asta o făcu să creadă că e fotograf.

— Și o să ai și un bol cu bomboane?

— Am pregătit o covată uriașă de covrigei cu unt de arahide în ei. Într-un an, am scos o sticlă de tequila cu sare și felii de lămâie verde, ca să văd dacă o să bea careva.

— Și au băut?

— Bineînțeles. Era băutură pe gratis. În atelierul meu s-a încins o petrecere în toată regula. Nu mai fac niciodată așa ceva.

Derek se legănă de pe un picior la altul. Hen crezu că dă să plece, dar el îi spuse:

— Ai puțin timp liber? Pot să văd câteva dintre lucrările tale?

— Desigur, răspunse Hen, iar el o urmă în atelier, unde ea deschise o cutie care conținea câteva dintre gravurile pe care plănuise să le expună în timpul evenimentului Open Spaces.

În mare parte, erau gravuri originale realizate cu ani în urmă, dar erau și câteva ilustrațiile de carte, dintre preferatele ei.

— Uau, sunt grozave! rosti Derek.

— Mersi!

— Și sumbre.

— Da, am ceea ce mama obișnuia să numească o imaginație vie.

După ce se uită la toate gravurile, Derek își îndreptă privirea spre cea mai mare dintre cele două prese.

— Cât cântăresc presele? întrebă el.

— Sinceră să fiu, habar n-am, dar sunt foarte grele. Am decis că trebuie să-mi placă acest atelier, pentru că n-o să mă mai mut niciodată.

— Îți va plăcea aici. Nu aduce prea mult a cult. Artiștii sunt încurajați să se implice, dar, dacă nu vrei, nimeni nu te condamnă… Oh, uau, asta e nouă?

Derek se uita la schița ei recentă, cea sub care scrisese: „Băiatul s-a întors, chiar în noaptea următoare”. O privi vreme îndelungată, iar Hen își dădu seama că băiatul cocoțat în copac arăta mai degrabă ca un om mic de statură. De fapt, ca un pitic, iar Hen se îngrijoră puțin că s-ar fi putut să i se pară jignitor.

— Este ca și cum ai privi visul cuiva, spuse Derek. Chiar am simțit un fior pe șira spinării.

— Și eu, zise Hen, și adăugă: E genul de artă care îmi place, cea care te bagă-n sperieți.

Înainte ca Derek să plece, Hen îi promise că va lua o pauză în timpul evenimentului Open spaces și va veni să se uite la lucrările sale. Încă nu știa exact în ce constau lucrările lui. Când rămase din nou singură, termină de gravat placa, iar de la CD-player răsuna acum coloana sonoră a filmului *Metamorfoze*. Băgă placa în baia de acid, apoi începu repede una dintre schițele pentru *Școala războinicilor*. Pe la începutul cărții, era o scenă în care Moșul diabolic ieșea din șemineu. Schiță rapid o idee, o ilustrație în care doar un picior se ivea, apoi făcu o versiune în care se vedeau și o mână, ca o gheară, și o mică parte din fața creaturii. Nu era rău deloc. Fusese atât de absorbită de desen, încât se temu că lăsase prea mult timp placa în acid. Însă, după ce îndepărtă ceara, adăugă cerneala și o trecu prima dată prin presă, lucrarea se dovedi a fi perfectă, una dintre cele mai bune pe care le făcuse de ceva timp. Mai făcu câteva, apoi schiță rapid o idee pentru a doua ilustrație pe care i-o datora editorului. Înainte să-și dea seama, vocea lui Ani DiFranco se auzea din nou, după ce playerul parcursese deja toate cele cinci CD-uri, iar Hen simți că i se făcuse foame. Fusese o zi cu spor. Încuie ușa atelierului, iar după ce strigă pentru a vedea dacă mai era cineva la subsol, stinse luminile și ieși din nou în razele strălucitoare ale soarelui din miezul zilei.

14.

După ce detectivul plecă, Matthew se întoarse în casă. Plănuise să facă o supă indiană *mulligatawny,* una dintre rețetele preferate ale Mirei, ca să găsească ceva de mâncare dacă i-ar fi fost foame când ajungea acasă. În schimb, căută ceva semipreparat prin congelator și alese o pizza.

În timp ce mânca, începu să caute informații despre vecina lui. Era evident că ea, sau poate soțul ei, sunase la poliție. Desigur, era vorba despre trofeul de scrimă. Hen (care nu arăta chiar ca o găină, fiind, de fapt, o vulpe, adică exact opusul) era cea care îl văzuse, care făcuse cumva legătura cu Dustin Miller. Și acum, îi adusese poliția pe cap, lucru care nu i se întâmplase niciodată în viața lui. Totul decursese bine până atunci sau atât de bine pe cât era posibil. Se întrebă de ce detectivul nu-i ceruse voie să arunce o privire prin casă sau nu-l întrebase nimic despre trofeu. Presupuse că nu o făcuse pentru că ar fi fost mult prea evident că fusese turnat de vecină. Și, desigur, Matthew ar fi putut refuza, ar fi putut cere să-i arate un mandat de percheziție. Nu, clar fusese vorba doar de o tatonare a terenului. Iar fiindcă trofeul nu mai era acolo, poliția nu avea nimic care să-l lege de cazul Dustin Miller.

Matthew introduse într-un motor de căutare „Henrietta”, „Lloyd” și „nuntă” și obținu instantaneu o pagină de cununie. Henrietta Mazur și Lloyd Harding erau numele lor complete. Aproape că tastă „Henrietta Harding”, dar își dădu seama că erau șanse mult mai mari ca ea să nu-și fi schimbat numele, așa că, în cele din urmă, scrise „Henrietta Mazur”. Datorită ilustrațiilor ei, erau multe rezultate. Avea propriul site, plus că era pe Twitter, Facebook și Instagram. Erau surprinzător de puține poze cu ea, dar existau numeroase imagini ale lucrărilor ei – gravuri sumbre, complexe, pe care Matthew le găsi interesante. Multe erau din cărți pentru copii, dar găsi o galerie din Boston care prezenta niște imagini mici cu unele dintre lucrările ei originale, iar Matthew le studie. Nu știa prea multe despre artă, dar se gândi că erau extraordinare. Aproape geniale. Preferata lui era o gravură înfățișând o familie care lua masa – mama, tata și trei fete drăguțe. Pe masă era o friptură mare și toți membrii familiei mâncau cu lăcomie din ea, iar unora dintre ei li se scurgea sosul pe bărbie. Sub masă, deși nu remarcai la prima vedere, uneia dintre fete îi lipsea un picior, retezat chiar

de sub genunchi. Părea proaspăt bandajat. Titlul gravurii era: „În acel an, Crăciunul a venit și a decurs foarte plăcut”.

Arta Henriettei Mazur era atât de interesantă, încât, pentru o vreme, Matthew uită de ce căuta informații despre ea. Se pomeni studiind câteva dintre lucrările ei și începu să se întrebe cât ar costa o gravură semnată de ea. Deja își imagina una atârnată în biroul lui.

Înainte de a închide computerul, mai dădu o căutare cu numele ei, în secțiunea de știri. Găsi un anunț de la o galerie, din urmă cu opt ani, apoi o poveste despre o anume Henrietta Mazur care fusese implicată într-un incident la Camden College, cu aproximativ cincisprezece ani în urmă. Matthew aproape că trecu peste ea, crezând că era vorba despre o altă Henrietta Mazur, dar cuvintele „domnișoara Mazur, studentă la arte, a câștigat câteva premii în liceu, pentru schițele și picturile ei sumbre și tulburătoare” îi confirmă fără niciun dubiu că era chiar vecina lui. Fusese acuzată de agresiune pentru că își atacase una dintre colege. Matthew citi toate relatările pe care le găsi. Nu era deloc clar ce se întâmplase, dar, în principiu, Henrietta suferise un fel de cădere nervoasă și devenise convinsă că o colegă încerca s-o omoare. Își exprimase aceste îngrijorări atât în fața consilierului facultății, cât și a poliției locale, dar apoi o atacase ea însăși pe cealaltă studentă, ajungând într-un spital de psihiatrie și ulterior în instanță. Citind articolele, Matthew căpătă senzația ciudată că, deși tânăra Henrietta pierduse, în mod evident, contactul cu realitatea, poate că avusese dreptate. Unul dintre articole conținea o imagine a celeilalte fete implicate – Daphne Myers –, iar Matthew recunoscu ceva în ochii morți ai lui Daphne, în ciuda fotografiei granulate de pe ecran.

Iar acum, Henrietta Mazur îl urmărea, trimițându-i poliția pe cap și, probabil, spionându-l. Matthew se gândi că era posibil ca trecutul infracțional al Henriettei să-l ajute, dacă era cazul. Neliniștea îi dispăru brusc. Se simțea ciudat de calm și chiar ușor entuziasmat de faptul că noua lui vecină părea să bănuiască cine era el cu adevărat.

În seara aceea, fratele lui Matthew telefonă.

— Când se întoarce Mira? întrebă Richard.

— Mai târziu în seara asta.

— Păcat. Aveam de gând să vin din nou pe la tine. Am ceva să-ți arăt.

Ultima dată când Richard rostise aceste cuvinte, îi arătase lui Matthew un site cu adevărat tulburător.

— De ce îmi arăți asta? întrebase Matthew.

— Relaxează-te. Sunt doar actori. Ți-l arăt ca să-ți imaginezi cum ar fi fost dacă tata ar fi trăit în epoca internetului. Ar fi fost încântat de așa ceva, nu crezi?

— Se pare că tu ești încântat.

— De mizeria asta, nu chiar. Ți-am arătat-o doar pentru că m-am gândit la tata. Îți amintești că noi credeam că nu mai era nimeni ca el, că era o creatură unică, știi, ca Dracula sau Frankenstein.

— Nu prea îmi amintesc.

— Ei bine, eu asta gândeam. Iar acum e foarte clar că există o grămadă de indivizi exact ca tata. Destui ca să aibă un site ca ăsta. E o lume ciudată, Matthew.

Richard avusese un aer aproape meditativ atunci. Totuși, băuse peste măsură, iar în dimineața următoare, Matthew îl surprinsese masturbându-se în sufragerie, cu laptopul deschis în poală, având în ochi o expresie de jenă și fericire.

— Ce vrei să-mi arăți? întrebă Matthew la telefon.

— Am cunoscut pe cineva.

— Mda. Și ea pe tine?

— Nu în carne și oase, dar am schimbat câteva mesaje. Voiam să-ți arăt câteva dintre pozele pe care le postează.

— Prefer să nu, mulțumesc.

— Nu știi ce pierzi. Când mai pleacă Mira?

— O vreme, nu mai pleacă, Richard. Tu o să fii în regulă, da?

Richard râse, dar spuse că va fi în regulă, iar cu asta, conversația se încheie. În ciuda faptului că era dezgustat de fratele său, Matthew își făcea tot timpul griji pentru el. Și nu era vorba doar de faptul că-i purta de grijă, ci era preocupat pentru ceea ce ar fi putut face. Știa mai bine decât oricine de ce erau capabili membrii familiei Dolamore.

Când Mira se întoarse acasă în acea seară, Matthew era deja în pat.

— Șșșt, dormi, rosti ea, strecurându-se lângă el, trecându-și o mână peste pieptul lui și trăgându-l spre ea.

— Bine ai venit, zise el.

— Ce tare îți bate inima. Te simți bine?

— De bucurie că te văd, spuse el, întorcându-se și sărutând-o pe gât.

Ea purta un tricou, fără nimic pe dedesubt, iar el își strecură o mână între

coapsele ei. Ea se mișcă ușor, desfăcându-și picioarele pentru el. Rapid, înainte ca sentimentul să dispară, el se urcă pe ea și își cufundă fața în pernă, lângă gâtul ei. Se gândi la vecina lui, la cum ar reacționa ea dacă i-ar face același lucru, apoi își alungă repede gândul acela din minte.

— Asta da surpriză, spuse Mira după ce el se îndepărtă și ajunseră în aceeași poziție ca înainte, cu Mira lipită de spatele lui, trecându-și o mână peste pieptul său.

— Mi-a fost dor de tine, zise el.

— Și mie mi-a fost dor de tine.

— A fost o călătorie lungă, rosti Matthew.

Mira râse.

— Nu chiar, dar mă bucur că așa ți s-a părut.

— Ce faci în weekendul de Ziua lui Columb? o întrebă el.

— Nu știu. De ce?

— Nu vrei să plecăm undeva pentru o noapte? întrebă el. Poate la hotelul acela din Portsmouth?

— Unde am mâncat sosul de scoici?

El a râs.

— Da, sosul acela delicios de scoici. Era normal să-ți amintești asta.

— Îmi amintesc și restul. Da, mi-ar plăcea.

— Voi face mâine o rezervare, spuse Matthew.

Înainte să adoarmă, Mira zise:

— Ritmul tău cardiac a revenit la normal.

15.

Detectivul Martinez sună exact în momentul când Lloyd, întors acasă de la birou, scotocea prin frigider.

— Un moment, te rog, spuse Hen, apoi îi zise lui Lloyd că era agentul ei și că trebuia să vorbească cu el din camera de lucru.

Hen se repezi pe scări, întrebându-se dacă fusese evident că minte. Odată ajunsă în micul ei birou – locul în care se lupta cu toate aspectele administrative –, spuse la telefon:

— Da?

— Am vrut să te anunț că l-am vizitat pe vecinul tău și am vorbit.

— Și?

Detectivul rămase tăcut, iar Hen știu că era pe punctul de a-i zice că nu avea să se facă nimic.

— Și este o persoană de interes, atât pot să spun deocamdată.

— O! exclamă Hen. Crezi că el e criminalul?

Detectivul Martinez izbucni în râs.

— Nu, nu am spus asta. Sincer, discuția nu a scos nimic la iveală, dar știa ce s-a întâmplat între Dustin Miller și Courtney Cheigh, așa că ne-ai furnizat niște informații valoroase. Te-am sunat ca să-ți mulțumesc pentru pont.

— Nu a fost doar un pont. El e criminalul, să știi.

— Chiar dacă avea un trofeu de scrimă, ar fi putut…

— Nu e doar asta, rosti Hen, împingând cu piciorul ușa biroului, pentru a se asigura că era complet închisă. Știu că el a făcut-o. L-am urmărit într-o noapte și am văzut că, la rândul lui, urmărea pe cineva.

— Când a fost asta? întrebă detectivul.

Hen îi relată toată povestea despre cum îl urmărise pe Matthew în timp ce el urmărea cuplul din mașină.

— Ce te face să crezi că acel comportament ar avea vreo legătură cu uciderea lui Dustin Miller? o întrebă detectivul, după ce ea își termină relatarea.

— Demonstrează, cred, că este un fel de criminal în serie sau cel puțin un hărțuitor în serie. E ceva în neregulă cu el. E sinistru.

— Crede-mă când îți spun că există mulți oameni sinistri. Dar cei mai mulți dintre ei nu sunt criminali.

— Sunt sigură că ai dreptate, spuse Hen, dar unii dintre ei sunt ucigași, nu?

Urmă o pauză lungă, iar pentru o clipă, Hen crezu că detectivul închisese telefonul. Apoi el zise:

— Există multe motive pentru care ar fi putut să urmărească pe cineva, iar dintre acestea foarte puține ar putea avea legătură cu Dustin Miller.

— Da, știu. Dar mi s-a părut suspect.

Urmă altă pauză, apoi:

— Pot să-ți cer o favoare, Hen?

— Sigur, încuviință ea, știind ce avea să-i ceară.

— Lasă-ne pe noi să ne ocupăm de asta, bine? Dacă vecinul tău este

vinovat de crimă, atunci îl vom prinde, dar nu ne va fi de ajutor dacă tu îl urmărești. Și ar putea fi periculos pentru tine.

— Sigur, spuse Hen. Înțeleg.

— Atunci, promiți?

Hen râse.

— Jur pe roșu.

— Vorbesc serios, zise el. Îți cer asta nu doar pentru siguranța ta, dar ar putea compromite ancheta. Înțelegi, nu-i așa?

— Înțeleg, răspunse Hen.

Fu cât pe ce să adauge la urmă și numele lui – era Iggy, nu-i așa? –, dar pur și simplu nu i se păru în regulă s-o facă.

— Bine, spuse detectivul. Mulțumesc. Și nu ezita să mă suni oricând, dacă îți vine vreo idee. Iar eu am să te țin la curent dacă apare ceva.

— Mulțumesc, zise Hen.

Când reveni la parter, Lloyd o întrebă:

— Cine era la telefon?

— Ți-am spus. Agentul meu. Contractul meu original pentru *Școala războinicilor* prevedea opt ilustrații plus coperta, iar acum s-a ajuns la douăsprezece ilustrații.

— Le-ai făcut pe toate?

— Aproape.

— Te plătesc mai mult?

— Da. E mai mult vorba de timp. Trebuia să fi început deja să lucrez la cea de-a doua carte, dar nici nu am citit-o încă. Ție cum ți-a mers azi?

— Destul de bine, dădu el răspunsul standard.

Ea își umplu un pahar cu vin, apoi scoase niște piept de pui și o căpățână de broccoli, pentru cină.

— Te-ai mai gândit la weekendul de Ziua lui Columb? o întrebă Lloyd, iar Hen intră în panică pentru o clipă, încercând să-și amintească de conversația lor anterioară.

Apoi înțelese la ce se referă.

— Petrecerea lui Rob, preciză ea.

— Da.

— Hm, mai degrabă nu, Lloyd, dacă nu te superi, spuse ea.

Rob era cel mai bun prieten din facultate al lui Lloyd. Locuia chiar dincolo de granița dintre statele Massachusetts și New York, la aproximativ

două ore și jumătate distanță, iar în fiecare weekend de Ziua lui Columb, dădea o petrecere cu foc de tabără. Hen fusese de multe ori în trecut la acele petreceri. Chiar se distrase de câteva ori, dar Rob era un fumător înrăit de marijuana, iar Hen renunțase la sportul ăsta cu zece ani în urmă. Din când în când, îi era dor de felul în care în mintea ei explodau noi și noi idei când fuma, dar sigur nu-i lipsea paranoia zdrobitoare. Și nici conversațiile stupide.

— E în regulă, zise Lloyd.

— Îți vei petrece noaptea acolo, nu? întrebă Hen.

— O, da!

— O să merg la anul.

— Nu trebuie. Știu că nu e chiar favoritul tău.

— Nu am nimic împotriva lui Rob. Doar că nu prea avem ce vorbi. Și mi-e dor de Joanna.

Joanna fusese multă vreme iubita lui Rob, o versiune mai amuzantă, mai inteligentă și mai sarcastică a lui Rob. Hen nu fusese surprinsă când părăsise ferma lor dărăpănată și își luase o casă în Pioneer Valley, dar îi lipsea prezența ei. Fără ea acolo, Lloyd și Rob redeveneau pe loc așa cum fuseseră în facultate, iar Hen avea senzația că stătea la marginea norului lor de fum și glume tâmpite, privind prin el.

— Tuturor ne e dor de Joanna, rosti Lloyd. Vrei să te ajut cu ceva?

Hen împinse spre el broccoliul ușor cauciucat și îl rugă să-l taie.

După cină, în timp ce Lloyd urmărea meciul echipei Red Sox, Hen își luă laptopul și căută din nou site-ul trupei C-Beams. Acum, era aproape convinsă că solistul acelei trupe – care cântase la Owl's Head în noaptea când îl urmărise pe Matthew – era bărbatul cu barbă pe care Matthew îl urmărise. Ar fi avut sens. În mod clar, făcea parte din trupă – îl văzuse ajutându-l pe baterist să-și pună sculele în dubă – sau, cel puțin, avea o legătură cu ea. Hen presupunea că Matthew se dusese la Owl's Head pentru a asista la concertul trupei C-Beams, apoi se dusese acasă, își luase mașina și se întorsese să-l urmărească pe solist, unul dintre ultimii care părăsiseră barul. Desigur, întrebarea era de ce?

Numele lui era Scott Doyle, iar Hen încercă să afle mai multe despre el. De exemplu, se întrebă dacă avea vreo legătură cu Sussex Hall. Fusese elev acolo? Poate că Matthew se considera un justițiar, ucigându-i pe cei mai imorali elevi ai săi la mult timp după ce părăsiseră școala. Dar nu putu afla

despre Scott decât informații referitoare la formația sa. Avea un cont pe Twitter, dar nu postase nimic altceva decât linkuri către melodiile sale sau promovări ale spectacolelor viitoare. Întâmplător, următorul spectacol al trupei C-Beams avea să fie în seara de sâmbătă a weekendului cu Ziua lui Columb, în aceeași seară în care avea loc petrecerea lui Rob. Nu era la Owl's Head, ci la un bar numit Rusty Scupper, de pe North Shore. Poate că se va duce acolo în seara aceea, să arunce o privire. Astfel, va avea ceva de făcut în seara când avea să fie singură. Și dacă avea ocazia să vorbească cu Scott Doyle, atunci îl putea întreba dacă fusese elev la Sussex Hall sau dacă avea vreo legătură cu Matthew Dolamore. Pentru că, în cazul ăsta, ea credea sincer că era în primejdie.

Și dacă Matthew avea să fie și el acolo? Dacă o vedea? Ei, și ce? Ar fi o coincidență. Și poate că l-ar împiedica pe vecinul ei să comită o altă crimă.

— Pleacă de-acolo!

Lloyd urla la televizor. Geamătul care urmă imediat îi spuse că el tocmai văzuse o aruncare lungă, în loc de un *home run.*

16.

– Am mâncat deja prea mult, Matthew, spuse Mira.

— Nu e ca și cum am avea cine știe cât de mers până în camera noastră, zise el. Am putea să comandăm și desert, dacă vrei?

— Uf, nu aș mai putea să iau nici măcar o înghițitură. Încă un pahar, bine? Dar numai dacă mai bei și tu unul.

Matthew comandă un cocktail Rusty Nail pentru Mira și o a doua bere Guinness pentru el. Se aflau în barul de la Portsmouth Arms, un han tip *boutique,* cu trei etaje, aflat pe o frumoasă stradă pietruită din Portsmouth, New Hampshire. Weekendul de Ziua lui Columb începuse cu o ploaie rece și înțepătoare care venea dinspre Atlantic, dar, până sâmbătă la ora patru, cerul se limpezise, iar soarele apăruse pentru scurt timp, ca să învăluie orașul într-o lumină trandafirie. Matthew și Mira făcuseră o plimbare lungă pe țărm, apoi se întorseseră la hotel pentru a bea ceva și a savura sosul de scoici pentru care restaurantul era renumit. Împărțiseră o friptură de vită la cuptor și o sticlă de vin, din care băuse mai ales Mira. Acum, sorbea din cocktailul ei Rusty Nail.

— Ce conține? E bun, rosti Mira cu o voce neclară.

Nu obișnuia să bea, cu toate că, în mod ciudat, îi plăcea gustul alcoolului. Două băuturi erau limita ei obișnuită.

— Scotch și lichior Drambuie.

Matthew sorbi din berea lui, plănuind s-o arunce în ghiveciul plantei agățătoare de lângă masă, dacă avea ocazia. În seara aceea, avea de gând să plece cu mașina la New Essex, așa că trebuia să rămână treaz.

— Bine, acum am terminat, spuse Mira, isprăvindu-și băutura, în timp ce un cub de gheață se lovi zgomotos de dinții ei.

— Și eu.

Matthew împinse ambele pahare spre barman și ceru nota de plată. Mira nu observă că paharul lui de bere era mai mult de jumătate plin.

Odată ajunși în camera lor, ea își coborî blugii în jurul gleznelor și se prăbuși pe patul făcut.

— Se învârte camera cu mine, zise ea.

Matthew o ajută să-și scoată restul hainelor, o băgă sub pătură și avu grijă să netezească cearșaful la capătul patului. Nu credea că ar exista vreo șansă ca Mira să se trezească, dar, dacă asta s-ar fi întâmplat totuși, ar fi fost pentru că picioarele i se încâlciseră printre așternuturi.

Matthew deschise un pic geamul – radiatorul din cameră șuiera și trosnea și se făcuse mult prea cald –, apoi se duse la valiza lui și scoase puținele lucruri de care credea că ar putea avea nevoie: pistolul cu electroșocuri, bastonul telescopic, briceagul, mănușile sale de vinil și căciula din lână care avea să-i acopere tot părul. Simpla atingere a fiecărui obiect îi acceleră bătăile inimii. „Calmează-te”, își spuse el. „S-ar putea să nu se întâmple în seara asta. Probabil că nu se va întâmpla”. Știa însă că, dacă va apărea ocazia, dacă va reuși să rămână singur cu Scott Doyle… execută un dans tăcut, lăsându-se pe vine și repezindu-și pumnul de câteva ori, pentru a elimina o parte din acea energie nervoasă. Apoi trase adânc aer în piept și își puse haina.

Înainte de a pleca, se aplecă spre Mira și îi șopti la ureche:

— Mă duc să fac o plimbare, iubito. Nu pot să dorm.

Ea scoase un mormăit gutural, care suna mai degrabă a enervare decât a răspuns. Se gândi să o trezească și să-i spună din nou, dar decise că nu era nevoie s-o facă. Singura lui grijă era că va simți nevoia să urineze, iar asta ar fi silit-o să se dea jos din pat. Oare să-i lase un bilet, pentru orice

eventualitate? Pe biroul din cameră erau un blocnotes și un pix, ambele imprimate cu numele hanului, iar el scrise că se duce la o plimbare și că se va întoarce în curând. Puse un pahar de apă deasupra hârtiei, acoperind câteva cuvinte, astfel încât, la întoarcere, să știe dacă ea l-a citit.

Ieși din cameră și coborî pe scara de serviciu, care ducea în parcarea din spate a hotelului. Ieși în noaptea rece și își puse mănușile. Nu se vedea nimeni în parcare, dar, din depărtare, se auzeau urletele unui grup de oameni ieșiți în stradă, care mergeau de la un bar la altul.

Se urcă în Fiatul său și porni pe autostrada spre New Essex. Pe drum, se gândi la Mira, care era în siguranță în pat, într-o cameră de hotel încuiată. Nimeni nu îi putea face rău, nici dacă ar vrea. Apoi se gândi la Michelle, aflată în vizită la tatăl ei muribund, în timp ce iubitul ei i-o trăgea unei chelnerițe într-o parcare. Un val de furie aproape sufocantă îl străbătu pe Matthew. Dacă îi ofereai unui bărbat o putere cât de mică – o față frumoasă, voce, niscaiva bani –, primul lucru pe care îl făcea era să distrugă o femeie sau două, dacă i se permitea. Își îngădui să se gândească pentru scurtă vreme la tatăl său, la felul în care micșorase lumea, astfel încât să fie dictatorul ei, și la faptul că mama lui nu avusese de ales și trebuise să trăiască sub tirania lui. Nici Matthew nu avusese de ales. Și nici Richard.

Indicatorul verde care semnala că ieșirea lui se afla la trei kilometri distanță pâlpâi în lumina farurilor sale. Coborî geamul și trase în plămâni aerul sărat. Trebuise să memoreze drumul către Rusty Scupper, fiindcă își lăsase telefonul în cameră.

Trecu de două semafoare, traversă un pod scurt peste golfuleț, apoi vira la dreapta pe Seagrass Lane, drumul care ducea la bar. Geamul fiind coborât, auzi niște pași îndepărtați în timp ce trecea pe lângă parcarea de la Rusty Scupper. Aerul mirosea acum a reflux mlăștinos și umed, plus că Matthew sesiză izul distinctiv al marijuanei venind dinspre un grup de patru persoane strânse în jurul unei camionete.

Mai merse două sute de metri și parcă în spatele unei mici agenții de asigurări. Studiase Google Maps și știa că, pe lângă New Essex River, mergea o potecă ce ducea în spatele barului. Fu ușor de găsit, un mic indicator numind-o New Essex River Walk, iar Matthew porni cu pași relaxați pe cărarea pavată cu scânduri. În timp ce mergea, un pește sări din râu și ceva foșni prin tufișuri. Când ajunse lângă bar, nu mai auzi decât trupa C-Beams, care interpreta un cover după melodia lui Bob Dylan,

Pozitively 4th Street. Dacă era să se ia după spectacolul anterior, asta indica faptul că nu mai era mult până la sfârșit. Matthew se uită la ceas. Era aproape douăsprezece.

Intră în parcare și privi rapid vehiculele, căutând automobilul Dodge Dart al lui Scott. Îl văzu parcat în spatele barului din cărămidă, cu etaj, chiar sub copertina din spate, unde fumau clienții. Era alături de o dubă pe care Matthew o recunoscu ca aparținând bateristului formației. Mașina lui Scott se afla într-un loc atât de potrivit, parcată în niște umbre întunecate, încât Matthew nu își putu înfrâna entuziasmul care-i spunea că în seara asta va face ce își propusese. Lucrurile se aranjau cum nu se putea mai bine.

Aruncând o privire în jur pentru a se asigura că nu se zărea nimeni, Matthew deschise briceagul și făcu o gaură în anvelopa din stânga-spate a mașinii lui Scott. Briceagul se înțepeni puțin, aerul stătut scăpând deja cu un șuier sacadat. Matthew trase de el și-l scoase, apoi se întoarse la poteca de lângă râu. Acolo se afla o bancă cu vedere spre apă, dar, dacă se întorcea, putea vedea barul și automobilul Dodge Dart. Așteptă. O singură persoană trecu pe lângă el, un bărbat de vârstă mijlocie, care fuma un trabuc cu un miros greu. Matthew își coborî bărbia în piept și se prefăcu că doarme, sperând că fumătorul de trabuc nu era vreun făcător de bine care să se apuce să verifice dacă era în regulă. Nu a fost însă cazul.

Muzica live de la Rusty Scupper încetase, iar Matthew privi cum clienții se revărsau din local și se îndreptau spre mașini. Toată lumea vorbea tare, frânturi de conversații prostești ajungând la Matthew, care stătea pe banca lui. Deși era cu ochii ațintiți spre ieșirea din bar, Matthew se uita din când în când la râu, negru sub cerul fără stele. Dar, în ciuda întunericului, îi simțea curenții rapizi, apa trasă de reflux spre ocean. Luminile se aprinseră la ferestrele de la etajul localului Rusty Scupper, dându-le de înțeles celor câțiva clienți rămași că era vremea să plece. Parcarea era aproape goală deja. Un cuplu între două vârste stătea lângă o camionetă, certându-se în legătură cu cine urma să conducă până acasă. Niște uși duble din spatele clădirii se deschiseră cu un zgomot metalic, iar Matthew îi recunoscu pe ceilalți doi membri ai trupei C-Beams scoțându-și echipamentul, după care bateristul începu să încarce duba pe care Matthew o văzuse în noaptea de la Owl's Head. Basistul îl ajuta pe baterist cu sculele sale. Unde era Scott? Probabil că studia admiratoarele rămase în bar, căutând următoarea victimă. De fapt, era bine că nu ieșise. Matthew spera că ceilalți membri ai trupei

vor pleca înainte ca el să apară și că va trebui să-și schimbe singur roata. Știa că era greu de presupus că Scott avea să fie singur în parcarea întunecată, dar, în eventualitatea asta, Matthew era pregătit.

Douăzeci de minute mai târziu, bateristul și basistul plecară. La scurt timp după aceea, Scott ieși pe ușa din spate a clădirii, dar nu singur. Cu el era o fată care, cu toate că purta altceva – o rochie strâmtă, ce ar fi putut fi purtată și pe post de tricou –, era fără îndoială tot chelnerița de la Owl's Head. Matthew nu era surprins, dar se simțea dezamăgit. Scott azvârli cutia cu chitara pe bancheta mașinii sale, apoi intrară amândoi. Motorul se trezi la viață, iar automobilul porni rapid în marșarier prin parcare, apoi se opri la fel de repede. Scott sări din mașină și examină roata din spate. Matthew auzi o înjurătură sonoră, apoi altă portieră trântită. Chelnerița ieșise și ea din mașină și se lăsase pe vine lângă Scott. Le auzea vocile – a lui exasperată, a ei curioasă –, dar nu deslușea cuvintele. Scott deschise portbagajul și scoase roata de rezervă și ceea ce probabil că era cricul. Se lăsă iarăși pe vine lângă mașină, în timp ce chelnerița stătea la doi metri distanță, cu brațele încrucișate. Deși era departe, Matthew își dădu seama că tremură. Scott, care purta o geacă de blugi căptușită, începuse să ridice mașina.

Chelnerița spuse ceva – cuvintele erau în continuare neclare –, iar Scott, concentrat asupra sarcinii sale, îi răspunse fără a întoarce capul. Chelnerița se duse la ușile duble, masive, și bătu. După cinci secunde, ușile se deschiseră, iar chelnerița intră.

Matthew simți un val de adrenalină. Își dădu seama că, până în acel moment, nu crezuse cu adevărat că va avea ocazia. Dar iată că se ivise.

Se ridică, își trase căciula mai jos pe frunte și pe urechi și se uită prin parcare. Mai erau câteva mașini, dar nu se vedea niciun om. Smuci bastonul telescopic astfel încât să se desfacă pe toată lungimea sa, cincizeci și trei de centimetri de oțel solid. Cu bastonul lăsat în jos pe lângă picior și pistolul cu electroșocuri în cealaltă mână, ca măsură de precauție, Matthew porni cu pași hotărâți, dar fără a se grăbi, către automobil, apoi îl ocoli, pentru a ajunge în spatele lui Scott. Mașina era ridicată pe cric, iar Scott încerca să învârtă cheia de piulițe. Nu-l observase și nu-l auzise pe Matthew, care era chiar în spatele lui. Vreme de cinci secunde, Matthew rămase locului, cu oțelul în mână, savurând puterea imensă pe care o avea asupra insectei ghemuite în fața lui. Apoi ridică mâna și repezi bastonul, cu toată forța, în

capul lui Scott. Scott scoase un horcăit, apoi se prăbuși într-o parte, inconștient.

Matthew se lăsă în genunchi, ridică din nou bastonul și îl lovi iarăși cât de tare putu, în același loc ca prima oară. Dar dacă atunci se auzise o pocnitură puternică, de data aceasta, sunetul semănă mai degrabă cu un pârâit. Matthew se ridică repede, pregătit să sară îndărăt în caz că țâșnea sânge. Îi părea rău că nu luase cu el o pungă de plastic și o rolă de bandă adezivă, deși nu credea că va avea timp. În plus, cel mai probabil, Scott era deja mort. Asta în sine era o satisfacție suficientă. Se întrebă dacă ar trebui să-l lovească din nou, doar ca să fie sigur, dar se temea să nu exagereze, iar bastonul să se afunde în materia cerebrală. I-ar fi întors stomacul pe dos.

Se lăsă încă o dată pe vine și strânse bastonul împingându-i vârful în asfalt. Studie trupul, în căutarea vreunui semn de viață, spunându-și că, dacă auzea ușile duble deschizându-se în spatele lui, avea să se repeadă spre poteca de lângă râu.

Mulțumit să constate că Scott era mort – doborât de două lovituri puternice –, Matthew se ridică. La vreo șase metri distanță, o femeie cu o șapcă tricotată pe cap stătea în mijlocul parcării și se holba la el. Ochii li se întâlniră pentru o fracțiune de secundă.

17.

Hen dădu să-i spună ceva lui Matthew Dolamore, dar nu reuși să articuleze niciun cuvânt. El se uită drept la ea – avu impresia că o recunoaște apoi se răsuci pe călcâie și se îndepărtă în grabă. Dispăru aproape instantaneu în umbrele întunecate de la Rusty Scupper.

— Hei! izbuti ea să strige, cu o voce care îi păru stranie și neajutorată, apoi o luă la fugă spre automobilul Dodge Dart și îl ocoli.

Scott Doyle zăcea pe asfalt încovrigat, de parcă ar fi dormit. Îl zgâlțâi de umăr, deși știa că nu avea să răspundă, însă bărbatul se răsuci pe spate, cu ochii deschiși. Izbuti să bâiguie câteva cuvinte, care se auziră de parcă ar fi avut lichid în gât.

Ea își scoase mobilul din buzunarul blugilor și sună la Urgențe.

•

Chiar îi plăcuse trupa C-Beams. Trecuse ceva vreme de când nu mai

văzuse o trupă autentică de bar, o formație care chiar dorea ca lumea din local să danseze. Ajunsese la Rusty Scupper imediat după ce începuseră să cânte și găsise un loc la bar, între două cupluri. Comandase un martini sec – probabil că nu era cel mai potrivit bar pentru a comanda un martini, dar i se făcuse poftă – și își roti scaunul astfel încât să poată vedea trupa cântând ceea ce credea a fi un *cover* după o piesă a trupei Kinks. Se uită prin bar, încercând să vadă dacă Matthew era acolo, dar nu îl văzu. Încă nu se hotărâse ce să facă dacă l-ar fi zărit. Probabil că s-ar mulțumi să-l urmărească și atât. Și ar încerca să se asigure că el nu o vedea. Era deghizată întrucâtva, purtând blugi, cizme de cowboy și o cămașă de flanelă. Pe cap, avea o șapcă tricotată, pe care o cumpărase cu câțiva ani în urmă, dar nu o purta niciodată.

Paharul cu martini veni, plin până la buză și cât pe ce să dea pe-afară, iar ea se aplecă și luă o înghițitură din băutura sărată și rece ca gheața. Se simțea cumva bine în deghizarea ei, complet anonimă. Oare ce vedea cineva care se uita la ea? Chiar ar fi vrut să știe, pentru că habar nu avea. Știa că e atrăgătoare, dar știa și că avea un aer descurajant, rece, la care oamenii reacționau. Ridică paharul și luă o înghițitură mai zdravănă. În cealaltă parte a barului în formă de U erau două femei, una în tricou cu emblema echipei Patriots, cealaltă cu blugi mulați, o cămașă neagră strălucitoare și țepi în cap. Hen băgă de seamă că una dintre ele se uită la ea. La un moment dat în viața ei, Hen fusese intrigată de relațiile dintre persoanele de același sex. Fără un motiv întemeiat, uneori credea că, dacă ar fi fost lesbiană, viața ei ar fi mai interesantă decât era. Credea asta și acum, deși îi plăcea viața ei neinteresantă.

Trupa începu să cânte o melodie pe care nu o recunoscu și presupuse că era o piesă originală. Rusty Scupper avea o scenă îngustă și un mic ring de dans, iar oamenii dansau chiar și pe cântecul original al trupei. Era o priveliște bizară pentru ea, care se obișnuise cu trupele preferate ale lui Lloyd, iar acestea cântau mai ales muzică lo-fi artistică, ce atrăgea bărbați în blugi și tricouri negre, cu începutul de burtă tipic vârstei mijlocii, care stăteau în picioare și se delectau cu melodiile respective, ținând brațele încrucișate la piept. Ocazional, unii dintre ei dădeau din cap în ritmul muzicii, dar nu dansau niciodată. Aici, erau două cupluri care dansau, plus un grup de femei între două vârste care se întâlniseră, în mod evident, pentru a petrece împreună o seară a fetelor. Și, la marginea ringului de dans,

mai era o femeie singură, care purta o rochie-tricou cu dungi gri și albe și cizme negre, înalte. Părea prea tânără pentru a fi la bar, dar ținea lipită de coapsă o sticlă de bere, iar Hen văzu că știa pe de rost cuvintele piesei. Probabil că era una dintre prietenele membrilor trupei, iar Hen se întrebă dacă nu cumva era chiar cea care urcase în mașină cu solistul, după concertul de la Owl's Head. Probabil că așa era.

Își termină martiniul – mult prea repede – și comandă o vodcă cu apă tonică, spunându-și că o va bea încet. Periodic, se uita prin sală, căutând prin mulțime chipul lui Matthew. Când se ridică pentru a se duce la toaletă, trecu pe lângă o altă sală, care avea două mese de biliard, și o traversă, pentru a se asigura că nu e nici acolo. Un bărbat o întrebă dacă vrea să joace biliard, iar ea îi spuse că doar căuta pe cineva.

— Oh, sigur tipul o să apară fix pentru *tine,* rosti bărbatul.

Purta o șapcă cu sigla echipei de baseball Lowell Spinners, iar Hen vru să-i spună că nu se face să porți ceva pe cap când ești undeva înăuntru, dar apoi își aminti că și ea purta.

— Tipa.

— *Frumos*!

Când reveni la bar, se simți puțin ametită și întrebă dacă mai serveau mâncare.

— Bucătăria s-a închis, dar avem chipsuri.

Hen comandă o cola dietetică și două pungi de chipsuri cu sare și oțet. Se gândi la Vinegar, pisica lui Lloyd, care, cel mai probabil, dormea pe fotoliul din living al soțului ei. Apoi se gândi la Lloyd, aflat la focul de tabără al lui Rob. Probabil că era deja afumat bine și vorbea pe un ton precipitat cu Rob sau cu un alt prieten de la facultate. Despre ce, oare? Cu ani în urmă, ar fi vorbit despre muzică sau Lloyd ar fi povestit despre documentarul pe care dorea să-l realizeze, un documentar pe teme muzicale, în care să facă profilul unei formații, dar fără să lase publicul să audă vreuna dintre piesele acesteia. Sau ceva de genul ăsta. Acum, probabil că vorbeau despre politică, despre modalitățile prin care ar putea repara lumea.

— N-ai vrea să bei ceva cu noi?

Era una dintre lesbiene, cea cu cămașă strălucitoare. Întoarse capul pentru a arăta spre prietena ei în tricou cu Pats.

— Ba da, spuse Hen și o urmă spre celălalt capăt al barului.

— Ce vrei să bei? întrebă femeia după ce i se prezentă lui Hen și o

prezentă și pe prietena ei.

Trupa cânta o versiune ritmată a unei piese de la Beatles, iar Hen nu le auzi bine numele. Avu impresia că le chema Stephanie și Mallory, nume care nu se potriveau câtuși de puțin femeilor din fața ei.

— Narragansett pare interesant, zise Hen, iar Stephanie/Mallory comandă trei.

Stătură de vorbă în timp ce trupa termină prima parte a spectacolului – iar jumătate din clienți ieșiră să fumeze –, după care reveni pe scenă și cântă *November Rain,* apoi o melodie de Bob Dylan care îi plăcea lui Hen, dar al cărei nume nu și-l amintea. Hen și noile ei prietene dansară până la bis, înghesuindu-se pe ring. Toată lumea mirosea a fum și a transpirație, iar cei mai mulți cântau împreună cu trupa, așa că Hen uită cu totul de motivul pentru care se afla acolo. Se distra – fără nicio ironie – și avea prietene noi.

Când se întoarseră la bar, într-o liniște relativă acum, că trupa își încheiase concertul, Hen le spuse celor două femei că venise cu mașina la Rusty Scupper, de la West Dartford.

— De ce?

— Am văzut trupa cântând într-un bar de lângă mine și eram singură în seara asta, așa că m-am gândit să merg undeva unde n-am mai fost, ca să-i văd din nou. Mă bucur că am făcut-o, zise ea, sorbind spuma de pe noua ei cutie de bere.

— Ai un drum lung de făcut până acasă, rosti Stephanie (sigur era Stephanie, Hen o auzise pe fata cu tricou Pats numind-o așa). Noi locuim chiar pe strada asta, puțin mai încolo, și avem o canapea liberă, așa că, dacă vrei, poți dormi la noi.

— O, nu, nu! Mă simt bine.

— Nu ne dăm la tine.

— Nu, știu asta. Doar că… ar trebui să mă întorc.

— Am putea să-ți chemăm un Uber.

Hen își dădu brusc seama că încercau să se asigure că nu avea de gând să șofeze. Puse jos cutia de bere și zise:

— O să mă descurc, dar poate că ar fi bine să nu mai beau și berea asta.

Luminile se aprinseră, iar Hen înțelese că barul se închidea. Se uită în jur. Sala era aproape goală, iar în strălucirea luminilor din tavan, totul părea cam ponosit. Se întoarse pentru a se uita la scenă și văzu că trupa își strânsese lucrurile și plecase.

— Cât e ceasul? întrebă ea.

În parcare, Hen își luă rămas-bun de la cele două femei, îmbrățișând-o pe fiecare în parte. Îi ceru o țigară lui Mallory, care i-o aprinse înainte de a pleca. Trecuseră mulți ani de când Hen nu mai fumase, așa că, după ce trase de două ori cu putere, se simți ametită și strivi țigara pe asfaltul din parcare. Se urcă în mașină și încercă să evalueze cât de beată e. Poate că ar fi fost totuși o prostie să conducă în starea asta. În schimb, închise ochii pentru o clipă, aproape că adormi, apoi îi deschise din nou. Geamurile mașinii se aburiseră pe dinăuntru, așa că deschise portiera pentru a aerisi. Mai erau doar câteva mașini în parcare. Se ridică de pe scaunul șoferului și se ridică pe vârfuri pentru o clipă, în aerul rece. Barul Rusty Scupper, plin cu o oră în urmă de oameni și muzică, de băutură și dans, era acum doar o clădire de cărămidă, cu un etaj, anostă și întunecată. În umbrele din spate, zări o mașină lungă și pătrățoasă, care i se părea cunoscută. Făcu câțiva pași spre ea, de parcă ar fi fost atrasă. Auzi un strigăt înăbușit venind dintr-acolo, iar mașina păru că se înclină puțin. O senzație de frică autentică îi năvăli în trup, făcând-o să se trezească de-a binelea. Mai făcu doi pași și văzu o siluetă apărând în spatele automobilului Dodge Dart, rămânând aproape perfect nemișcată, apoi luând-o rapid din loc și dispărând din raza ei vizuală. Auzi un sunet ca la lovirea puternică a unei mingi de tenis, apoi încă unul, ca de bâtă lovind o minge de baseball. Picioarele aproape că i se frânseră sub ea, dar mai reuși să facă doi pași. Silueta se ridică din spatele mașini. Bărbatul era în întuneric – cum de știa cu certitudine că era silueta unui bărbat? – și purta o căciulă neagră, dar brusc, o lumină, venită nu se știe de unde, i se reflectă în ochi, când se uită drept la ea. Era Matthew Dolamore. În clipa următoare, acesta se răsuci pe călcâie și o rupse la fugă.

•

Imediat după ce sună la numărul de urgențe, ușile se deschiseră cu zgomot în spatele ei, iar o femeie – mai degrabă o fată – ieși, păru confuză pentru o clipă, apoi se repezi la Scott Doyle, care zăcea acum întins pe spate.

— Am sunat la Urgențe, spuse Hen.

— E… Ce s-a întâmplat?

— Cineva tocmai a fugit de-aici. Cred că l-a lovit cu ceva.

Ușa se deschise din nou și doi bărbați ieșiră, ambii hispanici. Unul își aprinse o țigară, iar celălalt se apropie de Hen.

— E bine tipu'?

— Nu știu, spuse Hen. Am sunat la Urgențe.

Scott era conștient încă și îi zicea ceva fetei în rochie mulată, pe care Hen o recunoscu acum de pe ringul de dans, unde o văzuse mai devreme.

— O să te faci bine, zise fata. Dar nu te mișca.

Scott o întrebă ceva, iar ea îi răspunse:

— La Rusty Scupper. În New Essex.

Hen se apropie puțin mai mult, încercând să-i audă cuvintele, exact când un bec se aprinse deasupra ușilor duble, luminând parcarea. Celălalt bărbat se întorsese înăuntru și probabil că el aprinsese lumina. În puternica strălucire galbenă, Hen văzu cât de mare e rana de la cap, o gaură întunecată și însângerată și ceva alb care era fie os, fie materie cerebrală. Își duse involuntar mâna la gură.

— Ce stat? o întrebă Scott pe fata îngenuncheată lângă el, iar vocea i se auzi de parcă ar fi vorbit printr-un prosop ud.

— Massachusetts, Scott. Aici locuiești?

— Mi-aș dori să fie Maine, rosti el, iar Hen, deși se afla la doi metri distanță, văzu cum viața i se scurse din trup.

Fata începu să urle și să-l zgâlțâie de umeri, apoi Hen auzi sirenele și zări pâlpâirea îndepărtată a luminilor roșii. Paramedicii ajunseră primii la fața locului, urmați de doi agenți în uniformă, într-o mașină de poliție, dintre care unul o întrebă pe Hen dacă fusese martoră la cele întâmplate.

— Da, spuse ea. Aș dori să dau o declarație oficială. Știu cine l-a ucis.

18.

Matthew se afla în camera de interogare de mai bine de o oră, când sosi avocatul său, Sanjiv Malik, îmbrăcat într-un costum ușor șifonat și cu barba nerasă de două zile.

— Scuze, îi zise lui Matthew în timp ce se așeza pe scaunul alăturat. Abia acum o oră am primit mesajul Mirei. De câtă vreme ești aici?

— Ne-am întors de la Portsmouth pe la prânz, iar poliția mă aștepta. Ce ți-a spus Mira?

— Tot ce știe, adică nu mare lucru. Ai fost arestat?

— Am fost de acord să vin aici pentru a răspunde la niște întrebări, iar

când le-am zis că plec, am fost arestat. Ei spun că au un martor care m-a văzut la locul crimei. E ridicol. Am dormit cu Mira toată noaptea trecută și…

— Ea a dat o declarație oficială. Nu vei mai rămâne mult timp aici. Au făcut o greșeală, asta-i tot.

— Nici măcar nu știu… Mai zi-mi o dată cine a fost ucis.

Sanjiv își privi notițele. Era o rudă îndepărtată a Mirei, din partea tatălui ei, cu toate că Matthew bănuise întotdeauna că Mirei îi fusese prezentat ca potențial soț, în perioada în care ea și Matthew se întâlneau.

— Solistul trupei C-Beams, care cântase la Rusty Scupper în acea seară.

— Da. Mi-au spus asta. Știu trupa pentru că a cântat într-un local de lângă mine, Owl's Head.

— Oh, făcu Sanjiv.

— Adică, nu i-am cunoscut personal pe membrii ei, dar au cântat acolo într-o seară când eu am fost să iau cina. O simplă coincidență. Singurul motiv pentru care îmi amintesc este că o colegă îl cunoaște pe unul dintre ei.

— Pe care?

— Cred că pe cel care a fost ucis, dar nu sunt sigur. Polițistul a zis că îl chema Scott.

— Scott Doyle.

— Cred că el este, dar nu i-am știut niciodată numele de familie. Cine spune că m-a văzut acolo?

— Nu știu încă, dar voi afla.

Cu o noapte în urmă, Matthew abia dacă pusese geană pe geană. Stătuse culcat în pat și își derulase în minte, iar și iar, evenimentele care avuseseră loc lângă bar. Hen se aflase la circa șase metri distanță. O văzuse perfect, în schimb el stătuse în întuneric, așa că ea nu ar fi avut cum să fie sigură că era el. În plus, avea un alibi, unul incredibil de puternic. Mira avea să declare că fusese alături de ea toată noaptea. Și era aproape convins că ea nici nu avea să menționeze măcar că băuse. Iar orice dovadă fizică dispăruse. Se întorsese la Portsmouth pe drumuri lăturalnice și oprise la o benzinărie abandonată, aflată la marginea unei mlaștini sărate. După ce șterse amprentele, aruncase bastonul în apă și îngropase cuțitul și pistolul cu electroșocuri, precum și căciula, mănușile și pantofii în ceea ce fusese cândva parcarea, sub o bucată de asfalt ruptă. Apoi se întorsese în

camera de hotel – nimeni nu-l văzuse –, făcuse un duș și se băgase în pat fără a o trezi pe Mira.

Cea mai grea parte a zilei fusese când încercase să pară surprins, la întoarcerea acasă, pe Sycamore Street, unde fuseseră întâmpinați de doi detectivi cu un mandat de percheziție pentru locuință.

— Matthew, te poți gândi la cineva… Există vreun cunoscut care ar putea dori să-ți facă probleme? întrebă Sanjiv.

Era o întrebare care nu-i fusese încă pusă de niciunul din cei doi detectivi. Matthew trase adânc aer în piept.

— De fapt, cred că ar fi cineva, răspunse el, apoi îi povesti totul despre vecina lui și îi spuse că, după părerea lui, ea trimisese un detectiv de poliție din Cambridge la el acasă, pentru a investiga o crimă mai veche.

— De ce o bănuiești pe ea? întrebă Sanjiv.

— Păi, e jenant, dar am căutat-o pe Google, doar pentru că eram curios – o nouă vecină și așa mai departe –, iar ea a mai acuzat pe cineva de o infracțiune pe care acea persoană nu a comis-o. Deci, e o posibilitate – ridicolă, știu –, dar, dintr-un anumit motiv, m-am gândit imediat la ea în după-amiaza asta, când am văzut poliția acolo.

— Cum o cheamă?

— Henrietta Mazur, rosti Matthew.

— Trebuie să spui poliției tot ce mi-ai zis și mie. Exact așa, bine?

— Bine, răspunse Matthew.

•

Matthew fu eliberat cu puțin înainte de ora cinci. Mira îl duse acasă cu mașina, iar când trecură pe lângă casa Henriettei, cu ferestrele întunecate în amurgul care se lăsa, el își întinse gâtul, căutând să întrezărească semne de viață.

— La ce te uiți? întrebă Mira.

— Vreau să văd dacă vecinii sunt acasă.

— De ce?

— Cred că Hen a fost martora care a spus că am fost la barul ăla, noaptea trecută.

— Poftim?

După ce intrară în casă și după ce Matthew bău un pepsi dietetic de care avea mare nevoie, îi povesti Mirei despre suspiciunile lui.

— A fost aici, spuse Mira.

— Ce vrei să zici?

— Nu ți-am spus pentru că s-a întâmplat în ziua când am plecat la Charlotte, dar a venit aici și m-a întrebat dacă poate să mai facă un tur al casei. Să se uite prin toate camerele.

— Și ce i-ai zis?

— Cum adică ce i-am zis? I-am zis că da. M-am bucurat s-o văd.

— Păi și s-a plimbat așa, prin toate camerele noastre?

— Nu te înfuria pe mine. Nu am lăsat-o singură. Am mers împreună, așa cum am făcut când au venit la cină.

— A vrut să vadă camera mea?

— Adică dormitorul nostru?

— Nu. Biroul meu.

— Am măsurat biroul de-acolo, fiindcă mi-a zis că se gândea să-și ia și ea unul. Nu m-am gândit nicio clipă că…

— Știu. Nu te învinovățesc. Doar că sunt îngrozit. Cred că e nebună, Mira. Cred că a decis că sunt un ucigaș, iar acum mă vânează. Probabil că a plantat niște dovezi aici.

Mira se încruntă.

— Te cred, dar pur și simplu nu pricep. De ce tu?

— Cred că a făcut o legătură între mine și Dustin Miller, un fost elev de la liceul meu, care a fost ucis cu doi ani în urmă.

— Când era la Sussex?

— Nu, nu. Mulți ani mai târziu. Sincer să fiu, nu știu mare lucru despre ce s-a petrecut, dar cazul e încă deschis. Iar un polițist din Cambridge a venit să discute cu mine pe tema asta.

— Când? De ce nu mi-ai spus?

— N-am vrut să-ți faci griji. Iar tu erai în Charlotte. Nu a fost mare lucru. Sau cel puțin așa am crezut.

— Și tu crezi că Hen l-a trimis pe polițist la tine?

— Știu sigur că ea l-a trimis.

Matthew nu dori să pomenească nimic de trofeul de scrimă, știind că ar părea ciudat că se hotărâse să scape de el.

— Nu cred că e ceva personal. Cred doar… că ea are o problemă. Un fel de obsesie. Vede criminali peste tot.

— Ei, nu e chiar așa, Matthew. Un criminal există, totuși. Cineva l-a omorât pe cântărețul acela noaptea trecută.

— Corect. Bănuiesc că pur și simplu i se pune pata pe cineva și începe să creadă că acea persoană e vinovată.

— Dar ce căuta acolo? Cum a ajuns să fie martoră la crimă, asta mă întreb. Nu ți se pare ciudat?

Mira se ridică și se duse la fereastra care dădea spre casa vecinilor. Trase draperia un centimetru într-o parte.

— Sunt aprinse luminile? întrebă Matthew.

— Nu.

— Ce spuneai?

Mira se întoarse.

— Poate că a avut o legătură cu asta. Adică, pe ea o anchetează? Pentru că ea a fost acolo. Tu nu. Poate că încearcă să-ți pună în cârcă o crimă.

— N-are niciun sens.

— De ce nu? Ea crede că ai ucis pe cineva și ai scăpat nepedepsit, așa că omoară pe altcineva și spune că te-a văzut pe tine făcând-o.

— E ridicol! Dar dacă asta s-a întâmplat, poliția își va da seama.

— Îmi poți arăta articolul ăla, cel în care se vorbește despre ce a făcut când era la facultate?

•

În noaptea aceea, întins în pat, Matthew ascultă cum soția lui începe să răsufle mai încet și îi păru chiar că începe să sforăie ușor. Se gândi că adormise în cele din urmă, când ea spuse:

— La ce oră crezi că ajung detectivii la secție, mâine-dimineață?

— Habar n-am.

— O să sun imediat cum mă trezesc. Cine știe, poate vin mai devreme.

Apoi, cinci minute mai târziu, întrebă:

— Ești sigur că ușa e zăvorâtă?

— Da, zise el, dar, dacă vrei, pot verifica din nou.

— Nu, te cred. Ce curvă! izbucni Mira, de parcă ar fi fost în toiul unei discuții despre vecina lor.

Era un cuvânt pe care Matthew nu-l auzise niciodată din gura soției lui.

— Hai să nu ne grăbim să tragem concluzii. Poate că este doar o mare neînțelegere. Poate chiar i s-a părut că m-a văzut acolo.

— Așa aș fi zis și eu dacă n-aș fi citit în articol ce i-a făcut fetei ăleia, la facultate.

— Știu, spuse Matthew.

„Iar acum, a distrus totul. Înainte de a o cunoaște pe Henrietta Mazur, am avut două vieți, amândouă simple, fiecare cu plăcerile și recompensele ei. Numai că ea a apărut de nicăieri și a unit aceste două vieți. Într-una singură, haotică și complicată. N-am crezut niciodată că voi minți în pat și că o voi asculta pe Mira vorbind despre crime, dar iată că s-a întâmplat. Mi-aș dori s-o fac și eu curvă pe Hen, dar așa ar fi numit-o tata. Nu e curvă, dar e prea deșteaptă pentru binele ei. Mă simt de parcă aș fi într-o bărcuță în mijlocul unei furtuni năprasnice. Trebuie să înfrunt valurile și să aștept ca lucrurile să se domolească”.

Înainte de a adormi în cele din urmă, Mira spuse:

— Te iubesc, Ursule.

Era o poreclă pe care nu o mai folosise de cel puțin un an.

El se ghemui imediat lângă ea, făcându-se mic și punându-și piciorul peste coapsele ei.

— Și eu te iubesc, zise el, îngropându-și fața în gâtul ei.

— Șșșt, rosti ea, în timp ce el încerca să se lipească tot mai mult de ea, de parcă ar fi dârdâit de frig, iar ea ar fi fost singura lui sursă de căldură. Șșșt, totul va fi bine.

— Promiți? întrebă el, cu glas abia șoptit.

— Promit, Ursule, promit.

19.

Mira deschise ochii în zori. Știa că dormise, cu toate că nu-și simțea trupul și mintea odihnite. Se dădu jos din pat, mișcându-se cu grijă, pentru a nu-l trezi pe Matthew, care era încă ghemuit pe partea lui.

Își puse un halat, coborî, făcu cafea, apoi bău un pahar cu apă. Îi era și acum foarte sete, o reminiscență a mahmurelii de care suferise în ziua precedentă, după ce băuse mult prea mult la Portsmouth Arms. Stomacul îi forfotea și avea o durere care îi pulsa în tâmple, aproape ca una dintre migrenele ei, însă știa că acum era din pricina alcoolului și stresului. Intră în sufragerie și se gândi să se întindă pe canapea, dar decise, în schimb, să încerce să mediteze. Era ceva ce deprinsese de la tatăl ei, care își acorda zece minute de meditație în fiecare dimineață, înainte de a-și bea cafeaua. Jura că are efect, iar ea avea încredere în el, pentru că, exceptând meditația, tatăl ei era, probabil, cea mai pragmatică și anti-new-age persoană pe care o cunoștea. Își luă covorașul de yoga și se așeză cu picioarele încrucișate pe podea, concentrându-se asupra respirației și privind fix spre un petic de lumină matinală, sub forma unui romb, pe podeaua din lemn de esență tare. Aproape că funcționă, deși nu-și putu alunga din minte evenimentele bizare din ziua precedentă, și mai cu seamă faptul că Hen, noua lor vecină, susținea că îl văzuse pe Matthew la locul unei crime. Era ridicol, totul era ridicol, dar Mira încerca să înțeleagă. Hen *chiar* îi spusese că suferea de depresie, menționând că nu-și dorea copii pentru că nu voia ca ei să-i moștenească mintea. Poate că era pur și simplu dezechilibrată și, din cine știe ce motiv, hotărâse – cel puțin asta credea Matthew – că Matthew era un fel de criminal în serie. Doar că… Hen *părea* sănătoasă la cap. Și părea drăguță, chiar dacă acum Mira știa că, după acea cină, Hen venise doar pentru a căuta dovezi sau poate chiar pentru a planta dovezi. Deodată, se sperie. Cât de departe putea merge acea femeie? Se gândi că, după ce se întâlniseră cu toții la petrecerea din cartier, hotărâse că îi plăcea noua ei vecină artistă, cu părul scurt și bijuteriile interesante, și că îi spusese lui Matthew că voia tare mult să-i invite la cină.

— Sunt niște străini, zisese el.

— Străinii sunt doar prieteni pe care nu i-ai cunoscut încă, știi asta,

Matthew, rostise ea râzând.

Nu dorise deloc să aibă acea discuție – acea dispută de fapt – despre prieteni. De câțiva ani, Mira își dorea mai mulți prieteni, iar Matthew, mai puțini.

— Fă ce vrei, spusese el.

Iar ea făcuse ce voise și iată ce se întâmplase. Avea o vecină dementă, căreia îi cășunase pe soțul ei.

„Dar chiar s-a comis o crimă sâmbătă seară. Un om a murit".

Mira făcu câteva întinderi. Îi era prea greu să se gândească la asta, iar mintea i se tulbura. „Liniștește-te", își spuse ea. „Gândește-te la ziua de ieri. Încearcă să privești lucrurile obiectiv".

Așadar, ținându-și degetele de la picioare cu mâinile, începu să se gândească la ziua precedentă. Fusese mahmură, desigur, avusese cea mai rea mahmureală din ultimii ani, cea mai rea din toată viața ei, probabil. De ce băuse atât de mult?

„Soțul tău te-a făcut să bei".

Matthew o încurajase, asta era adevărat. Matthew, care bea cam două băuturi alcoolice pe an, dacă și-atât. Fuseseră în barul acela drăguț de la han, tot numai din lemn de culoare închisă și cu lumânări pâlpâitoare, iar vinul avusese un gust uimitor, iar apoi luase o băutură scoțiană, cu gust dulceag, care fusese la fel de bună. Își aminti că se gândise: „Încearcă să mă îmbete, Matthew încearcă să mă îmbete". Se întrebase de ce și își spusese că poate avea legătură cu o chestie sexuală, că poate voia să încerce ceva în dormitor, un gând care nu era întru totul inacceptabil, dar nici chiar ispititor. Ultima dată când devenise un pic ciudat – asta se întâmplase cu un an în urmă – îi ceruse să rămână cu ciorapii negri pe ea în timp ce făceau sex. Acea parte fusese plăcută – de fapt, se simțise chiar sexy – și fusese la fel de bine când o trântise pe burtă în pat și terminase pe la spate. Nu fusese bine însă – ba fusese chiar de-a dreptul îngrozitor – că, după aceea, când ea se întorsese să-l privească, el se uitase la ea cu o expresie de dezgust total, care durase foarte puțin, dar cu siguranță existase. Apoi se înroșise puternic și nu-i putuse întâlni privirea.

— A fost distractiv, spusese ea, sperând să salveze situația, dar el se îndrepta deja spre baie, pentru a face duș.

Îi trecuse clar prin minte, încă dinainte ca el s-o ademenească cu sos de scoici și alcool, că îi sugerase, poate, escapada la Portsmouth Arms tocmai

pentru a încerca ceva nou în dormitor. Având asta în minte, Mira nu-și luase intenționat ciorapi negri în acea călătorie. Nu voia să-i vadă din nou acea privire aproape plină de ură.

Însă de îndată ce se întorseseră în camera lor, se așezase pe marginea patului și toată camera se înclinase într-o parte, ca o barcă pe o mare agitată. Își aminti că Matthew o băgase ușurel sub pătură și că se întrebase dacă va putea dormi cu camera clătinându-se în halul acela, însă altceva nu-și mai aducea aminte despre noaptea cu pricina.

A doua zi, se trezise devreme, la fel ca în dimineața asta, se dusese la toaletă și luase patru pastile de Ibuprofen, pe care le înghițise cu trei pahare cu apă de la robinetul din baia camerei de hotel. Stomacul îi forfotea puternic, dar reușise să adoarmă din nou. Când se trezise, Matthew, deja îmbrăcat și cu părul încă ud de la duș, se îndrepta spre pat cu o tavă de la room-service, pe care se afla micul dejun. Îi comandase o omletă cu roșii și brânză, preferata ei, iar după o primă îmbucătură, înfulecase cele trei felii de pâine prăjită cu unt și hotărâse că va supraviețui.

Când se întorseseră din Portsmouth, devreme în acea după-amiază, găsiseră doi detectivi care îi așteptau, unul în mașina fără însemne și altul sprijinit de ea. „Am fost jefuiți”, se gândise Mira, în timp ce Matthew scosese doar un „Ce…?” șoptit.

Dar nu fuseseră jefuiți. Matthew acceptase să meargă la secție, pentru a răspunde la niște întrebări, chiar dacă Mira tot insistase să li se spună mai pe larg despre ce era vorba.

— E în regulă, zisese el. Nu am făcut nimic rău, așa că nu avem de ce să ne îngrijorăm.

Vorbise ca tatăl ei, veșnic pragmatic, deși pragmatismul l-ar fi îndemnat pe tatăl ei să susțină contrariul. Să fii nevinovat nu e o garanție că ești și în siguranță.

— Să-l sun pe Sanjiv? întrebase ea, când soțul ei se urcase în mașină cu cei doi detectivi.

— Nu-l deranja, spusese el, dar ea îl sunase oricum pe avocatul lor și bine făcuse.

După ce Matthew acceptase să meargă la secția de poliție, un alt detectiv ajunsese la ei acasă, de data aceasta pentru a o chestiona pe Mira, întrebând-o unde fusese soțul ei în seara precedentă.

— A fost cu mine toată noaptea, spusese ea. De ce întrebați?

— A lipsit de lângă dumneavoastră la un moment dat?

Detectivul acela părea neverosimil de tânăr, era mulatru și purta un costum prea larg, de parcă ar fi slăbit mult în ultima vreme.

— Nu. Am fost toată noaptea împreună, la un han din Portsmouth. Indiferent ce credeți că a făcut, vă înșelați.

Mira se dusese la secția de poliție, unde, după ce așteptase aproape două ore, Sanjiv apăruse în cele din urmă cu Matthew, care arăta foarte calm pentru cineva care tocmai fusese acuzat de crimă, după cum aflase și ea. El îi spusese totul despre vecina lor Hen, că îl acuzase de o crimă și că nu aveau de ce să-și facă griji, pentru că poliția nu o credea. Hen mai făcuse acest gen de lucruri în trecut.

„Totuși, de ce m-a îmbătat atât de tare?”

Mira își alungă acel gând din minte. Știa unde ar fi dus, iar ea nu voia să înceapă să se preocupe de toate astea. Nu chiar acum, când se petreceau atâtea alte lucruri. Existau anumite aspecte legate de soțul ei – de Matthew – care îl făceau să fie diferit. Și cum să nu existe, cu copilăria pe care o avusese, cu familia din care făcuse parte? Având în vedere cum fuseseră ei, Matthew era incredibil de normal, un tip obișnuit, cu o slujbă serioasă, care se purtase întotdeauna frumos cu ea. Mai mult decât atât. Fusese salvatorul ei. O salvase de o viață de abuzuri din partea lui Jay Saravan.

„Cum anume te-a salvat, Mira?”

Alungă și vocea aceea din minte, spunându-și că o salvase prin simplul fapt că îi fusese alături când Jay murise, ajutând-o să-și revină. Asta era tot.

„Dar dacă nu e tot?”

„Chiar dacă nu e, tot m-a salvat”, își zise Mira. „Tot m-a salvat și…”

Un camion trecu hurducăindu-se pe Sycamore Street. Mira se ridică și se duse la fereastră. Toate curțile erau învăluite în ceața dimineții.

— Te-ai trezit devreme, spuse Matthew, care coborâse scările, deja îmbrăcat, însă având în picioare doar ciorapi, altminteri l-ar fi auzit.

— M-am trezit și nu am putut să mai adorm la loc, spuse Mira, după ce se întoarse spre el.

— Ieri a fost o zi cam nebună, zise el.

— Cam?

— Miroase a cafea?

— Da, am făcut cafetiera plină. M-am gândit că s-ar putea să avem nevoie.

Mira îl urmă pe Matthew în bucătărie și, înainte de a-și pierde curajul, îi puse întrebarea care îi stătea pe limbă încă din seara trecută.

— A fost ceva legat de trofeul de scrimă, în seara când Hen și soțul ei au venit la cină?

— Ce vrei să zici?

— În seara aceea, când am făcut turul casei, Hen a reacționat ciudat când a văzut trofeul de scrimă. M-am gândit că ar putea avea ceva de-a face cu elevul de la Sussex Hall care a fost ucis.

— Se pare, spuse Matthew lungind puțin cuvântul, că Dustin Miller a fost acuzat că ar fi violat o elevă de la Sussex Hall în timp ce se aflau la un turneu de scrimă. Cred că așa a făcut legătura.

— Ce legătură?

— Bănuiesc că așa a ajuns la concluzia că aș avea ceva de-a face cu moartea lui Dustin Miller. Poate că a văzut trofeul și asta a făcut-o să-și amintească povestea, iar apoi m-a legat cumva de ea. Nu știu cum funcționează creierul ei.

— Poate a crezut că trofeul îi aparține lui Dustin Miller, că l-ai luat când l-ai ucis?

— Nu aș fi deloc surprins.

— Dar ai scăpat de acel trofeu? întrebă Mira, încercând să pară cât mai dezinvoltă.

Matthew terminase de pus lapte și zahăr în cafea și luă o înghițitură.

— Da.

— De ce? întrebă Mira.

Matthew trase adânc aer în piept.

— Chestia e… chestia e că nu am vrut niciodată ca vecinii noștri să vină la cină…

— De ce n-ai…?

— Nu era cine știe ce, doar că eu… tu mă cunoști. Îmi place viața noastră așa cum este ea acum. Iar ei au venit și a fost în regulă, dar am știut că s-a întâmplat ceva ciudat când Hen a fost în birou. Am văzut cum se uita la trofeu. Adică, am văzut cu toții, nu? Arăta cât pe ce să leșine. Habar n-aveam de ce a reacționat așa, dar am observat și m-a deranjat. De fapt, cred că nici asta nu mi-a plăcut, că au intrat în biroul meu. Pentru mine, e ca un spațiu sacru. Așadar, a doua zi, când am aruncat o grămadă de lucruri, am decis să scap și de trofeu. A fost doar o toană.

— Unde l-ai pus? întrebă Mira.

Matthew își ridică privirea spre tavan, ca și cum s-ar fi străduit să-și amintească, și spuse că îl aruncase într-un tomberon de la Sussex Hall.

— A fost în ziua când am adus înapoi o grămadă de manuale vechi și am luat și câteva lucruri vechi de-aici, ca să scap și de ele. Doar nu crezi că…?

— Nu, însă mi-a trecut prin minte că ai putea fi chestionat pe subiectul ăsta. Dacă Hen crede că trofeul de scrimă îi aparține lui Dustin Miller, atunci poliția ar putea obține un mandat de percheziție și…

— Asta nu se va întâmpla. Nu cred că se vor baza pe nimic din ceea ce le spune ea. A mai făcut astfel de lucruri.

— Mă simt foarte neajutorată când mă gândesc că suntem vecini, iar ea poate spune vrute și nevrute despre noi. E oribil! Poate că ar trebui să cerem un ordin de restricție.

— Nu o va împiedica să spună tot felul de lucruri.

— Da, știu. Dar poate ar împiedica-o să vină pe proprietatea noastră, să se apropie de noi. Nu știu dacă ar ajuta la ceva, dar de stricat, n-are ce să strice.

— Bine, spuse Matthew. Cine știe, poate că vor pleca și lucrurile vor reveni la normal.

— Să sperăm, zise Mira.

— Da, să sperăm, repetă Matthew, în timp ce deschidea ușa frigiderului pentru a pune laptele pe raftul lui.

20.

– I-ați dat drumul? rosti Hen, încercând să-și reprime furia din glas.

— Are un alibi.

Numele defectivei era Shaheen, avea în jur de treizeci de ani, buze subțiri și o privire serioasă.

— Vă spun, el a fost, zise Hen.

Repetase detaliile nopții anterioare de cel puțin șapte ori. De asemenea, dăduse detalii despre noaptea în care îl urmărise pe Matthew la Owl’s Head, noaptea în care el își urmărise viitoarea victimă. Se hotărâse să spună adevărul în toate privințele, chiar dacă știa că asta o făcea să pară ușor nebună.

— Sunteți sută la sută sigură că el a fost?

— Da. Ne-am uitat fix unul la altul.

— Era destul de întuneric acolo, în spatele barului. Alți martori au spus că n-au reușit să distingă mai nimic.

— Era întuneric, dar nu atât de întuneric încât să nu-i pot vedea ochii. Și apropo, care alți martori?

— Nu martori la crimă, ci alte persoane care s-au aflat la fața locului noaptea trecută și pe care le-am intervievat. Ceilalți membri ai trupei C-Beams. Gillian Donovan.

Hen aflase că Gillian Donovan era fata în rochie mulată, iubita lui Scott Doyle.

— Era lumina lunii, rosti Hen.

Ușa sălii de conferințe se deschise. Hen fusese intervievată în trei încăperi diferite. Mai întâi, într-o cameră de interogatorii cu o cameră care o filmase, apoi, mai târziu, în biroul detectivului Whitney. Părea a fi detectivul principal care se ocupa de caz, deși părea și prea bătrân pentru a mai lucra. Avea doar câteva fire de păr pe cap, din loc în loc, și un barbișon de un alb imaculat. De fiecare dată când vorbise cu Hen, ei i se păruse că se simțea epuizat.

Iar acum, se afla într-o sală de conferințe care părea că nu mai fusese folosită de câteva luni. Hen aruncase o privire în interiorul unei căni ce fusese lăsată pe masa de conferință și văzuse un cerc negru de cafea pietrificată, acoperit cu mici puncte albe de mucegai.

— Aș vrea să schimbăm subiectul, pentru câteva clipe, doamnă Mazur, și să vă întreb despre altceva.

— Bine, acceptă ea.

— Ce puteți să-mi spuneți despre primul an pe care l-ați petrecut la Camden College?

Hen nu era surprinsă de întrebare – o așteptase – și, totuși, la auzul acelor cuvinte, se simți ca și cum ar fi fost lovită cu pumnul în piept.

— Vă referiți la faptul că am fost arestată pentru agresiune?

— Da.

— Sufăr de tulburare bipolară și am avut primul episod maniacal când eram în anul întâi la Camden College. Nu eram în apele mele atunci.

— Dar ați acuzat-o pe una dintre colegele dumneavoastră de tentativă de crimă, nu-i așa?

— Da, așa este.

— Iar apoi, ați atacat-o pe studenta respectivă?

— Așa cum am spus, nu eram în apele mele pe atunci. Acel incident nu are absolut nimic de-a face cu ce se întâmplă acum.

— Dar… suferiți în continuare de tulburare bipolară, nu-i așa?

Hen își spuse că trebuie să aibă grijă ca vorbele să-i fie calme și măsurate.

— Da, nu voi scăpa niciodată de asta, dar medicamentele dau rezultate. Nu am un episod maniacal. Nu-mi imaginez nimic despre Matthew Dolamore.

Defectiva își puse palma pe masă, la doar câțiva centimetri de mâna lui Hen.

— Vă cred, doamnă Mazur, dar trebuie să cercetez orice posibilitate.

— Înțeleg. Dar acum e altă situație. Cu totul altă situație.

— Dar, dacă ați suferi chiar acum un episod de psihoză bipolară, nu ați conștientiza neapărat acest lucru, rosti defectiva, retrăgându-se puțin pe scaunul ei. Acesta este unul dintre semnele distinctive ale desprinderii de realitate, nu?

Hen se gândi că defectiva fie făcuse cercetări chiar înainte de a începe acea conversație, fie avea o experiență personală cu cineva care suferea de o boală mintală.

— Da, spuse Hen și decise să nu mai zică nimic altceva.

Își dădea seama că, cu cât protesta mai mult, cu atât suna mai rău. Rămaseră tăcute câteva clipe, apoi defectiva Shaheen se ridică.

— Mulțumesc, doamnă Mazur, spuse ea. Apropo, soțul dumneavoastră este aici.

Abia după prânz, Hen îl sunase pe Lloyd, ca să-l anunțe ce se întâmplase. Dorise să-i ofere o dimineață liniștită după petrecerea care, probabil, durase până târziu. Și era îngrijorată în privința reacției lui, îngrijorată că, la fel ca și polițiștii, va crede că avea un soi de cădere nervoasă.

Și nu o ajută cu nimic faptul că, atunci când o urmă pe defectiva Shaheen în sala de așteptare a secției de poliție din Dartford, văzu pe chipul lui Lloyd îngrijorare, aproape milă.

— Cum te simți? o întrebă el, după ce se îmbrățișară.

Purta hainele pe care probabil că le purtase și cu o seară în urmă, la

petrecere, și mirosea a transpirație stătută și a prea mult deodorant.

— Mă simt bine, Lloyd, dar locuim lângă un criminal nenorocit.

— O să vorbim despre asta în mașină, bine?

Deși se săturase să repete povestea, îi explică lui Lloyd totul în detaliu, începând în mașină și terminând în casă. El o ascultă răbdător, abia strecurând câte un cuvânt în discuție. Ea se gândi că părea obosit după călătoria lui, avea cearcăne sub ochi și tenul de o paloare nesănătoasă. Când termină, îl întrebă:

— Mă crezi? Și zi-mi adevărul!

El rămase tăcut câteva clipe, iar ea aproape că speră să-i spună că nu o crede. Prefera să nu o creadă decât să o trateze de sus.

— Se pare că are un alibi solid. Nu a fost acolo.

— Crezi că inventez?

— Nu, cred că tu crezi că l-ai văzut, dar a fost altcineva.

— Explică-mi cum e posibil ca persoana despre care am crezut că s-ar putea să fie ucisă de vecinul nostru să fi fost ucisă de altcineva. Care sunt șansele?

— Nu înțeleg.

— L-am văzut pe Matthew urmărindu-l pe tipul ăsta, pe Scott Doyle. Îmi pare rău că nu ți-am spus la momentul respectiv, dar știam că ți-ai face griji. De aceea, am fost aseară să văd trupa. Voiam să văd dacă o să fie și Matthew acolo.

— Poliția a zis că băuseși destul de mult.

— Da, așa e. Recunosc. Și totuși, gândește-te o clipă. Care sunt șansele ca Scott Doyle să fi fost ucis de cineva, de altcineva decât de vecinul nostru?

— Dar… conform celor de la poliție, așa s-a întâmplat.

Hen își încleștă dinții, apoi luă o înghițitură mare de apă.

— Crezi că sunt în fază maniacală?

— Cred că da, Hen, îmi pare rău. Te porți așa cum ai făcut-o ultima dată. Ești obsedată.

— Dar ți se *pare* că sunt maniacală?

Lloyd se gândi pentru o clipă.

— Nu, chiar deloc. Pari în regulă, dar acțiunile tale… Nu știu ce să cred. Sunt îngrijorat, Hen.

Până ajunseseră să se bage în cele din urmă în pat, Hen fusese de acord

să devanseze întâlnirea anuală cu psihofarmacologul, ca să-și facă analizele de sânge necesare, iar Lloyd îi promisese să ia în considerare posibilitatea ca Hen să aibă dreptate sută la sută în toate privințele.

— Ce-ai face dacă m-ai crede întru totul?

— Cum adică ce-aș face?

— L-ai confrunta pe Matthew Dolamore? Ai decide să ne mutăm de aici?

— Cred că aș sta potolit și aș spera ca poliția să descopere adevărul.

— Probabil că Mira știe totul.

— Cine?

— Soția lui, Mira. Sigur știe, altfel nu i-ar fi oferit un alibi.

— Nu te poți implica. Ai spus poliției tot ce știi. Acum, lasă-o baltă.

După ce Lloyd adormi, Hen se ridică fără zgomot din pat și coborî la parter. Știa că nu avea aproape nicio șansă să adoarmă în acea noapte. Se gândi să ia un somnifer, dar se hotărî să nu o facă. Voia să aibă mintea limpede.

Când ajunse în living, privi spre casa soților Dolamore. Hen auzi lipăitul lăbuțelor lui Vinegar, care apăru de după colț, apoi se opri, se așeză în fund și se uită fix la ea. Hen se uită drept în ochii rotunzi ai pisicii. Uneori, avea impresia că Vinegar semăna mai degrabă cu o bufniță decât cu o pisică. Un vânt năprasnic împresura casa, iar Vinegar se întoarse spre fereastra care se zgâlțâia puternic. Hen se așeză pe canapea, se întinse și rămase cu privirea pironită-n tavan. „Nu face nimic”, își zise ea. „Spune mai departe adevărul când ești întrebată, dar nu face nimic. Altfel, vei înrăutăți lucrurile”.

În preajma zorilor, se înfășură strâns cu o pătură, se ghemui pe o parte și adormi.

Soneria de la intrare o trezi. În visul ei, era un clopot în vârful unui turn în care Hen urcase. Vântul lovea zidul turnului, împrăștiind cărămizile ca pe frunzele unui copac. Dustin Miller se afla și el în vârful turnului; vorbea, dar cuvintele îi erau luate de vânt. Hen întinse mâna spre el. „Uitasem cât de frumos ești”, gândi ea, iar soneria se auzi din nou și Hen se trezi brusc, apoi sări în picioare. Lloyd cobora scările, arătând de parcă soneria l-ar fi trezit și pe el.

— Cine e? o întrebă pe Hen, în timp ce ea se îndrepta spre ușă.

Erau doi polițiști, ambii în uniformă, un bărbat, care arăta ca un jucător de fotbal din echipa unei universități, și o femeie drăguță, la vreo treizeci și

cinci de ani, cu părul de un blond aproape platinat și cu strungăreață. Polițista o întrebă pe Hen dacă are câteva clipe pentru a sta de vorbă.

— Da, spuse ea, fără să se miște din ușă.

— Putem vorbi înăuntru?

— Desigur.

Se așezară cu toții în sufragerie. Hen dăduse fuga la etaj ca să-și schimbe hainele și își luase acum pe ea niște blugi și un pulover. Când se întoarse, simți mirosul de cafea pe foc și se așează în fața celor doi polițiști.

— Asta este în primul rând o vizită de curtoazie, spuse polițista, care zisese că o cheamă Rowland. Am vrut să vă anunț că, în această dimineață, Matthew și Mira Dolamore au depus împotriva dumneavoastră o plângere oficială pentru hărțuire și doresc un ordin de protecție.

— Hărțuire? rosti Hen, iar Lloyd puse o mână pe piciorul ei și o îndemnă să tacă.

— Ce înseamnă un ordin de protecție? E ca un ordin de restricție? întrebă Lloyd.

— În esență, este același lucru. Din câte știm, nu vor cere să vă mutați, ci doar să încetați orice contact. Și să nu vă apropiați de casa lor…

— Locuim chiar alături, zise Hen.

— … și să nu-i spionați sau să-i urmăriți.

— Este o cerere oficială? întrebă Lloyd.

— După cum v-a explicat doamna ofițer Rowland, spuse polițistul (Hen nu-i reținuse numele), asta este o vizită de curtoazie. În mod ideal, problema ar trebui să se soluționeze fără a fi nevoie să recurgem la emiterea unui ordin de protecție. Sperăm că veți fi de acord să respectați cererea lor. Am constatat personal că majoritatea disputelor între vecini pot fi soluționate pe cale pașnică.

Hen se trase spre marginea canapelei, iar Lloyd luă mâna de pe piciorul ei.

— Nu este o dispută între vecini. L-am văzut pe Matthew Dolamore comițând o crimă. Nu-mi voi schimba povestea din cauza unui ordin de restricție.

Polițistul ridică ambele mâini, cu palmele către Hen.

— Înțeleg perfect. Nu suntem aici pentru a discuta despre crimă. Am venit doar pentru a vă informa că vecinii dumneavoastră au demarat procesul de solicitare a unui ordin de protecție.

— Bine. Bine, rosti Lloyd. Cât timp va dura până la emiterea ordinului?

— De obicei, un judecător are la dispoziție douăzeci și patru de ore pentru a examina documentele, dar adesea este aprobat chiar mai înainte. S-ar putea să-l primiți chiar astăzi.

— În regulă. Vă mulțumim că ne-ați anunțat.

— De dimineață, soții Dolamore nu depuseseră încă oficial toate documentele necesare. Sperăm că această conversație…

— La dracu' cu asta! exclamă Hen. N-au decât să le depună. Mi se rupe.

Lloyd dădu să pună o mâna pe spatele lui Hen, dar ea se ridică brusc.

— Mulțumesc, domnilor polițiști, că v-ați făcut treaba.

După plecarea lor, Lloyd spuse:

— Doamne sfinte, Hen!

— Care-i problema? Am zis ce gândesc. N-au decât să obțină toate ordinele de restricție pe care le doresc, dar asta nu schimbă ce am văzut.

— Hai să bem niște cafea și să mai vorbim despre asta!

— Nu mai vreau să vorbesc despre asta. Știu că nu mă crezi. Și nu știu cum să te fac să te răzgândești.

— Te cred. Dar poate că ai făcut un fel de greșeală. Poți să recunoști că e și asta o posibilitate?

— Nu, nu pot. Recunosc că tot ce am văzut până sâmbătă seara a fost interpretabil. Poate că trofeul de scrimă nu i-a aparținut lui Dustin Miller. Poate că Matthew Dolamore a avut un alt motiv pentru a-i urmări pe acei oameni în toiul nopții. Dar l-am văzut cu ochii mei la locul crimei. Cum te văd și cum mă vezi.

— Erai beată.

— Nu eram atât de beată.

— Nu asta am auzit.

— Unde anume?

— Am vorbit cu unul dintre detectivi. Ieri, înainte să venim acasă. Mi-a spus că erai în stare avansată de ebrietate.

— Nu eram. Am băut, dar…

— Au vorbit cu barmanul. Ai comandat cel puțin cinci băuturi, printre care și un martini.

— Nu știu dacă am băut chiar cinci.

— Știi că, în combinație cu medicamentele tale, e ca și cum ai fi băut zece. Măcar mâncaseși ceva în seara aia?

— Nu știu. Uite ce e, nu țipa la mine! Eram beată, dar știu ce am văzut. Le-ai spus despre medicamentele pe care le iau?

— Cui? Polițiștilor? M-au întrebat dacă bei mult, iar eu le-am zis că nu. Am spus că, din cauza medicamentelor, de obicei ești foarte atentă să nu bei mai mult de două pahare.

— Minunat!

— Sunt de partea ta, Hen. Îmi fac griji pentru tine.

— Nu trebuie să te duci la serviciu?

— E sărbătoare azi. Ziua lui Columb.

— A, da.

— Am de lucru, dar o pot face de aici. Nu vreau să fii singură.

Hen se pomeni încleștându-și fălcile, apoi își impuse să se relaxeze.

— Aveam de gând să merg la atelier azi. Nu pot sta aici toată ziua. Cu… individul ăla alături.

— Bine. Ar trebui să mergi la atelier. Te înțeleg.

Hen bău niște cafea și încercă să mănânce o felie de pâine prăjită, dar, de cum mușcă din ea, simți că i se întoarce stomacul pe dos. Își schimbă din nou hainele și îi zise lui Lloyd, care se afla acum la computerul său, în living, că se duce la atelier.

— Poți să-mi faci o favoare? întrebă el.

— Bine, încuviință ea.

— Promite-mi că ai să mergi doar la atelier. Promite-mi că nu ai să faci vreo prostie.

— Îți promit, spuse ea, apoi ieși pe ușa din față și nu aruncă nici măcar o privire spre casa soților Dolamore când se urcă în mașină.

21.

Chiar dacă Matthew și Mira fuseseră înștiințați că polițiștii o vizitaseră pe Henrietta Mazur și vorbiseră cu ea, ei deciseră totuși să meargă mai departe cu solicitarea ordinului de protecție. Judecătorul îl emise la ora trei după-amiaza, în aceeași zi, și li se zise că îi va fi înmânat direct Henriettei, fie în seara respectivă, fie cel târziu în dimineața următoare.

— Asta nu o va împiedica să susțină în continuare că v-a văzut la locul crimei, îi zise defectiva Shaheen lui Matthew, la telefon.

— Știu. Pur și simplu, nu vreau să mă urmărească. Nu o vreau în casa

mea. Nu vreau să vorbească cu soția mea. Ultima dată când s-a întâmplat asta, a atacat pe cineva.

— Știu. Vom face tot posibilul pentru a ne asigura că acea situație nu se va repeta.

Mira se dusese în dormitor, chinuită de o migrenă, se baricadase acolo și trăsese draperiile. Durerile de cap nu erau frecvente, dar când le avea – întotdeauna, din pricina anxietății, credea Matthew, chiar dacă ea nu era de acord –, o scoteau din funcțiune pentru tot restul zilei. Matthew (căruia îi făcea figuri stomacul) mâncă cereale la cină. Își dădu seama că, de sâmbătă noapte, nu avusese niciun moment în care să-și amintească cu adevărat ce simțise când izbise craniul lui Scott Doyle cu bucata aia de metal, să simtă cum se crăpase, ceea ce însemna că viața avea să se reverse din trupul lui, pentru totdeauna. Măreția acelui moment unic fusese imediat distrusă de Henrietta, care apăruse ca o fantomă în parcare, întâlnindu-i privirea. Încercase să separe cele două evenimente, să recunoască faptul că era posibil să faci în același timp ceva și divin, și nesăbuit. Și totuși, cumva, scăpase basma curată. Se întâmplase ceea ce și-a și imaginat că s-ar putea întâmpla. Henrietta Mazur era o martoră în care nu se putea avea încredere. Ba chiar mai rău de-atât, o martoră falsă. O femeie bolnavă mintal, incapabilă să deosebească fantezia de realitate. În anumite privințe, lucrurile se aranjaseră perfect.

Pe măsură ce seara trecea – Matthew citind febril tot ce putea găsi online despre uciderea lui Scott Doyle –, se pomeni gândindu-se la Henrietta mai mult decât la crimă. Tot revenea la acel moment de încremenire, în care ei doi se uitaseră unul la altul, iar un curent electric păru să treacă printre ei, în vreme ce Scott zăcea la picioarele lui Matthew. Îi amintea de ceva… îi amintea de mama lui și nu era sigur că voia să se gândească la asta. Dar își îngădui să o facă, doar o dată. Privirea aceea – privirea aceea pierdută și totuși pătrunzătoare – o caracterizase pe Natalia Dolamore spre sfârșitul vieții sale. Și-o imagină acum, revăzu în minte expresia de pe fața ei în timp ce strângea vasele după cină, ridicându-le pe ale ei de pe podea… fiindcă fusese una dintre acele seri în care tatăl lui o pusese să mănânce în patru labe, de pe linoleumul din bucătărie, mâncarea ei fiind pusă la grămadă într-un castron pentru câini. Nu crâcnise, desigur, deoarece cunoștea consecințele nesupunerii, dar fața ei rămăsese o mască înghețată, impermeabilă la umilință. Chipul ei era chipul unei martore care observa ce

i se întâmplă. Nu trăia lucrurile acelea, ci le urmărea.

Așa arătase Henrietta. Și ea avusese fața unei martore, iar Matthew simțise că, în acel moment, ea văzuse totul. Nu doar ce se petrecea acolo, pe loc, ci tot ce i se întâmplase lui Matthew de când fusese suficient de mare pentru a ține minte. Văzuse monstruozitatea tatălui său, fragilitatea și grația mamei lui. Îl văzuse pe fratele său, Richard, transformându-se el însuși într-un monstru. Văzuse ușa care se deschisese înăuntrul lui Matthew în timp ce el privise pentru prima dată pe cineva murind, îl văzuse pășind într-o lume a culorilor pe care nici măcar nu și-o imaginase până atunci. Îl văzuse pe Jay Saravan leșinat pe scaunul din față al mașinii sale, pe când habitaclul se umplea cu gaze de eșapament. Îi văzuse pe Dustin Miller mort în fotoliul lui și pe Matthew luându-i trofeul de scrimă de pe birou. Văzuse chiar și cât de mult avusese nevoie de acel trofeu, dorința de a și-l însuși. Ba chiar și dorința prostească de a-l afișa ostentativ în biroul său.

Probabil că spusese poliției și despre asta. Despre trofeul pe care îl văzuse când venise la cină. Și, totuși, era în siguranță. Trofeul dispăruse. Dacă îl întrebau despre el, va trebui să le zică ce îi zisese și Mirei în acea dimineață – că scăpase de el, că îl avea de la o vânzare de vechituri și că biroul său era prea aglomerat, așa că îl aruncase într-un tomberon. Ar părea suspect, dar ce puteau face? Trofeul era ascuns bine de tot în spațiul acela de depozitare de la Sussex Hall, șters de amprente, împins în spatele scaunelor și tacâmurilor vechi. Dacă poliția decidea să caute trofeul, ar fi măcar posibil să se uite acolo? Era de așteptat să caute prin casa lui și poate prin sala lui de clasă, dar n-ar ajunge până acolo, nu-i așa?

Stomacul i se strânse. Poate că aveau să-l caute și acolo și să îl găsească. Se gândi să meargă la școală chiar în clipa aceea, să ia cutia și să o ducă undeva unde nu ar fi găsită niciodată. Dar ideea acea îi făcu stomacul să se strângă și mai tare. „Nu acum”, își spuse el. „E prea riscant”.

Reveni la computer și își reluă căutările, nerăbdător să vadă dacă nu apăruse nimic nou în legătură cu Scott Doyle. Una dintre povești zicea că Scott era un muzician promițător, un „viitor star rock”. „Ei bine, cel puțin i-am oferit cadoul ăsta”, se gândi Matthew. Într-un singur weekend, trecuse de la statutul de solist aspirant al unei trupe de *cover*-uri la cel de viitor star rock. Niciunul dintre articole nu făcea vreo referire la Michelle Brine. I se păru puțin ciudat, dar nu era ca și cum ar fi trăit împreună, era doar iubita lui și cine știa câte altele mai avea. Se întrebă dacă ea știa și se gândi că

era posibil să nici nu fi aflat. Își vizitase tatăl muribund. Oare poliția știa de existența ei? Sigur încercase să-l sune duminică, pentru a-l întreba cum fusese spectacolul. Cât de mult se îngrijorase fiindcă el nu-i răspunsese? Sigur se întorsese deja, ca să aibă timp să se pregătească pentru săptămâna viitoare. Poate că ar trebui să o sune, să-i spună că auzise ce se întâmplase. Nu era necesar să menționeze că fusese chestionat ca posibil suspect. Nu fusese acuzat, iar numele său nu ajunsese în presă.

O sună pe mobil.

— Tocmai voiam să te sun, zise ea imediat cum răspunse la telefon.

Își dădu seama din vocea ei că știa.

— Îmi pare tare rău, rosti Matthew. Tocmai am aflat. Ce s-a întâmplat?

Ea oftă adânc. Era clar că plânsese.

— Am tot încercat să-l sun duminică, ca să aflu cum a mers spectacolul, dar nu a răspuns. Sună ciudat, dar am știut că s-a întâmplat ceva îngrozitor. Am simțit. Și apoi, Jeremy m-a sunat și mi-a spus. Mă întorceam de la părinții mei…

— Cine-i Jeremy?

— Îmi pare rău. Sunt cam incoerentă. Jeremy făcea parte din trupa lui Scott. El era toboșarul. M-a sunat și mi-a zis că Scott a murit, iar eu am fost cât pe ce să-i spun că știu. Atât de inevitabil mi se părea. Nu știu… Poate că sunt nebună.

— Nu ești nebună. Probabil că ești în stare de șoc.

— Chestia e că ne-am despărțit vineri, chiar înainte ca eu să plec. Ai fi fost foarte mândru de mine. L-am întrebat încă o dată dacă nu vrea să vină cu mine să-l vizităm pe tata – i-am zis că se simțea mult mai rău –, iar a zis că nu poate din cauza concertului și mi-a mai explicat o dată cât de important era spectacolul. Așa că i-am sugerat să vină cu mine vineri seară și să rămână peste noapte la ai mei, apoi să ia mașina mea sâmbătă după-amiază, iar eu să mă întorc cu un tren. Dar mi-a spus, dacă-ți vine să crezi, că trebuie să fie relaxat pentru spectacol, așa că l-am băgat undeva… Bine, nu i-am zis chiar așa, însă i-am spus că ar trebui să ne despărțim, iar el s-a opus… mă rog, nu prea mult, oricum, și apoi asta a fost. Ne-am despărțit.

Matthew avu impresia că pare mândră pentru o clipă, de parcă ar fi uitat aproape că Scott era mort, dar apoi suspină brusc, aproape ca un geamăt, și izbucni în plâns.

— Poate că…, începu ea să spună, apoi se răzgândi.

— Ai aflat ce s-a întâmplat? A fost un jaf?

Ea își trase nasul de două ori, apoi rosti cu o voce relativ normală:

— S-a întâmplat după spectacol. Avea pană la o roată, iar în timp ce o schimba, cineva l-a lovit în cap. M-am dus la poliție. Au vrut să știe dacă avea dușmani, dacă îmi era fidel și de ce ne-am despărțit.

— Le-ai spus că vineri v-ați certat și v-ați despărțit? întrebă Matthew.

— Da, le-am zis totul. Oricum, nu sunt suspectă. Am fost în Pittsfield tot weekendul.

— Cum te simți?

— Dumnezeule, nu știu! Am toate sentimentele posibile. În weekend, chiar am fost fericită că, în cele din urmă, m-am despărțit de Scott. Hai să nu zic chiar fericită, pentru că tata se simte mult mai rău decât îmi spusese mama, dar m-am simțit ușurată. Iar acum, nu mai știu ce ar trebui să simt. Ar trebui să sufăr pentru el? Sunt foarte confuză.

— Ar trebui să-ți iei liber o săptămână.

— Dumnezeule, nu! Ăsta-i ultimul lucru pe care vreau să îl fac. Dacă ar trebui să stau și mai mult singură acasă, cred că aș lua-o razna. Hei, nu știu dacă ar trebui să te întreb asta, dar nu prea îmi pasă. Ești liber? Poți veni la mine sau e ciudat să-ți cer așa ceva?

Matthew își analiză rapid opțiunile. Dacă avea de gând să-i zică lui Michelle că vecina lui nebună îl acuzase de crimă, acum era momentul. Pe de altă parte, ea încă nu aflase asta și era posibil să nu afle niciodată. În mod clar, polițiștii nici măcar nu se deranjaseră să-i arate o fotografie cu el. Ceea ce era un semn destul de clar că nu o luau deloc în serios pe Henrietta Mazur. Decise să nu-i spună. Dacă afla mai târziu, îi putea zice că nu dorise să o supere și mai tare.

— Din păcate, Mira e cam bolnavă, rosti el.

— Oh, îmi pare rău!

— Nu e nimic grav, dar are niște migrene care o doboară.

— Da, da, înțeleg perfect. Uită că am întrebat.

— Dacă vii mâine la școală, hai să mergem undeva după ore. Poate să bem o cafea și să stăm de vorbă.

— Sigur, spuse ea.

— Și sună-mă mai târziu, dacă ai nevoie de cineva cu care să vorbești. Să nu stai pe gânduri.

După ce încheiară conversația, Matthew știu că Michelle nu îl va suna.

Rămase nemișcat o clipă, imaginându-și cum ar fi să se ducă acasă la Michelle – locuia într-una dintre acele clădiri de apartamente construite într-un vag stil Tudor, care avea denumiri de genul Courtly Estates sau ceva pe-acolo. Cum s-ar simți să consoleze o femeie căreia îi vânase și îi ucisese iubitul (*fostul* iubit)? Și cum s-ar simți dacă, atunci când i-ar spune că trebuie să plece, ea l-ar cuprinde în brațe și și-ar lipi buzele de ale lui? Merse atât de departe, încât își permise, preț de un moment, să și-o imagineze întinzându-se pe patul ei și ridicându-și șoldurile pentru ca el să-i poată trage blugii de pe picioarele lungi și tremurânde. Se cutremură puțin imaginându-și acea scenă și se gândi la Mira, aflată în coconul ei de întuneric. Nu o înșelase niciodată și nici n-ar fi făcut-o. Tatăl lui se ocupa cu așa ceva. El nu ar fi făcut-o niciodată.

Și, în plus, oricât de tentant ar fi fost să o viziteze pe Michelle, eliberată pentru totdeauna de manifestarea fizică a lui Scott Doyle, Matthew își dădu seama că se gândea încă la Henrietta Mazur. Cum ar fi să-i facă ei o vizită? Ce i-ar spune ea dacă s-ar trezi cu el la ușă? Cu toate că nu ea ar deschide, ci, cel mai probabil, soțul ei, Lloyd, care i-ar trage un pumn în față. Însă nu se putea abține să nu se gândească la ea și la cât de mult dorea să știe ce gândea ea. Știa doar că și ea se gândea la el. Neîncetat. Și, cândva în următoarele douăzeci și patru de ore, avea să primească ordinul de protecție care îi interzicea să interacționeze cu el și Mira. Aveau să plece din cartier? Se îndoia de asta. După cum se îndoia și că ea nu se va mai băga în treaba lui. Ceea ce îi provoca un fior pervers, pe care nu-l înțelegea deloc.

22.

După ce, marți dimineață, primi ordinul de protecție de la un executor judecătoresc corpolent și dezinteresat, Hen îl sună pe Lloyd la serviciu, pentru a-l anunța.

— La naiba, deci e pe bune! spuse el.

— Da.

— Cum te simți?

— Nu știu, rosti Hen. Ca și cum aș fi primit o mică validare.

— Dar nu vei mai face nimic, nu?

— Ce vrei să zici? Să nu intru prin efracție în casa lor?

— Îhî.

— Nu. Am terminat cu asta. Am spus ce am avut de spus. O să merg să-mi verific concentrațiile din sânge, ca să văd dacă medicamentele mele funcționează. O să țin capul plecat. Mă simt bine, Lloyd. Nu sunt maniacă.

— Te cred.

Hen își folosise toată puterea de convingere pentru a-l face pe Lloyd să se ducă la birou în acea zi. Îi jurase că se simțea bine și îi promisese că avea să-l sune din două în două ore, pentru ca el să se convingă că era în regulă.

— Îți voi spune totuși că, dacă nu se întâmplă nimic în acest caz… dacă Matthew nu este arestat, atunci poate că ar trebui să ne gândim să ne mutăm. E un criminal.

— Bine, rosti Lloyd, iar ea îl auzi acoperind telefonul cu mâna și schimbând câteva vorbe cu cineva din biroul său. Da, sunt de acord. E-n regulă.

— Te sun mai târziu.

Se duse la fereastra mare care dădea spre Sycamore Street. Trăsese draperiile la toate geamurile cu vedere spre casa vecinilor. Convinsă fiind că Matthew e un criminal și că știe că ea știe acest lucru, se întreba de ce nu se simte mai speriată. Nu avea să încerce să-i închidă gura la un moment dat? Și totuși, nu credea că asta se va întâmpla. Unul dintre motive era că, dacă i s-ar întâmpla ceva rău, poliția l-ar suspecta imediat pe Matthew, fiindcă ea formulase acuzații împotriva lui. Dar nu era doar asta. Mai era și faptul că ea nu credea să fie genul lui. El ucidea bărbați. Nu știa de ce, dar asta făcea.

Una dintre mamele din vecini trecu pe stradă. Purta pantaloni de yoga și avea niște haltere micuțe în mâini. Întoarse capul și aruncă o privire spre casă, iar Hen făcu un pas înapoi de la fereastră, ascunzându-se în umbră. Oare știa ceva femeia aceea? Hen nu credea, fiindcă nici numele lui Matthew, nici al ei nu fuseseră menționate în vreunul dintre comunicatele de presă despre crima din New Essex. Totuși, se întrebă dacă nu aflase cumva.

Era o zi frumoasă afară, cu cerul de un albastru intens, iar arțarul de pe stradă, complet roșu acum, își pierduse doar câteva frunze. Lui Hen îi plăceau toate anotimpurile, dar lunile marilor schimbări – octombrie și aprilie – îi pricinuiau o tristețe pe care nu și-o putea exprima în cuvinte. Se gândi la părinții ei, care tocmai se întorseseră în nordul statului New York,

după o croazieră de trei săptămâni pe Rin. Tatăl ei probabil că deja devenise obsedat de starea curții lor, de covorul de frunze așternut, în vreme ce mama ei planifica următoarea lor călătorie în Europa. Hen decise să-i sune mai târziu, după ce făcea un drum până la atelierul ei. Evenimentul Open Spaces urma să aibă loc în acel weekend, iar ea avea mult de lucru.

În acea săptămână, cum vremea fusese perfectă, cu zile senine și răcoroase, Hen își crease obiceiul de a merge în fiecare zi pe jos până la atelier, după micul dejun, de a lucra toată dimineața la ilustrațiile rămase pentru *Școala războinicilor,* de a lua prânzul la cafeneaua de pe malul râului, aflată chiar vizavi de ateliere, și de a-și petrece după-amiaza pregătindu-se pentru weekend. Făcu ordine în atelier și selectă cincisprezece gravuri – inclusiv pe cea mai recentă, cu pisica în pat și fata pe pervaz –, pentru a le expune. Ba chiar se duse cu mașina la Walmart, pentru a cumpăra una dintre acele uriașe găleți de plastic cu covrigei cu unt de arahide. Erau gustarea ei preferată și întotdeauna o cumpăra în weekendurile cu evenimente Open Spaces, punând un bol pentru vizitatori, dar, de fapt, erau mica ei recompensă pentru nefericirea pe care i-o provocau necunoscuții aceia care se plimbau prin spațiul ei de lucru și o judecau.

În mod ciudat, era o săptămână bună, cu toate că se pomenea adesea gândindu-se la Matthew Dolamore și la ce îl văzuse făcând. Seara, ea și Lloyd găteau cina împreună. Echipa Red Sox fusese eliminată în prima rundă a *playoff*-urilor, iar Lloyd fusese posomorât o zi întreagă din cauza asta, dar, cel puțin, acum puteau să vadă ultimul sezon din *Urzeala tronurilor*. Avea grijă ca toate ferestrele care dădeau spre casa soților Dolamore să fie acoperite de draperii. Fără îndoială, Lloyd observase, dar nu menționase acest lucru.

Sâmbătă dimineață, Lloyd se duse cu Hen la Black Brick Studios, pentru a vedea cum amenajase spațiul. Evenimentul Open Spaces dura de la prânz până la ora cinci după-amiaza, în ambele zile de weekend, iar locul era plin de viață, așa cum fusese toată săptămâna. Lloyd bău o cafea și se uită la gravurile pe care ea le selectase pentru a le expune pe pereții atelierului. Hen știa că cele mai multe îi erau cunoscute, fiind „cele mai mari hituri” ale ei, pe care întotdeauna le scotea la evenimente, dar nu-i văzuse cea mai nouă lucrare, pe care o privi o vreme, înainte de a întreba:

— Am mai văzut asta?

— Am făcut-o de curând.

— Îmi place, spuse el. E sinistră. Despre ce-i vorba?

Era o întrebare pe care o ura și o întrebare despre care Lloyd ar fi trebuit să știe că o ura, dar uneori nu se putea abține. Îi plăceau lucrările ei, cel puțin asta spunea întotdeauna, dar simțea totodată nevoia de a le analiza până în pânzele albe.

— Este vorba despre Matthew Dolamore, rosti ea.

Lloyd se întoarse îngrijorat spre ea, iar Hen își dădu ochii peste cap și zise:

— Glumesc. Nu știu despre ce e vorba. Pur și simplu, mi-a venit în minte.

El rămase acolo aproape toată dimineața, mâncând covrigei până când ea îi spuse să se oprească.

— Ce pui alături de ăștia? întrebă el. De băut?

— Am cidru de mere.

— O, ar trebui să-l încălzești, să pui niște mirodenii în el. Ca să miroasă frumos aici.

Hen se gândi că era o idee bună. Avea un reșou în atelier și îl trimise pe Lloyd să aducă o oală și să cumpere niște mirodenii pentru cidru. Era bucuroasă să scape de el. Știa că avea oricum să plece de îndată ce începeau să sosească vizitatorii, dar își dorea să fie puțin timp singură. Pregăti opt plăci de cupru pe care să le poată trece prin presă în acea după-amiază. Considera că era mult mai bine să aibă de lucru, pentru că nu suporta să stea degeaba și să se uite la străinii care îi priveau lucrările. Lloyd se întoarse chiar înainte de prânz. Adusese oala lor galbenă, un pachet de mirodenii și chiar o sticlă de bourbon Maker's Mark.

— Crezi că ar trebui să fac cidrul mai tare? spuse Hen râzând.

— M-am gândit că ar prinde bine să ai și ceva mai tare, pentru orice eventualitate.

El puse cidrul pe reșou, iar în curând, în aer se răspândi miros de mere și cuișoare. Ea și Lloyd își turnară câte o cană, în care puseră și ceva bourbon, iar Hen avu brusc o senzație copleșitoare de bine și simți că totul va fi în regulă. Când sosiră primii vizitatori – un cuplu de vârstă mijlocie, bărbatul, cu un aer sobru și indiferent, iar femeia, cu o șuviță de păr violet și cu două broșe lucrate manual pe haină –, Lloyd plecă.

A fost o după-amiază aglomerată. Vremea frumoasă scosese o mulțime

de oameni din case, iar cidrul dispăruse pe la trei după-amiaza, rămânând doar niște resturi întunecate pe fundul oalei. Hen subevaluase prețurile gravurilor și vânduse vreo cincisprezece dintre ele. Era obișnuită cu asemenea evenimente, după ce, ani de zile, participase la cele din Somerville, dar în suburbii era o lume ușor diferită. Oamenii puneau mai multe întrebări și cheltuiau mai mulți bani. La ora cinci, era epuizată. Îl sună pe Lloyd, iar el veni să o ia. Îi spuse că își petrecuse după-amiaza făcând *chili* și urmărind printre picături meciurile de fotbal între echipele de la diverse universități. Mirosea de parcă băuse mai multe beri și Hen se bucură că nu avea de condus decât cel mult doi kilometri până acasă.

Vremea se schimbă duminică, cerul dimineții fiind acoperit cu nori grei, iar aerul, umed. Hen se duse cu mașina, ca să n-o prindă ploaia pe drum. Urmă o zi lungă. Până la prânz, cerul se căscă și începu o ploaie măruntă și deasă, care nu se mai opri. Din atelierul ei de la subsol, Hen nu avea cum s-o vadă, dar puținii oameni care îi călcară pragul atelierului îi spuseră cât de mizerabil era afară, în timp ce apa picura din hainele lor pe podea.

Din cauza ploii și a faptului că echipa Patriots avea un meci în acea după-amiază, numărul vizitatorilor scăzuse semnificativ. Alți artiști trecură pe la ea, dispuși să-și părăsească atelierele pentru a se aventura afară, iar Hen făcu un tur rapid al subsolului și se duse să-l vadă pe Derek, unul dintre puținii artiști ale căror nume le reținuse.

— Bună, Hen, o întâmpină el.

— Cum a fost evenimentul? îl întrebă ea.

— Azi a fost liniște. Ieri a fost nebunie.

Se uită la fotografiile lui, destul de interesante, toate alb-negru, cele mai multe înfățișând clădiri – zone centrale din orașe, malluri, un pâlc de case dintr-o suburbie –, dar multe dintre ele realizate dintr-un unghi înclinat, astfel încât cerul domina întreaga imaginilor. Se întrebă dacă perspectiva din fotografii avea de-a face cu faptul că era scund și aproape că-i veni să-l întrebe și pe el, dar se abținu. Era genul de întrebare pe care o detesta și ea. Ce anume din personalitatea ta putem regăsi în această lucrare de artă? Știa că opinia ei era nepopulară într-o cultură obsedată de individualitate, dar, uneori, artistul și arta erau entități separate.

— Ai vândut multe? îl întrebă ea, în schimb.

— Una, ieri.

Dintr-un impuls, Hen îi spuse că voia să cumpere fotografia ei preferată,

o imagine frumoasă, cu o tentă argintie, a unei grămezi de dovleci de la un soi de festival. Un copil stătea ghemuit lângă dovleci, desenând cu un băț pe pământ. Deasupra, cerul era presărat cu nori.

— Nu e nevoie, spuse Derek.

— Știu că nu e nevoie. Îmi place la nebunie fotografia. O să mă inspire pentru următoarea carte pe care va trebui s-o ilustrez.

Se duse repede în atelierul ei, își luă cardul de credit, se întoarse și cumpără fotografia înrămată. De cum o ținu în mână, chiar îi plăcu mult. Se gândi că ar putea să o agațe deasupra bibliotecii joase din sufragerie.

La ora patru și jumătate se apucă să strângă, aproape convinsă că nu aveau să mai vină și alți vizitatori. Își turnă niște bourbon într-un pahar de apă și începu să asculte la CD-player coloana sonoră a filmului *Vălul pictat.* Pe când își spăla mâinile la chiuveta industrială mare, simți că cineva intrase în studio. Se întoarse, cu mâinile ude. Matthew Dolamore stătea la un metru jumătate de ea, cu mâinile vârâte în buzunarele jeanșilor. Haina îi era leoarcă de la ploaie.

Lui Hen îi îngheță sângele-n vine și aruncă o privire spre ușă.

Matthew făcu un pas în spate.

— Nu am venit să-ți fac rău, îi zise el.

— Atunci de ce ai venit? întrebă Hen, uimită ea însăși de calmul cu care rostise acele cuvinte.

Matthew ridică ușor din umeri, apoi spuse:

— Vreau să vorbim. Și am vrut să-ți văd lucrările.

Își plimbă privirea de jur-împrejur, cu mâinile tot în buzunare, iar Hen își dădu seama că era agitat. Făcu un pas spre el.

— Aș prefera să pleci, îi spuse. După cum bine știi, ai cerut un ordin de protecție împotriva mea și nu vreau să-l încalc.

— M-ai spionat.

— Pe bună dreptate, zise Hen.

— Uite ce e…, începu Matthew, dar apoi tăcu.

— Chiar vreau să pleci, spuse Hen. În clipa asta.

— Nu vrei să vorbim? De-asta am venit. Nu am venit ca să-ți fac vreun rău sau ca să te amenințe.

— Sau ca să mă ucizi, spuse Hen.

Matthew zâmbi, iar lui Hen i se păru că semăna cu un copil care fusese prins vorbind urât la locul de joacă.

— Nu, nu te-aș ucide niciodată, zise el.

— Dar pe Scott Doyle l-ai ucis. La fel cum l-ai ucis și pe Dustin Miller.

Matthew privi peste umăr, să vadă dacă nu cumva mai era cineva prin apropiere, apoi spuse:

— Da. Așa e.

Lui Hen i se făcu din nou frică. Probabil că era evident, pentru că Matthew își scoase mâinile din buzunare și le ridică.

— Nu ți-aș face niciodată rău. Jur.

— Ce vrei de la mine? întrebă Hen.

Matthew zâmbi din nou, aproape sfios.

— Încă nu știu, spuse el. Presupun că vreau să știi adevărul.

RICHARD

Am o bănuială că fratele meu nu e ceea ce pare. Nu că l-aș învinui. Oricine a avut o copilărie ca a noastră poate face ce vrea.

Viața ne e datoare, amândurora.

•

Am avut și eu porniri asemănătoare, recunosc, dar sunt mândru să spun că nu le pun în practică. Lumea e în siguranță cu mine, deși uneori îmi place să mă distrez. Nu chiar așa cum suspectez că se distra tatăl meu. Odată s-a întors dintr-o călătorie de afaceri și m-am dus după el în dormitor, în timp ce-și despacheta geamantanul. Mama a rămas jos. Gătea friptură de vită înăbușită, mâncarea lui preferată, și voia să se asigure că nu se ardea. Fusese plecat cel puțin o săptămână (mie mi s-a părut că trecuse mai mult de-atât, dar, când ești copil, totul pare să dureze mai mult), și l-am privit scoțând haine din geamantan, în cea mai mare parte cămăși, lenjerie și șosete. Le-a aruncat pe podea, pentru ca mama să le ridice mai târziu, dar apoi a scos o pereche de chiloți de damă, bej și dantelați, mai uzați pe alocuri. I-a ridicat și mi i-a arătat, zâmbind cu gura larg deschisă de-i vedeam toate plombele, apoi i-a așezat cu grijă în mijlocul cuverturii matlasate de pe pat. Apoi a scos un sutien și l-a așezat cam la jumătate de metru mai sus de chiloți, cu cupele căptușite și ascuțite în sus. Eram suficient de mare ca să-mi imaginez ce se aflase sub sutienul acela, și îmi amintesc că m-am excitat stând acolo. Una dintre cupe era mai închisă la culoare decât cealaltă, așa că am întors-o și m-am uitat pe partea cealaltă. Pe interior, sutienul era mânjit cu sânge într-o nuanță întunecată, mai degrabă maronie decât roșiatică.

Tata m-a privit, apoi a ridicat și a coborât din sprâncene și mi-a spus:

— N-a vrut să-l dea jos, dar am convins-o.

— Sunt ale mamei? am întrebat eu, deși eram aproape sigur că nu.

Când m-a auzit, tata a râs, dând cu capul pe spate.

— Mama ta n-ar putea umple sutienul ăla, crede-mă, a zis el. Dar i le-am adus în dar, ca să știe că m-am gândit la ea cât am fost plecat. Ah, ți-am adus și ție ceva, piticule.

De aceea mă dusesem, de fapt, după tata în dormitor. Sperasem să-mi fi adus un cadou – aproape de fiecare dată îmi aducea câte ceva, chiar dacă doar sticluțe cu șampon și loțiune de corp – și l-am privit scotocind într-un buzunar al geamantanului, după care a scos un pachet de cărți și l-a azvârlit spre mine.

— De la bunul meu prieten Bill, mi-a zis el. Sunt niște cărți speciale. Să nu te vadă mama cu ele.

Am scos cărțile cu colțuri îndoite din cutia lor. Pe spatele lor erau femei goale, dezvăluindu-și fără inhibiții până și triunghiurile stufoase.

— Să le ții doar pentru tine, da? Dacă ai să le arăți celorlalți băieți de la școală, unul dintre ei o să ți le fure. Ascunde-le la tine în cameră și gata.

Nu-mi amintesc restul nopții sau ce-a făcut mama când a găsit lenjeria însângerată pe partea ei de pat. M-am gândit, țin minte, că era o păcăleală, ca atunci când tata se prefăcea că își rupe degetul de la mână sau când mergeam la carieră și se făcea că mă aruncă peste margine. Dar am și acum cărțile, cu colțurile și mai îndoite ca înainte. Fata de pe optul de pică e preferata mea – e în patru labe, se uită în spate peste umăr și cred că e doar o umbră, dar pare să aibă o vânătaie închisă la culoare, de mărimea unui pumn, pe fesa stângă.

•

Am același vis, la nesfârșit. Vizitez o casă undeva în pădure. Am urcat la etaj, deși nu ar trebui să fiu aici. Văd un coridor lung și cufundat în beznă, pe care se înșiruiesc ușile către numeroasele dormitoare, majoritatea nefolosite și în paragină. La capătul coridorului, se află o siluetă întunecată care mă privește, așteptând să vadă încotro mă îndrept. Sentimentul care mă încearcă atunci când o văd este mereu același. Trebuie să știu cine e. Dar când mă apropii de ea, intră într-una dintre camere și nu reușesc s-o mai găsesc. Mă tem de ceea ce se află în camerele cu pricina, dar trebuie să deschid ușile. Trebuie să găsesc silueta aceea întunecată.

•

Cu trei zile în urmă, pe o vreme plăcută, am mers la Winslow, în centru, știind că o mulțime de grupuri de studente aveau să iasă de la colegiul din oraș, în rochițele lor minuscule și uniformele lor de hochei pe iarbă. Mi-am cumpărat o friptură thailandeză din piața Winslow și am prins o masă pe trotuar. Pe când îmi terminam salata – friptura era prea făcută și cauciucată –, am văzut-o. Era singură-singurică – poate puțin prea mare ca să mai fie

studentă, dar până în treizeci de ani, oricum. Purta niște pantaloni negri de yoga, teniși de un portocaliu fosforescent și un tricou pe care chiar scria că *VIITORUL E LA FEMININ*. Venea de la cafeneaua de peste drum, care se numea Latte Da, și se îndrepta cu pas hotărât spre centrul orașului. Mi-am lăsat baltă salata și m-am luat după ea, urcând strada în pantă, dar m-am întors de cum am văzut-o descuindu-și automobilul Prius, într-o parcare în spic, pe Main Street. Mașina mea se afla la vreo două sute de metri mai în spate, așa că m-am întors și m-am îndreptat spre ea cât am putut de repede, fără să o iau la fugă. Când am cotit pe Main Street, fata dispăruse, dar am zărit automobilul ei verde în vârful dealului, virând la stânga pe River Street. Am urmărit-o, ținând două mașini între noi. Străbătuse circa un kilometru și jumătate, apoi a intrat într-un nou complex rezidențial de pe Waltham River, o clădire de cărămidă cu trei etaje, fiecare apartament având propria terasă. Am parcat pe unul din locurile pentru vizitatori și am privit-o cum străbate parcarea, cu capul plecat, uitându-se la telefon, cu o geantă mare de piele pe umăr, lovindu-i-se întruna de șold.

Mi-am scos telefonul, am intrat pe contul meu fals de Instagram și am tastat #latteda, fără să mă aștept să găsesc ceva, dar nici întru totul surprins să văd că cea mai recentă postare, o fotografie de aproape a unui latte cu o inimă desenată în spumă, îi aparținea unei anume haleyfpetersen. Pozele ei, majoritatea *selfie*-uri, mi-au confirmat că era blonda pe care tocmai o urmărisem până la apartamentul ei. Spunea că e activistă, scriitoare și instructoare de yoga. *Hashtag*-urile de la fotografia pe care o postase cu doar jumătate de minut în urmă includeau #cumpărălocal, #șefa, #viațayoga, #viitorulelafeminin și #clipedefericire.

Locurile de parcare din complex erau numerotate, așa că m-am dus spre cel pe care era parcată mașina ei. Locul numărul 17.

Și, uite așa, a mea era. Îi știam numele. Îi știam fotografiile personale. Unde locuia și ce mașină conducea. Știam, fără îndoială, că o puteam ucide în următoarele douăzeci și patru de ore fără să fiu prins vreodată. S-ar fi preschimbat dintr-o fată vie, destul de frumușică încât să aibă două mii de urmăritori pe Instagram, într-o fată moartă, destul de frumușică încât să ajungă la știrile de la posturile naționale.

Am șofat spre casă, gândindu-mă cum aș face-o. Deocamdată, gândurile îmi erau de ajuns. Mă simțeam mai bine ca în dimineața aceea. Dar, cumva, fusese prea ușor, mult prea ușor, și m-am gândit, cum mi se întâmpla

adeseori, să trec la următorul nivel și chiar să o fac.

•

Pe oriunde merge fratele meu, moartea îl urmează. A mai observat cineva? Puștiul ăla cu care fusese coleg de facultate, Jay nu-știu-cum, un ticălos cu o mustață pufoasă închisă la culoare, care în primul an a venit cu un BMW și în anul următor s-a sinucis în el. A fost prima dată când am suspectat ceva. Când l-am întrebat pe Matthew despre asta, mi-a zis că Jay merita să moară, dar că nu a avut nimic de-a face cu asta.

Mă îndoiesc.

•

În zilele caniculare de vară, mama ne ducea la un heleșteu aflat la două orașe distanță. Vâsleam în zona delimitată, iar fundul heleșteului era plin de pietre și vegetație, în timp ce ea stătea pe șezlongul pe care și-l adusese, citind reviste și fumând țigări mentolate, și aroma lor proaspătă plutea pe deasupra apei. Uneori, un bărbat cu păr pe piept venea și se așeza lângă ea. Nu vorbeau niciodată, dar când mama se ducea la toaletă – „Rămâneți acolo, mami se întoarce imediat” se lua după ea.

— Ești prietenă cu bărbatul ăla? a întrebat-o odată Matthew de pe bancheta din spate a mașinii break, pe când ne îndreptam spre casă.

— Care bărbat?

— V-am văzut în pădure, împreună.

Mi s-a părut că a trecut mult timp înainte ca mama să vorbească. Am mușcat din înghețată și mi-au amorțit dinții.

— Dacă-i spui tatălui tău despre el, mă omoară. Înțelegi?

Matthew a spus că înțelegea.

•

În celălalt vis pe care îl am, e noapte și sunt singur, la volanul mașinii mele, pe un drum întunecat, iar farurile creionează un con de lumină albă. În fața mea aleargă un bărbat. Este aceeași siluetă din casa cu multe camere. Sunt aproape sigur. Dar oricât aș accelera, fuge întruna de mine, rămânând mereu în fața luminii farurilor.

•

I-am spus fratelui meu că o văzusem pe Henrietta Mazur pe veranda casei ei. Este adevărat, dar nu e singura dată când am văzut-o. Uneori, vin la Matthew neinvitat. Parchez la câteva străzi distanță și merg pe jos până acolo. Știu că Mira, snoaba aia afurisită, nu vrea să mă vadă, dar mie îmi

place să o văd uneori sau să-l văd pe fratele meu cu ea, să văd cum o ajută să prepare cina și cum îi masează picioarele la sfârșitul zilei.

Se preface, cred.

Și acum pot s-o văd și pe Henrietta Mazur.

Am văzut-o prin ușile de sticlă culisante din partea din spate a casei. Henrietta în bucătărie, dând din cap în ritmul unei muzici pe care eu nu o aud. Odată am văzut-o acolo doar într-o cămașă cu mâneci scurte și o pereche de chiloți negri. Trebuia să se ridice pe vârfuri ca să ajungă la orice, iar cămașa i se ridica, dând la iveală două fese perfecte, abia ținute în frâu de materialul lucios al lenjeriei.

E minionă, cu părul închis la culoare și tuns puțin prea scurt pentru gustul meu, și se mișcă precum o dansatoare. Îmi imaginez că e flexibilă, că dacă o apuci de glezne, îi poți împinge picioarele de-o parte și de alta a capului. Am intrat pe site-ul ei și i-am văzut gravurile – chestii bolnăvicioase, perverse – și pot doar să-mi închipui ce o fi în mintea ei. Uneori mi-o imaginez cu păr pubian des și negru, ca al femeilor de pe cărțile de joc, iar alteori îmi imaginez că e rasă în întregime. Așa fac fetele în ziua de azi, nu? Sunt tot timpul rase acolo, pentru că nu știu niciodată când o să apară un bărbat care să le dea chiloțeii jos.

•

A avut loc o crimă în New Essex, undeva lângă un bar. Solistul unei trupe a fost lovit cu putere peste cap. Nu am acordat prea multă atenție știrii până n-am văzut numele trupei. The C-Beams.

Nu mi-a povestit Matthew despre o trupă pe care a ascultat-o într-un bar de lângă casa lui? Parcă a zis că o știa pe iubita solistului și că el o înșela, iar ea habar n-avea? Parcă îmi sună cunoscut. Mai nou, nu mai trec așa des pe la Matthew, chiar dacă Mira e tot timpul plecată (mă întreb câteodată ce-o face *ea* în toate acele călătorii de afaceri), și uneori beau prea mult și uit despre ce vorbim. Mereu mă gândesc că poate Matthew va insista să rămân să dorm pe canapea într-o noapte, după ce-am băut prea mult, dar nu o face niciodată. Mă dă frumos pe ușă-afară.

Dragoste frățească.

•

Haley Petersen face reclamă la un curs de yoga pe Instagram. Îl ține chiar în apartamentul ei, sâmbătă dimineață, și aproape că mă gândesc să merg. Mă entuziasmează foarte tare gândul de a-i vorbi față în față, când

știu deja atât de multe despre ea. I-am studiat toate fotografiile de pe Instagram (îi place să-și etaleze corpul în toate modurile posibile, în special adoptând poziții de yoga în chiloți de dantelă) și i-am citit toate postările de pe Twitter (în iarnă, a trecut printr-o depresie; primăvara, a vizitat Lisabona) și i-am citit site-ul (scrie poezii îngrozitoare care mă fac să cred că a fost abuzată).

Îmi închipui cum ar fi să mă aflu în apartamentul ei – de un alb imaculat, dacă Instagram-ul nu minte – și să simt mirosul sudorii de pe trupul ei. Dacă aș fi singurul care vine la curs? Gândul este copleșitor, așa că intru pe Craigslist și arunc un ochi peste secțiunea „Femei care caută bărbați" pentru Boston MetroWest, și aproape că-i scriu un e-mail lui CaUt TăTIc RăU din Billerica. I-am mai văzut postările (fără fotografii, desigur), dar pur și simplu nu reușesc să-i scriu. Nu știu dacă am încredere în mine.

•

Tata a aflat despre mama și bărbatul de la helește. Știu, pentru că săptămâni în șir a pus-o să stea îmbrăcată în costum de baie prin casă. Îl purta când își mânca mesele pe podeaua din bucătărie. Matthew spune că mânca în patru labe, ca un câine, dar eu nu îmi amintesc să fi fost așa. Matthew nu-și amintește când s-a întors la locul ei la masa din bucătărie, în timp ce tata avea o conversație lungă la telefon, în altă încăpere. Ea nu l-a auzit când s-a întors în bucătărie, iar el a izbit-o cu fața de farfurie, care s-a făcut țăndări. Am văzut toată scena. N-am știut niciodată că tata se putea mișca atât de repede. După aceea, mama a rămas pur și simplu acolo, cu capul în jos și sângele șiroindu-i din nări pe blatul din porțelan, cu flori galbene. Matthew nu-și amintește pentru că are fobie de sânge, dar eu îmi aduc bine aminte. Mama n-a încercat să oprească sângerarea, nu și-a dus niciodată batista la față, iar eu mă gândeam că poate spera ca sângele să curgă întruna, la nesfârșit.

•

Tot citesc articole despre moartea lui Scott Doyle. Ultima oară am citit că avea o relație cu o profesoară de la Sussex Hall, școala la care lucrează Matthew. Iar acum chiar că mă întreb dacă nu cumva a avut ceva de-a face cu moartea lui Scott Doyle. Pe profesoară o cheamă Michelle Brine și nu are Facebook, Instagram sau Twitter, dar am găsit o fotografie cu ea pe o pagină de LinkedIn. E trasă la față, cu părul castaniu, rar, și buze palide, de aceeași nuanță cu cea a tenului ei, dar are un gât lung și slab și ar fi tipic

pentru fratele meu să creadă că o salvează de lupul cel mare și rău. Arată ca cineva care are nevoie să fie salvat.

Așa că nu mă duc la cursul de yoga ca să o întâlnesc pe Haley Petersen și nici nu-i trimit un e-mail fetei din Billerica, care caută un tătic rău, ci hotărăsc să îmi folosesc toată energia și resursele ca să aflu tot ce se poate despre Michelle Brine. O fată ca ea e o provocare mai mare, pentru că nu se expune. Nu-și închipuie că se uită cineva la ea.

Aș putea să-l întreb pe fratele meu despre ea, dar nu cred că o voi face. Va intra în defensivă, așa cum face mereu.

În plus, nu m-a mai sunat de ceva vreme, deși știu că Mira e din nou plecată. Poate că am să trec pe la el. Nu se poate ascunde de mine la nesfârșit.

PARTEA A DOUA

DE LA CEI VII PENTRU CEI MORȚI

23.

– Presupun că vreau să știi adevărul, spuse Matthew, simțindu-și inima bătându-i în piept mai tare decât atunci când îl ucisese pe Scott Doyle.

Hen se încruntă, apoi râse.

— Te rog să pleci, îi spuse ea din nou.

— Bine, îi zise Matthew, făcând doi pași în spate și oprindu-se chiar lângă ușa deschisă a atelierului ei de la subsol. Dacă te răzgândești, vreau doar să vorbim cândva.

Hen îl țintuia cu privirea. Matthew își dădu seama că procedase bine când se dăduse în spate.

— De ce l-ai ucis pe Scott Doyle? îl întrebă ea.

Matthew ridică din umeri.

— Era un nemernic. A meritat-o. O știu pe iubita lui și e de treabă. Iar el nu era.

„Nu are legătură doar cu ceea ce a făcut, ci cu faptul că era atât de plin de el. L-am ucis pentru că avea o față de vulpoi îngâmfat și arogant și aș face-o din nou”.

De data asta, Hen râse de-a dreptul.

— Ce te face să crezi că nu mă voi duce direct la poliție după ce încheiem conversația?

— N-ai decât. Voi nega.

— Ești într-un spațiu public. Trebuie să te fi văzut cineva intrând aici.

— Nu voi nega că am venit aici. Le voi spune că am venit ca să discut rațional cu tine, să te întreb de ce ai hotărât să mă persecuți, să te rog să respecți ordinul de protecție. Voi spune că asta-i tot ce am discutat cu tine. Pe cine vor crede?

O urmări cum cântărea în gând întrebarea lui.

— Tot nu înțeleg de ce ai venit.

— Când ești așa cum sunt eu… Când ai nevoi cum am eu…

Inima îi bubuia-n piept, de parcă ar fi fost la o întâlnire care nu mergea bine.

— Îți dai seama că nu pot vorbi cu nimeni, nici măcar cu un terapeut…

— La naiba, nu sunt terapeutul tău.

— Nu, bineînțeles că nu. Nici nu am sugerat așa ceva. Încerc doar să explic natura specială a relației noastre. Îți pot spune orice, iar tu nu poți face nimic în privința asta. Poate fi o chestie reciprocă. Fata aia din facultate pe care ai atacat-o. Chiar voia să-ți facă vreun rău?

— Daphne Myers? Nu, nu voia. Pe atunci nu mă simțeam bine psihic și eram paranoică. Uite ce e, mă bucur nespus că, după părerea ta, între noi ar fi un soi de relație *specială,* dar nu e așa. Știu cine ești și curând va afla și poliția. Așa că pleacă înainte să-i sun.

Matthew o văzu aruncând o privire spre o geantă de pânză în care probabil că se afla telefonul ei.

— În regulă, spuse el. Dar dacă te răzgândești, cred că ar merita și pentru tine. Nu vei fi niciodată în pericol. Nu ucid femei. Nu ți-aș face niciodată rău. Nici dacă m-aș simți amenințat de tine.

Matthew se întoarse și plecă, străbătând coridorul văruit, slab luminat, apoi urcând scările metalice și ieșind afară, în după-amiaza întunecată. Ploaia se oprise, dar parcarea brăzdată de făgașe a atelierului se umpluse de băltoace mocirloase, iar din copaci picurau încă stropi și cădeau frunze ude. Matthew trase adânc în piept aerul rece și umed și avu impresia că soarbe din el. Își simțea gura uscată și spatele încordat. Se urcă în mașină, ieși din parcare și coti spre Dartford Center. Îi spusese Mirei că se ducea la bibliotecă, să ridice o carte pe care o rezervase, lucru adevărat de altfel. O întrebase dacă voia să-l însoțească și răsuflase ușurat când ea îi spusese că prefera să rămână acasă și să se pregătească pentru următoarea călătorie. Se ducea în Wichita, la o conferință regională care avea să dureze toată săptămâna.

Pe când se pregătise să plece, Mira îi spusese:

— Știi, weekendul acesta e evenimentul organizat de Open Studios.

— Ai fi vrut să mergem?

— N-am fi putut, nu-i așa? Nu cu ea acolo.

Mira începuse să-i spună lui Hen „ea” sau, uneori, „femeia aceea”.

— Am fi putut să mergem, dar să evităm atelierul ei.

— Știu, dar poate dădeam pe-acolo de ea sau de Lloyd. Chiar nu m-aș fi simțit în stare…

— Înțeleg ce vrei să zici. Nici eu nu voiam să merg, oricum.

Tocmai începea din nou să plouă, când Matthew ajunse în dreptul bibliotecii și parcă sub castanul de pe Munroe Street. Când coborî din mașină, se opri pentru o clipă și se uită pe jos după castane căzute. Apăsă cu piciorul pe una dintre capsulele spinoase, care era deja pe jumătate despicată, și o castană, tare și lucioasă, se rostogoli din ea. O ridică și o vârî în buzunarul jeanșilor.

La bibliotecă, luă cartea pe care o rezervase, *The Haunted Wood,* despre spionajul sovietic din America în timpul Războiului Rece, apoi se îndreptă spre unul dintre scaunele de piele din sala de lectură. Voia să stea o clipă jos și să se gândească la conversația cu Hen, să își amintească fiecare cuvințel. Lucrurile decurseseră mai bine decât se așteptase. Își închipuise că avea să își facă apariția în atelierul ei și că Hen ar intra în panică, ar lua-o la fugă din încăpere și s-ar duce direct la poliție. Fusese agitată când îl văzuse, dar nu exagerat. Știa că în sinea ei se credea în siguranță cu el și spera ca sentimentul acela să-i permită să îl cunoască mai bine. La gândul acela, îl cuprinse un entuziasm pe care nu-l mai simțise de ani întregi.

Spera doar că nu o să-i spună soțului ei despre întâlnirea lor, deși probabil că o s-o facă. Și-l închipui pe Lloyd dând buzna la el acasă, cerându-i să-i lase soția în pace. Ei bine, în cazul ăsta, avea să renunțe la ideea de a o cunoaște mai bine pe Hen. Dar asta nu avea să schimbe nimic în privința poliției. Nu aveau s-o creadă niciodată, la ce trecut avea, și cu atât mai puțin acum, când aflase cât de beată fusese în seara crimei. Detectivul Whitney îi spusese asta – „era beată criță în seara aia, așa că cine știe ce-a văzut” – iar cuvintele lui îl convinseseră și mai mult pe Matthew că era în siguranță, că scăpase iar basma curată, chiar dacă existase un martor ocular.

Răsfoi paginile cărții pe care o ținea în poală, apoi și-l închipui pe Lloyd dând năvală spre casa lui, strigând amenințări, și își dădu seama că ar fi trebuit să fie acolo pentru o asemenea eventualitate, că nu era corect față de Mira s-o lase singură.

Se sui în mașină și porni la drum, ignorând stopurile, iar când ajunse acasă, intră și o găsi pe Mira întinsă pe canapea, uitându-se la un episod din *Burlăcița.*

— M-ai prins, zise ea, cu un aer vinovat.

— Uită-te în continuare. Mă apuc de citit cartea în birou.

— Cum e afară?

— E frig și plouă. Nu-ți recomand să ieși.

— Nici nu aveam de gând, zise Mira.

În biroul lui, cu ușa închisă, se gândi să-i spună Mirei dinainte că se dusese să o vadă pe Hen. Singurul motiv ca să facă asta ar fi fost ca mișcare preventivă, în caz că Hen *chiar* avea să depună o plângere la poliție sau că Lloyd *chiar* avea să le bată la ușă. Dar se hotărî să riște. Nu știa exact de ce, dar nu credea că Hen avea să spună cuiva. De fapt, chiar credea că s-ar putea să-i accepte oferta. Îi văzuse lucrările, știa cum funcționa mintea ei. Avea o curiozitate morbidă. Îi oferea atât de multe. I se oferea pe sine.

În loc să se apuce să citească noua carte, Matthew accesă internetul. Se uită din nou la câteva dintre lucrările lui Hen, apoi, pentru că nu o făcuse încă, îl căută pe soțul ei, Lloyd Harding. Nu se găseau prea multe informații despre el online. Numele lui figura pe site-ul companiei la care lucra. Avea un profil LinkedIn. Găsi însă un blog vechi care nu mai fusese actualizat de cinci ani. Se numea *Documentându-l pe Lloyd* și era o listă cu recenzii scurte, majoritatea tăioase, la documentare. La secțiunea „Despre mine”, Lloyd se autointitula producător aspirant de filme documentare. Matthew se întrebă ce se întâmplase oare cu visul acela. Nu-i plăcea de Lloyd; nu-i plăcuse nici în seara în care veniseră la cină. I se păruse moale și leneș, iar în timpul cinei la vecinii lui, reușise cu greu să-și ascundă plictiseala. Matthew se mai gândise atunci că Lloyd nu o complimentase mai deloc pe Mira pentru mâncare. Hen le zisese de câteva ori cât de mult îi plăcea mâncarea, în timp ce soțul ei se mulțumise să încuviințeze scurt din cap, mormăind aprobator. Matthew își aminti că îl privise pe Lloyd la masă și își imaginase cum ar fi arătat cu o folie de plastic pe față.

Hotărî să afle tot ce putea despre Lloyd Harding. Probabil că nu avea să găsească nimic, dar nu se știa niciodată.

În seara aceea, după cină – supa de linte uimitoare a Mirei –, Matthew se relaxă în sfârșit, dându-și seama că dacă poliția sau Lloyd ar fi venit să-i bată la ușă, ar fi trebuit să se întâmple deja până atunci. Hen nu vorbise cu nimeni despre vizita lui. Nu însemna că avea să fie de acord să se întâlnească cu el, dar însemna cel puțin că nu avea să spună nimănui.

Aveau un secret, ei doi, și nu exista un mod mai bun de a începe o

prietenie decât cu un secret.

•

Matthew nu primi nicio veste de la Hen, nici în seara aceea, nici în ziua următoare. Mira plecă devreme luni dimineața, ca să prindă zborul, iar Matthew se duse la școală.

După ce își luase liber o săptămână, Michelle se întorcea la Sussex Hall. Dimineața devreme, înainte de sosirea ei, se ținu o ședință cu întregul personal, în timpul căreia Donald Hoogheem, șeful catedrei de istorie, le spuse tuturor că Michelle îi zisese că ar prefera să nu vorbească despre moartea iubitului ei. Ar prefera să își dedice tot timpul ca să ajungă la zi cu materia.

Matthew presupuse că el era scutit în ceea ce privea cererea cu pricina, mai ales că el și Michelle vorbiseră deja la telefon. Nu fu surprins când, la sfârșitul zilei, Michelle veni în sala lui de clasă și închise ușa după ea.

— Ce spun oamenii? îl întrebă ea.

— Mai nimic. Donald ne-a adunat pe toți azi-dimineață, înainte să vii tu, și ne-a spus să nu deschidem subiectul.

Michelle clătină rapid din cap și spuse frustrată:

— Nu știu dacă a fost alegerea potrivită. Pur și simplu nu am vrut să fiu nevoită să explic că nu mai eram împreună, că nu am știut nimic despre ce i s-a întâmplat, că…

— Dar, de fapt, ce i s-a întâmplat? Au arestat pe cineva?

— N-am auzit nimic. Mi-au pus și mie întrebări, ce-i drept, dar a durat cel mult cincisprezece minute, în care m-au întrebat despre relația noastră și dacă avea dușmani… Ți-am spus deja despre toate astea, nu?

— Da, dar e în regulă.

— Ei bine, n-am mai primit nicio veste de la ei de atunci. Eu bănuiesc că l-o fi enervat pe vreun tip de la bar dându-se la iubita lui.

— Era un om rău, știi asta, zise Matthew, încercând să o facă să se simtă mai bine.

În schimb, Michelle se încruntă, apoi buza de jos începu să-i tremure și izbucni în plâns. Matthew se duse la ea, o conduse spre un scaun și se așeză și el lângă ea.

Când reuși în sfârșit să vorbească, Michelle spuse:

— Știu că nu era potrivit pentru mine, dar nu sunt convinsă că asta înseamnă că era un om rău.

— Oamenii sunt definiți de faptele lor. Sunt ceea ce fac.

— Știu. Mă bucur că nu mai face parte din viața mea, dar sunt încă supărată pentru ce i s-a întâmplat. Era atât de tânăr.

Matthew știa când să tacă, așa că nu zise nimic. După o clipă, Michelle trase adânc aer în piept și spuse:

— Cred că elevii mei știu ce-am pățit. Niciunul dintre ei, nici măcar Ben Gimbel, nu mi-a făcut zile fripte.

— Există mereu și ceva pozitiv, zise Matthew, iar Michelle zâmbi.

— Pe de altă parte, brusc nu mai am *nimic* de făcut în viață, zise Michelle, îndreptându-se de spate. Când eram cu Scott, fie eram cu el, fie el era plecat, iar eu mă gândeam obsesiv la el, întrebându-mă dacă cumva mă înșela. Și în cele douăzeci și patru de ore după ce ne-am despărțit, înainte să aflu că a murit, am fost la fel de obsedată, întrebându-mă dacă procedasem corect, dacă-i era dor de mine, dacă era deja cu altcineva. Dar acum… acum nu mai am nimic. E ca un gol imens.

— Vei cunoaște pe altcineva, îi spuse Matthew.

— Oare?

— În cele din urmă.

Michelle râse, de data aceasta zgomotos.

— Nu ai spus-o pe un ton prea convingător. Dar mă urmărește cineva. Măcar atât.

— Ce vrei să spui?

— Am primit un e-mail azi-noapte de la un individ care mi-a zis că-i pare foarte rău pentru pierderea pe care am suferit-o și că a văzut o fotografie cu mine și că se gândea la mine. Zi tu de nu-ți dă fiori?

— Cine era?

— Nu știu. Un tip. Zicea că-l cheamă Richard.

Matthew simți cum i se taie răsuflarea, dar încercă să n-o arate.

— I-ai răspuns?

— Doamne sfinte, nici gând. L-am ignorat.

— Ai spus poliției despre asta?

— De ce?

— Nu știu. Poate că a avut ceva de-a face cu ce-a pățit Scott.

— Nu prea cred. Mă gândesc că doar a citit un articol și mi-a văzut numele, apoi m-a căutat pe Google și…

— Cum a făcut rost de adresa ta de e-mail?

— Mi-a scris pe adresa de e-mail de la Sussex Hall. Dacă cauți pe Google numele meu, apare că lucrez aici. Te simți bine, Matthew?

— Da, scuze. Doar îmi făceam griji, atâta tot, e ciudat că individul ăsta ți-a scris din senin.

— Sunt o victimă celebră, glumi Michelle. Mă vor căuta toți ciudații. Poate că vreunul dintre ei o să aibă stofă de soț.

— În fine, nu-i răspunde la e-mail.

— Nu, zise ea. Protectorul meu, adăugă și roși.

•

Matthew îl contactă pe fratele lui în seara aceea. Se gândi să-l invite pe la el în săptămâna aceea, din moment ce Mira era plecată, dar de cum îi auzi vocea, îl întrebă direct:

— I-ai scris cumva un e-mail lui Michelle Brine?

— Cui? întrebă Richard.

— Michelle Brine. Lucrez cu ea. Mi-a zis că a primit un e-mail înfiorător de la un tip pe nume Richard.

— Habar n-am despre cine vorbești.

— În regulă, spuse Matthew.

Richard părea convingător, doar că Richard părea mereu convingător.

— Cine e? Altă iubită de-a ta pe care o ții ascunsă de Mira?

— Nu.

— De ce-ți spune despre e-mailurile pe care le primește?

— E o prietenă de la serviciu. Nu o iubită. Știi că-i sunt fidel Mirei.

— Nu tocmai, Matthew. Doar pentru că nu te culci cu femeile astea cu care te împrietenești nu înseamnă că ești fidel. Lasă-mă să ghicesc: Michelle îți spune totul despre viața ei personală și îi mai și oferi câte o îmbrățișare, care se prelungește uneori prea mult…

— N-am dispoziția necesară pentru asta, Richard.

— Bine. Să te fut și s-o fut și pe Michelle Brine. Cineva ar trebui s-o facă.

În noaptea aceea, Matthew stătu întins în pat, întrebându-se dacă nu fusese cumva o greșeală să vorbească cu Richard.

24.

Hen se tot gândea la Matthew Dolamore.

Nu-i spusese încă lui Lloyd că o vizitase în timpul evenimentului Open Spaces. Nu-i *putea* spune lui Lloyd, de fapt, pentru că ar fi fost o situație din care amândoi ar fi avut doar de pierdut. Lloyd avea fie să-l confrunte pe Matthew – și ce ar fi rezolvat cu asta? –, fie să o pună pe ea să se ducă la poliție și să spună totul, ceea ce ar fi făcut-o doar să pară și mai dezaxată. Matthew avea dreptate în privința asta: orice ar fi spus despre el acum, ar fi părut o minciună. Era celălalt motiv pentru care nu-i spunea lui Lloyd despre întâlnirea lor. Pentru că… dacă soțul ei nu ar fi crezut-o? Dacă ar fi crezut că inventase totul? Ar vrea apoi să o interneze, nu-i așa? Sau măcar să-i schimbe medicația. Acestea erau variantele pe care le-ar fi luat ea însăși în calcul dacă rolurile ar fi fost inversate.

Și din moment ce nu putea spune nimănui ce se întâmplase, se tot gândea la Matthew. Era singura persoană care o credea acum. Era un gând amuzant, într-un mod aproape grotesc. Ea și el erau singurele persoane care cunoșteau tot adevărul. Matthew nu avea să spună nimănui, pentru că, dacă ar fi făcut-o, și-ar fi petrecut restul vieții în închisoare. Iar ea nu putea spune nimănui, pentru că nimeni nu ar fi crezut-o, pentru că toată lumea ar fi crezut că trecea printr-un alt episod maniacal.

„Poate că ar trebui să mă întâlnesc cu el”.

Gândul acesta îi tot venea în minte, deși ideea în sine o îngrozea. „Poate că ar trebui să ascult ce are de spus”.

Își tot imagina cum ar trebui să decurgă lucrurile. Se gândea că ar trebui să fie într-un loc cât de cât public, un loc în care să nu-i poată face rău. Ar fi putut să se întâlnească la Burlington Mall, să cumpere melcișori cu scorțișoară și să se plimbe prin fața vitrinelor, în timp ce Matthew îi povestea despre viața lui de ucigaș psihotic. Presupunea că s-ar fi putut întâlni și mai aproape de casă, să bea ceva împreună într-o după-amiază, la una dintre mesele mai intime de la taverna Owl’s Head. Problema cu acest scenariu era că ar fi părut că au o aventură amoroasă. Vreun alt vecin i-ar fi putut vedea. Ar fi putut merge la alt bar, în alt oraș.

„Ai putea merge la el acasă. Ați putea sta în birou. A păstrat un suvenir, trofeul de scrimă, și poate mai are și altele. Ți-ar putea face o prezentare la fiecare în parte”.

Adevărul era că, în principiu, Hen îl crezuse pe Matthew când îi spusese că nu avea să-i facă niciun rău. Nu știa de ce, dar îl crezuse. Nu venise la ea

la atelier pentru a o amenința sau pentru a o speria, ci păruse să își dorească sincer să vorbească cu cineva. Și dacă așa stăteau lucrurile, oare nu ar fi fost corect, moral chiar, să îi asculte povestea? Poate că s-ar fi dat de gol cumva, poate că i-ar fi spus vreun detaliu care i-ar fi permis să se ducă la poliție. De asemenea, poate că ar fi reușit să-l ajute, să-l facă să înțeleagă că trebuia să se predea. Cu cât se gândea mai mult la acest argument, cu atât devenea mai convinsă că era, într-adevăr, o datorie morală din partea ei să discute cu Matthew Dolamore. Nu exista altă opțiune. Știa că Matthew e periculos, dar nu avea cum să-i convingă pe polițiști (și nici măcar pe soțul ei) de asta.

În după-amiaza aceea se întoarse la atelier, cu mașina, pentru că ploaia care începuse duminică nu se oprise nici luni, căzând ca o burniță rece, neîntreruptă. Era liniște la subsol, iar Hen se bucură să vadă că, spre deosebire de ziua precedentă, ușa dinspre exterior era încuiată. Când ajunse în atelier, se apucă de curățenie, încercând să nu se gândească prea mult la vizita lui Matthew. Sperase că va reuși să lucreze puțin astăzi, să realizeze câteva schițe preliminare pornind de la rezumatul pe care-l primise pentru următoarea carte din seria *Războinicilor mitologici,* intitulată, provizoriu, *Școala războinicilor mitologici*: *Temutele ursitoare,* dar se trezi gândindu-se în continuare la întâlnirea cu Matthew, întrebându-se dacă nu cumva era vorba și de altceva, nu doar de dorința de a face o faptă bună, de a încerca să oprească un criminal. Să fi fost oare, în adâncul sufletului ei, interesată de detaliile faptelor săvârșite? La urma urmei, i se oferea un lucru de care majoritatea oamenilor nu aveau niciodată parte: o privire în mintea cuiva. O privire în mintea unui monstru. Bineînțeles că oricine ar fi fost interesat. De aceea vizionau oamenii seriale polițiste bazate pe cazuri reale și citeau cărți despre criminali în serie. De aceea le plăcea arta pe care o crea ea. Era conștientă că, cu cât gravurile ei erau mai tulburătoare, cu atât lumea era mai interesată de ele.

Tocmai se pregătea să plece de la atelier, când primi un mesaj de la Lloyd: *Greu mai trece ziua. Vin acasă mai devreme.*

Hen știa că, cel mai probabil, ziua nu trecea chiar atât de greu – pentru că timpul nu stătea niciodată în loc în cazul lui –, dar că venea acasă mai devreme pentru că își făcea griji din pricina ei. Îi răspunse la mesaj: *Ne vedem,* și adăugă o față zâmbitoare.

Plecă de la atelier, încuind ușa după ea, și se urcă din nou în mașină.

Dacă Lloyd pleca din oraș acum, avea să-i ia cam o oră să ajungă acasă. Hen se gândea încă unde s-ar fi putut întâlni cu Matthew. Trebuia să fie un loc public. Își aminti că trecuse pe lângă un bar sportiv, animat, la două orașe distanță, în Wickford, pe Route 117. Trecuse de câteva ori pe lângă el pentru că se afla în drumul ei spre cel mai bun magazin din zonă cu materiale pentru artiști. Nu era departe, la circa cincisprezece minute cu mașina, așa că Hen plecă de la atelier și se îndreptă spre Route 117.

Făcu mai degrabă vreo douăzeci de minute, dar asta pentru că era oră de vârf, și traficul se întețea. Barul se numea Winner's Circle și era una dintre cele patru afaceri locale care își desfășurau activitatea într-un centru comercial de la periferia orașului Wickford. În vitrină erau reclame la jocuri de noroc precum keno și Loteria din Massachusetts și la aripioare de pui cu patruzeci de cenți în timpul meciurilor echipei Patriots. Hen parcă lângă o camionetă pe care era lipit un autocolant cu echipa de hochei Boston Bruins și coborî din mașină. Voia doar să arunce un ochi în interiorul barului, ca să vadă cât de întuneric era, să vadă dacă era cineva acolo. Se întrebă dacă ar fi putut să intre prefăcându-se că se uită după cineva, dar nu voia să atragă atenția asupra ei. În schimb, deschise ușa, apoi se duse și se cocoță pe unul dintre taburetele înalte de vinil de la bar. Se bucură să constate că mai erau și alți clienți, chiar și într-o după-amiază de luni. La capătul barului era un bărbat care bea o bere Coors Light și se holba la unul dintre numeroasele televizoare pe care rula ceea ce părea a fi o emisiune sportivă. Iar într-unul dintre separeurile situate de cealaltă parte a barului se afla un cuplu de tineri. Între ei se afla un morman de nachos de mărimea unei bile de bowling.

Barmanița, o blondă slăbănoagă, îmbrăcată cu niște jeanși negri și un maiou alb, mulat, veni spre ea, iar Hen comandă o Shock Top, singura etichetă de bere la halbă pe care reuși să o citească de la distanța la care se afla.

— Cu portocală?

— Poftim?

— Cu o felie de portocală? În bere.

— Nu, mersi.

Sosi și berea. Hen plăti în numerar, lăsă bacșiș, iar barmanița se întoarse la celălalt capăt al barului și începu să se uite pe telefon. Hen sorbi lung din bere, apoi se uită în jur. Localul era potrivit pentru o întâlnire cu Matthew.

Separeurile aveau pereți înalți, iar Hen presupuse că aveau să poată vorbi fără să fie auziți. Lumina nu era puternică, dar pretutindeni se aflau televizoare, deci nici beznă nu era. Iar Hen presupuse că niciun cunoscut de-ai ei, nu că ar fi cunoscut multă lume la o adică, nu avea să petreacă după-amiaza la Winner's Circle.

Se gândi că după-amiaza ar fi fost un moment potrivit în care să se întâlnească cu Matthew. Era profesor, așa că termina programul de lucru devreme. Iar ea pur și simplu n-avea cum să se furișeze iar din casă noaptea. Lloyd n-ar fi iertat-o niciodată.

Bău berea rămasă și simți cum un freamăt ușor îi străbate corpul, relaxându-i mușchii, apoi se uită cât era ceasul. Trebuia să plece chiar în clipa aceea dacă voia să ajungă acasă înaintea lui Lloyd.

•

În ziua următoare, Hen nu se duse la atelier. După două zile de ploaie, era din nou însorit afară, iar frunzele rămase în copaci păreau mai pline de viață ca niciodată. Sycamore Street licărea de culoare. După prânz, își scoase hainele de iarnă din cutiile de plastic în care zăcuseră de iarna trecută, pe care o petrecuseră în Cambridge. Își găsi cel mai călduros pulover, de lână, pe gât, într-o nuanță pe care Lloyd o numea „ciuperchiu" și care ei îi părea a fi un portocaliu șters. Își mai luă o căciulă flanelată și ieși pe verandă, cu o cană mare de ceai și caietul de schițe. Soarele coborâse deja pe cer, chiar deasupra acoperișurilor de pe stradă, dar era încă destul de cald pe verandă. Își mută scaunul în partea cea mai însorită a verandei, își propti picioarele de băncuța pe care o foloseau ca masă și nu-și luă privirea de la stradă.

Era aproape întuneric când văzu Fiatul lui Matthew coborând pe Sycamore Street și cotind pe alee. Hen încremeni. Așteptase cu atâta înflăcărare întoarcerea vecinului ei, încât nu se hotărâse întru totul ce avea să facă în momentul respectiv.

Matthew parcă pe la jumătatea aleii și coborî din mașină. Hen se ridică, silindu-se să deschidă ușa cu plasă, după care coborî cele trei trepte, oprindu-se la marginea proprii alei și uitându-se la Matthew.

Matthew se întoarse spre ea, iar Hen se duse spre el, cu capul ușor plecat, ca să nu-l privească în ochi până nu aveau să vorbească. Matthew o aștepta, cu o servietă de piele în mâna stângă.

— Hai să ne vedem, îi zise ea, când ajunse suficient de aproape de el.

— În regulă, spuse el. Acum?

Hen nu se așteptase la acest răspuns și clătină iute din cap.

— Nu, mâine. E un bar în Wickford, Winner's Circle. Pe Route 117. Îl știi?

Matthew clătină din cap.

— Nu, dar îl găsesc eu. De ce vrei să ne întâlnim într-un bar?

— Nu vreau să fiu singură cu tine, spuse Hen.

— Ah, așa e, zise el, de parcă tocmai și-ar fi amintit de ce se întâlneau de fapt.

— La ce oră poți ajunge acolo?

— Cel târziu la trei și jumătate.

— E bine așa. Trei și jumătate. Sunt separeuri când intri, pe stânga.

— Bine, zise el, încuviințând din cap.

Hen se întoarse și se îndreptă spre casa ei, înainte ca Matthew să bage de seamă cât de tare tremura.

25.

Matthew parcă mașina în fața magazinului de echipamente sportive second-hand, de lângă barul Winner's Circle. Nu văzu în parcare automobilul Golf al lui Hen și se întrebă dacă doar ajunsese înaintea ei sau dacă nu cumva Hen se răzgândise.

Opri motorul și coborî din mașină. Era o zi însorită și vântoasă, iar parcarea era plină de frunze care pluteau purtate de rafale.

Deschise ușa barului Winner's Circle și intră înăuntru. La bar stăteau două femei de vârstă mijlocie, iar separeurile erau goale. Pe toate televizoarele rulau faze importante din diverse meciuri de fotbal. Se duse la bar, încercând să afișeze un aer nonșalant, și ceru o bere cu ghimbir, cu o felie de limetă. Plăti și își luă băutura cu el în separeul din colțul îndepărtat al barului, așezându-se cu fața spre intrare.

Una dintre femeile de la bar se dădu jos de pe taburet și se duse la tonomatul muzical, unde introduse o bancnotă și apoi apăsă pe niște butoane. Primul cântec care se auzi fu o baladă hard rock pe care o recunoscu, deși nu își amintea numele formației care o cânta. Se gândi că melodia se numea *Every Rose Has Its Thorn,* iar refrenul îi confirmă că așa era. Femeia care alesese melodia îi tot arunca ocheade lui Matthew, poate ca

să primească o validare pentru alegerea ei. Matthew își aținti privirea asupra băuturii lui. Felia de limetă care plutea la suprafața paharului era presărată cu puncte de un maroniu-închis.

Ușa de la intrare se deschise și intră Hen, aducând cu ea o rafală scurtă de vânt, care se făcu simțită până la Matthew, în partea din spate a barului. Dădu să se ridice, ca să o salute, dar Hen se duse direct la bar, fără să se uite la el, așa că Matthew rămase pe loc. Hen veni în separeu, cu o bere la halbă, și se așeză în fața lui. Era îmbrăcată cu același pulover de cu o zi înainte, când îi propusese să se întâlnească în barul acesta. Un pulover gros, pe gât, într-o nuanță ruginie și un pic scămoșat.

— Bună, îi spuse ea.

— Îți dai seama că va trebui să te percheziționez, da?

Plănuise că asta avea să fie primul lucru pe care i-l spunea. Îl surprindea doar faptul că ea părea surprinsă.

— O, făcu Hen.

— Altminteri, nu putem purta această conversație, înțelegi, nu-i așa?

— Vrei să vezi dacă port microfon? zise ea, cu un aer nedumerit. Nu port.

— Te cred, dar trebuie să verific.

— Bun, și cum anume?

— O să mă așez lângă tine un minut. Lumea va crede că ne îmbrățișăm ca salut.

— Nu știu ce să zic, spuse Hen.

— Bineînțeles, cum vrei tu, dar eu trebuie să mă asigur.

— În regulă, spuse Hen.

Matthew se ridică de pe bancheta lui din separeu. Femeia care alesese muzica se întorsese la bar, lângă prietena ei. Din tonomat răsuna *Under My Thumb,* melodia trupei Rolling Stones. Matthew se așeză lângă Hen și-i spuse:

— Îmi cer scuze pentru asta.

Apoi își trecu mâinile peste marginile puloverului ei voluminos.

— Ce ai pe sub pulover? întrebă el.

— O cămașă de flanelă.

Matthew își vârî mâinile pe sub puloverul ei, crezând că Hen avea să se împotrivească, dar ea ridică brațele, iar el își trecu mâinile peste marginile flanelei moi, în sus și în jos, apoi pe spate și, scurt, peste abdomenul ei.

Simți doar cutia toracică și mișcarea rapidă a plămânilor ei. În partea de jos, purta o pereche de jeanși strâmți, iar Matthew își trecu mâinile, cât mai profesionist cu putință, pe picioarele ei. Simți conturul telefonului mobil în buzunarul din față.

— Pot să-ți verific telefonul, să mă asigur că nu înregistrezi?

— Bine, spuse ea, apoi își scoase mobilul, îl deblocă folosindu-și amprenta digitală și-i arătă diversele aplicații pornite.

Matthew nu știa exact ce căuta, dar nu văzu nimic suspect. Nu crezuse că avea să poarte microfon, dar n-avea de unde să știe sigur.

— Mulțumesc, îi spuse el, și se întoarse pe partea lui de separeu, apoi încercă să facă o glumă: Acum că am terminat cu partea stânjenitoare…

Hen se încruntă la el.

— Nu încerca să fii amuzant, zise ea. Nu prea ți se potrivește.

— Da, știu.

— Ai găsit ușor barul? întrebă ea.

— Măcar eu nu încerc să fac conversație de complezență, zise el.

Hen zâmbi.

— Așa e. Spune-mi de ce l-ai ucis pe Scott Doyle.

— Credeam că te va interesa mai mult Dustin Miller.

— Pe el cred că știu deja de ce l-ai ucis. A violat pe cineva, nu-i așa? Când era la Sussex Hall.

Matthew sorbi din băutură, ușor descumpănit de formularea lui Hen.

— Nu a fost doar „cineva”, spuse el. Numele ei era Courtney Cheigh.

— Nu știam. Adică nu-i știam numele.

— Era genul de elevă care rămânea după ore ca să-ți pună întrebări despre materia predată. Probabil că era prea timidă ca să le adreseze în timpul orei, dar, oricum, avea o curiozitate intelectuală autentică.

— A… murit?

— A, nu. Scuze. Cred că mereu vorbesc despre elevii mei la trecut. Nu, e bine, din câte știu. Nu a venit la reuniunea de cinci ani, dar una dintre prietenele ei ne-a spus că studiază Dreptul la Washington și că-i merge bine. Îmi place să cred că va ajunge procuroare și-i va pune sub acuzare pe indivizii ca Dustin Miller.

— Dar nu va trebui să îl pună sub acuzare *pe el.* Te-ai ocupat tu de asta.

— Da, așa am făcut. Chiar înainte să moară, am rostit numele lui Courtney, ca să știe pentru ce moare.

Matthew simți o satisfacție imensă când spuse cuvintele acelea cu voce tare, dar se strădui să nu o arate. Să nu zâmbească.

— Și crezi că a știut atunci. Crezi că nu a fost doar speriat de moarte.

Matthew se aplecă puțin în față.

— Și dacă a simțit doar frica de moarte, eu consider că mi-am făcut treaba. A fost un om rău. Ar fi făcut să sufere multe femei.

— Dar oare nu exista și posibilitatea să se schimbe? Posibilitatea ca ceea ce s-a întâmplat cu eleva de la școala ta, oricât de oribil ar fi fost, să fi reprezentat o unică greșeală în viața lui? Poate că apoi s-ar fi căsătorit, ar fi avut copii, ar fi devenit un om la locul lui.

— În primul rând, ce i-a făcut lui Courtney a fost suficient. Merita să moară pentru asta. Știi, după ce Courtney s-a mutat la altă școală, l-am auzit glumind pe seama ei. El și prietenul lui stabileau care dintre fete avea sânii cei mai mari, acum când Courtney plecase. Desigur, nu au folosit cuvântul „sâni”. Nu, crede-mă când îți spun că era un om rău. Caracterul nu se schimbă. Îți amintești când ai venit la cină cu soțul tău? M-ai întrebat ceva despre predat și eu ți-am zis cât de minunat e să-i văd pe puștii ăștia maturizându-se sub ochii mei, să observ schimbările care au loc între primul și ultimul lor an de liceu?

— Îmi amintesc.

— E doar parțial adevărat. Îi văd cum se maturizează, cum fac trecerea de la adolescența stânjenitoare la maturitate, dar nu am văzut niciodată pe cineva care să-și schimbe personalitatea. Sunt așa cum sunt. Dacă sunt amabili în anul întâi – chiar dacă mai fac greșeli sau au probleme –, vor fi amabili și în ultimul an. Și invers. Înainte chiar să aflu ce-i făcuse lui Courtney în St. Louis, am știut că Dustin Miller avea să fie toată viața abuziv cu femeile. Era pur și simplu în firea lui. La fel fusese și tata: îi ataca pe cei slabi.

Matthew simți că începuse să ridice tonul, așa că trase adânc aer în piept și își spuse în sinea lui că trebuia să-și tempereze vocea.

— Nimic nu ar fi putut schimba vreodată acest fapt. Băiatul ăla era așa cum era.

— Și tu l-ai schimbat? L-ai schimbat pe Dustin Miller?

— Da, l-am schimbat. Din viu, l-am făcut mort.

— Mda, e o schimbare… radicală. Probabil că mulți gândesc la fel ca tine, dar nu mulți își și pun în practică gândurile.

— Eu nu sunt ca mulți alții.

Hen nu se atinsese de berea ei de când se așezase la masă, dar acum îi picară ochii asupra halbei, așa că luă o gură din ea.

— Crezi că te poți opri?

— Adică, să nu mai ucid?

— Da.

— De-asta ai venit? Pentru că ai impresia că mă poți opri?

— Am venit pentru că mi-ai cerut să ne întâlnim, pentru că ai zis că vrei să-i spui cuiva adevărul. Am presupus că poate ai vrea să-ți mai ușurezi sufletul de vină, că poate ai să găsești o cale de-a te opri din ceea ce faci.

— Înțeleg cum ai gândit, dar nu de aceea am vrut să vorbim. Am crezut că poate tu ai să înțelegi ce fac. Ți-am văzut lucrările de artă și m-am gândit că…

— Te consideri și tu un artist în felul tău.

— Nu. Nu e așa. Nu cred așa ceva, dar știu că atunci când ucid pe cineva, când o fac suficient de bine, sentimentul care mă încearcă apoi seamănă cu cel care mă încearcă atunci când privesc o lucrare de artă desăvârșită.

— De ce?

— Cred că ești familiarizată cu sentimentul. Când creezi ceva, cum ar fi ilustrația cu adolescenta aceea care se privește în oglindă și se vede cu… cu…

— Cu coarne de căprioară.

— Da. Când ai desenat, sau gravat, sau ce faci tu, prima dată imaginea respectivă, cum te-ai simțit? Nu a existat până nu ai desenat-o tu, așa-i? Ai adus-o pe lume din nimic. Asta fac și eu, dar invers. Iau o persoană vie, în carne și oase, și o șterg de pe fața pământului. Când termin cu omul ăla, e schimbat în totalitate – nu te poți schimba mai mult de atât – și asta e ceva monumental. Cu siguranță înțelegi asta.

— Înțeleg că e ceva monumental, dar nu înțeleg care e partea bună.

— Nu te-ai întoarce în timp ca să-l ucizi pe Hitler dacă ai avea ocazia?

— Nu sunt convinsă că se aplică în cazul de față.

— În regulă, atunci, te-ai întoarce în timp ca să-l ucizi pe Ted Bundy dacă ai avea ocazia?

— Vrei să spui că Dustin Miller ar fi devenit un criminal în serie? Sau Scott Doyle? De unde ai putea tu să știi asta?

— Vreau să spun că aveau să răspândească nefericire în jurul lor… Că aveau să distrugă viețile altor oameni. Prin faptul că l-am șters de pe fața pământului, am contribuit la fericirea lumii.

Hen părea sceptică, așa că Matthew hotărî să tacă pentru o clipă, chiar dacă abia își luase avânt și avea impresia că mai are multe de spus. Nici Hen nu zise nimic, așa că, în cele din urmă, Matthew o întrebă:

— Ai putea măcar să recunoști că s-ar putea să am dreptate?

— Că s-ar putea să fi avut dreptate că i-ai ucis? Nu, nu pot recunoaște așa ceva. Nu ai dreptul să hotărăști asta. Nu e decizia ta. Nu așa funcționează lucrurile. Uite ce e, zise Hen, foindu-se în scaun. Cred că a fost o greșeală să vin aici. Nu știu ce căutam mai exact. Cred că ai nevoie de ajutorul unui profesionist. Cred că trebuie să te oprești din ceea ce faci. Nu ești un artist; ești doar un criminal. Scott Doyle a murit sub ochii mei, știai asta?

— Adică l-ai văzut mort.

— Nu, nu era mort când am ajuns acolo. L-am privit murind.

— Și ce ai simțit atunci? întrebă Matthew.

— Ce dracu' crezi? A fost oribil. El era confuz și speriat și i se scurgeau creierii din cap.

Ascultând-o, Matthew simți că i se întoarce stomacul pe dos. Își făcuse griji în privința asta, se temuse să nu-i fi fracturat craniul lui Scott Doyle, cu acea ultimă lovitură. Își veni apoi în fire și spuse:

— Atunci a avut parte de două secunde de teamă și confuzie. Michelle Brine a avut parte de mult mai multe.

— Cine e Michelle Brine?

Matthew tăcu. Își spusese înainte să se întâlnească cu Hen că trebuia să aibă grijă să nu-i divulge informații pe care ea le-ar fi putut folosi ca să demonstreze că versiunea ei era adevărată. Nu era convins că Michelle se încadra în această categorie, dar voia să fie prudent.

— Ea nu contează, zise el în cele din urmă și se grăbi să adauge: îmi pare nespus de rău că a trebuit să vezi așa ceva. N-aș fi făcut-o niciodată dacă aș fi știut că se va întâmpla așa. Înțelegi, nu?

— Nu prea.

— Tu nu ești un om rău. Ție nu ți-aș face niciodată nimic.

— Și dacă ai hotărî brusc că sunt un om rău? Nu s-ar schimba situația?

— Tot nu ți-aș face nimic. Nu aș face niciodată rău unei femei.

Hen nu-și putu reține un zâmbet, iar fruntea i se încruntă. Preț de o clipă, Matthew avu impresia că avea să râdă de el.

— Nu crezi că ar putea exista o femeie suficient de rea încât să vrei s-o ucizi?

— Nu, n-ar putea exista. Bineînțeles că nu. Știu la ce te gândești: că sufăr de un soi de complex al salvatorului, că am de gând să salvez toate femeile nevinovate din lume de lupii mari și răi. Nu sunt idiot. Știu că e și asta o parte din mine. Tata a fost un monstru, mama a fost victima lui, și de aici și mentalitatea mea. M-am analizat mai mult și mai profund decât ai putea s-o faci tu sau oricine altcineva. Știu cine sunt.

— Dar…

— Dar adevărul este că bărbații le fac mai mult rău femeilor decât le-ar putea face vreodată femeile bărbaților. E pur și simplu un adevăr. Și… și nu ți-aș face niciodată vreun rău nu doar pentru că ești femeie, ci și pentru că ești un om cumsecade. Știu asta.

— Atunci, dacă așa crezi, dacă mă crezi un om cumsecade, poate că mă vei asculta. Cred că ar trebui să te predai, să mergi la poliție și să mărturisești ce ai făcut. Spune-le ce mi-ai zis și mie.

— De ce aș face asta?

— Nu vrei să te oprești? Nu de asta ești aici, stând de vorbă cu mine? Sigur te simți vinovat.

— Nu mă simt vinovat. Sunt aici, stând de vorbă cu tine, pentru că am crezut că ai putea să înțelegi.

— Dar nu e așa. Nu înțeleg. Îmi pare rău. Cred că ți-ai creat un cod moral fals, o poveste pe care ți-o spui ca să faci ceea ce îți place să faci. Îți place să ucizi oameni. E limpede.

— Așa este, spuse el. Îmi place să ucid oameni.

Matthew simți că-l străbate un fior, ca o pulsație care începu pe spate și se extinse până la ceafă. Era așa de bine să rostească adevărul acela cu voce tare.

— Nu aș nega niciodată că face și asta parte din ecuație. Nu sunt nebun.

Hen oftă.

— Cred că ar trebui să plec.

— Ție nu-ți place când creezi o lucrare de artă? Ceva tulburător. Nu îți stârnește un fior pervers?

— E cu totul altceva. Arta mea nu le face rău oamenilor. E doar artă.

— Ba nu e *doar* artă, nu chiar, nu-i așa? Înseamnă să dezvălui o parte din tine.

Hen clătină rapid din cap.

— Dezvăluie doar imaginația mea, care este cu totul separată de realitate. Eu, spre deosebire de tine, le pot distinge una de alta. Asta e diferența dintre noi doi.

— În regulă, spuse Matthew. Gândește-te, totuși, la ce am spus. Probabil că ți-ar plăcea să ucizi, dacă ai încerca vreodată.

— Ba nu mi-ar plăcea, crede-mă pe cuvânt.

— Vei spune poliției ce ți-am zis astăzi?

— Încă nu m-am hotărât.

— Nu te vor crede.

— Știu, dar cred că vei fi prins. Și când te vor prinde, mă voi duce la ei și le voi spune totul.

— Soțul tău știe că ne-am întâlnit azi aici?

— Probabil că-i voi spune, zise Hen, iar Matthew se gândi că era prima dată când ea mințise de când se așezase în fața lui.

— Nu te merită, îi spuse Matthew și văzu o urmă de îngrijorare străbătând chipul lui Hen. Nu, nu-ți face griji. Nu i-am pus gând rău lui Lloyd, dar tot nu te merită.

— Nici măcar nu-l cunoști.

— A fost la noi acasă, în vizită. L-am urmărit și mi-am dat seama că îi lipsește o busolă morală. Ori de câte ori Mira ieșea din sufragerie sau se întorcea, o privea cum se mișcă. Își imagina, probabil, cum ar fi să facă sex cu ea.

— Doamne sfinte. Bun, ar trebui să plec, zise Hen și dădu să iasă din separeu.

— Pot să te întreb ceva? Când te-ai cuplat cu el, era cumva într-o relație cu altcineva?

— Nu e treaba ta.

— E limpede că era. Oamenii nu se schimbă, Hen. Te înșală, dar probabil că știai deja.

26.

Pe Hen o încercaseră o mulțime de emoții de când se așezase la masă, în

barul Winner's Circle, în fața lui Matthew Dolamore, dar acum se simțea de-a dreptul furioasă. Toată filosofia aia de rahat despre lucrările ei de artă, iar acum părea să-l acuze (sau să-l amenințe?) pe Lloyd.

Se ridică.

— Du-te dracului, Matthew, zise ea. Nu ești salvatorul nimănui, crede-mă pe cuvânt.

— Nu spun că sunt un salvator, ci doar că, probabil, soțul tău nu e ceea ce pare.

— Și ce are asta a face cu tine?

— Nimic, spuse Matthew. Îmi pare rău că am adus vorba.

Hen părăsi barul. Abia când împinse furioasă ușa și ieși în lumina după-amiezii târzii, își dădu seama cât de întuneric fusese înăuntru. Vântul biciuia frunze și gunoaie prin parcare. Se urcă în mașină și ieși pe Route 117. Cântecul pe care îl ascultase când parcase în fața barului – *Shiver,* al cântăreței Lucy Rose – începu din nou. Dădu volumul mai încet, dorindu-și să digere timp de câteva momente conversația pe care tocmai o purtase. Reluă în minte ce-i spusese Matthew și se întrebă dacă îi scăpase cumva ceva, orice informație cu care merita să meargă la poliție. Știa că nu ar fi crezut-o dacă le-ar fi repetat tot ce-i zisese el, dar dacă ar fi avut vreo dovadă concretă la mână? Dar nu, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât își dădea seama că vorbise doar despre motivele filosofice pentru care ucidea. Dacă ar fi găsit o modalitate de a-l înregistra – cu siguranță se gândise să o facă –, atunci s-ar fi terminat totul. Matthew voia să vorbească. Și era limpede că voia și să o impresioneze pe Hen, să o intrige, poate chiar să o facă să vadă viața așa cum o vedea el. Și care era faza cu toate rahaturile pe care i le zisese despre Lloyd? Se gândi la seara în care luaseră cina împreună, încercă să-și amintească dacă îl observase cumva pe Lloyd uitându-se după Mira. Nu-și amintea deloc. Știa că se uita după alte femei, lucru care nu o deranja câtuși de puțin. Se simțea mai în largul ei când îi spunea că e atras de alte femei, decât dacă i-ar fi spus că nu era. Totuși, de ce era Matthew atât de convins că Lloyd o înșela?

Un claxon răsună în spatele ei și își dădu seama că se făcuse verde la semafor, dar ea rămăsese pe loc. Înaintă, ajungând din urmă mașinile din fața ei, care se mișcau cu încetinitorul. Nu era încă ora cinci, dar șoselele erau aglomerate. Își scoase telefonul ca să vadă dacă Lloyd nu îi trimisese cumva un mesaj că pleca de la serviciu și văzu că îi trimisese de fapt un

mesaj în care îi zicea că lucra până târziu și că nu avea să ajungă la timp pentru cină.

„Normal, doar mă înșală”, își zise în sinea ei, după care izbucni într-un râs zgomotos. Nu-i plăcea râsul ei, care dădea impresia că se sufocă.

Când ajunse acasă, Vinegar o întâmpină la ușă, mieunând puternic. Hen o duse la subsol, unde castronul de mâncare era gol, și îl umplu, cerându-și scuze.

Se întoarse apoi în bucătărie și se uită o vreme în frigider, încercând să se hotărască dacă voia să mai bea o bere. Tremura ușor, deși, la bar, se simțise relativ calmă. Dar stătuse față în față cu un nebun, care devenise brusc foarte interesat de viața ei. Toate berile din frigider erau IPA[5], marca pe care o consuma Lloyd, și care avea un gust mult prea pronunțat de hamei. Mai era o sticlă mică de suc de coacăze, din care își pregăti o băutură cu multă gheață și votcă, pe care o țineau în congelator. Sorbi lung din ea, apoi se concentră pe respirația ei. Prin minte i se perindau tot felul de gânduri. Tot încerca să analizeze ce-i spusese Matthew despre Dustin Miller și Scott Doyle, dar se trezi gândindu-se în schimb la Lloyd. Presupunea că ar fi fost relativ ușor să o înșele, dacă într-adevăr așa era. El lucra în Boston, iar ea era prinsă acolo, în suburbia aceea. Lucra uneori până târziu, ca în seara asta, dar se întorcea mereu nerăbdător să-i povestească lui Hen despre noua campanie la care lucra firma lui. Dacă mințea cumva, atunci era un mincinos foarte priceput. Iar lui Hen nu i se părea că Lloyd s-ar pricepe la mințit. Deci, dacă într-adevăr *o înșela,* atunci când o făcea? Ultima ocazie ar fi avut-o la petrecerea anuală a lui Rob, în jurul focului de tabără, iar ea era destul de convinsă că la petrecere nu mai fuseseră decât foști colegi din facultate, și poate câțiva veniseră însoțiți de iubită sau de soție. Și nu era tocmai un eveniment sexy, doar o grămadă de tipi care se drogau și se jucau cu focul.

Hen își așeză paharul pe blatul din bucătărie și se îndreptă spre scări. Gândul la petrecerea cu pricina îi aduse în gând o amintire din ziua de după ce fusese ucis Scott Doyle. Lloyd la stația de poliție, îmbrățișând-o. Venise direct de la Rob în ziua aceea. Își aminti mirosul lui. Aroma de sudoare stătută, deloc surprinzător. Dar mai fusese ceva, un lucru pe care abia de-l observase din cauza tuturor întâmplărilor prin care trecuse. Nu mirosea a fum. Hen fusese de multe ori la petrecerile lui Rob, din jurul focului de tabără, iar în ziua următoare, și uneori și mai mult de atât, duhneai a lemn

ars. Mirosul îți intra în haine și în păr. Îți intra în nări și rămânea acolo.

În dormitor, Hen se uită la coșul de rufe care dădea pe dinafară: haine care se strânseseră în două săptămâni și pe care le ignoraseră amândoi, și ea, și Lloyd. Începu să caute prin ele, întinzându-le pe patul nefăcut, până găsi ce căuta: hainele purtate de Lloyd în weekendul în care fusese plecat de acasă. Cei mai buni jeanși pe care-i avea și o cămașă în carouri, cu gulerul uzat. Își lipi cămașa de față și inspiră adânc. Nu se simțea nici urmă de fum. Ca să se asigure, scoase toate rufele lui Lloyd din coș și le mirosi. Nimic.

Când coborî la parter, își luă telefonul și derulă lista de contacte, până îl găsi pe Rob Boyd, surprinsă că încă avea numărul lui pe telefon. Zăbovi cu degetul mare deasupra tastei de apel. Ce avea să-i spună? Nu-l putea întreba direct dacă Lloyd își făcuse apariția la focul de tabără, pentru că dacă i-ar fi spus că nu, era aproape convinsă că Rob avea să-l avertizeze numaidecât pe Lloyd că îl sunase. Își stoarse creierii ca să găsească un motiv plauzibil pentru care să sune și apăsă tasta înainte să apuce se răzgândească.

— Hen? se auzi aproape imediat vocea lui Rob.

— Salut, Rob, zise ea.

— E totul în regulă?

— Da, da. E totul bine. Voiam să te rog ceva, deși știu că-i cam din senin.

— Da? făcu el.

Vocea i se auzea de parcă s-ar fi aflat într-un spațiu gol. Hen bănui că era la volan.

— Fac o ilustrație pentru coperta unei noi cărți, sau cel puțin așa sper. E despre vrăjitoare și vor un foc în aer liber pe copertă.

— Mișto, zise Rob.

— M-am uitat pe internet după fotografii cu focuri de tabără, dar nu am găsit nimic potrivit… Mă întrebam…

— Da, chiar am câteva fotografii grozave. Vrei să-ți trimit câteva?

— Da, ar fi nemaipomenit. Mi-ar fi de mare ajutor.

— Nicio problemă.

— Dar tu ce mai zici? A trecut ceva vreme.

— Sunt bine. Îmbătrânesc. V-am dus dorul la petrecerea de anul ăsta.

Hen simți efectiv un fior străbătându-i trupul.

— Of, îmi pare rău… Doar că tocmai ne-am mutat în noua casă și…

— Da, Lloyd mi-a îndrugat deja toate scuzele voastre jalnice. Nu am pus botul atunci și nici acum n-am de gând.

— Cine a fost la petrecere?

Rob începu să-i înșire niște nume, majoritatea dintre ele necunoscute pentru Hen. Se prefăcu că-l ascultă, dar de fapt voia doar să încheie apelul și să proceseze informația pe care tocmai o aflase. Lloyd nu se dusese la petrecerea lui Rob, ceea ce însemna că avusese o escapadă romantică de weekend cu persoana cu care avea o aventură. Nu exista altă variantă, nu?

— … și Justin, desigur, care nu lipsește niciodată, își încheie Rob lista.

— Hei, îmi cer scuze din nou. La anul venim sigur.

— Până nu văd, nu cred. Ah, fir-ar… E roșu, madam.

Hen auzi un claxon, apoi Rob continuă:

— Uite ce e, trebuie să închid. Îți trimit câteva poze mișto cu focul.

— Mersi mult, Rob.

Hen își lăsă mâna să-i cadă pe coapsă, cu telefonul atârnându-i din mână, și rămase așa, țintuită-n loc, preț de cinci minute. Nu era o aventură trecătoare pentru Lloyd, dacă planifica ieșiri de weekend. Cumva, era un gând care-i părea străin, la fel de ciudat cum ar fi fost să audă că Lloyd fusese cândva femeie sau că lucra în secret pentru CIA. Se simțea rănită, dar și bulversată, luată pe neașteptate de această informație nouă. În parte, era bulversată pentru că nu și-l închipuise niciodată pe Lloyd ca fiind genul care ascundea lucruri, suficient de viclean, și de inteligent chiar, ca să scape basma curată cu o relație extraconjugală de anvergură. Brusc, își dori mai mult ca orice altceva să afle detalii. Voia să știe totul.

Laptopul lui Lloyd se încărca pe blatul din bucătărie, așa că Hen se duse și-l luă de acolo. Era parolat, dar Hen știa aproape toate parolele lui Lloyd. Și, în afară de contul lor bancar sau cardul de credit, Lloyd folosea aproape întotdeauna ASDFJKL (Hen se luase odată de el pentru că era mult prea ușor de ghicit, dar Lloyd o păstrase oricum). Parola se dovedi a fi corectă, așa că Hen accesă mai întâi istoricul căutărilor pe internet. Îl șterse în seara precedentă, iar singurele site-uri web pe care le accesase în dimineața aceea erau un blog despre Red Sox, unde știa că el posta comentarii, și contul de e-mail. Hen aruncă rapid o privire peste e-mailurile lui, căutând orice mesaj de la femei pe care nu le cunoștea, dar și corespondența cu Rob Boyd. Nu găsi nimic în Inbox, dar când accesă directorul cu e-mailuri trimise, găsi un schimb de mesaje cu Rob, în care Lloyd îi spusese că nu

putea ajunge la focul de tabără anul acela („mai avem o grămadă de despachetat”) și că aveau să meargă cu siguranță anul următor.

Hen verifică și e-mailurile mai vechi, pe cele trimise de Lloyd, majoritatea către părinții lui sau către fratele lui care locuia în Carolina de Nord. Însă ajungând la mesajele care datau de mai bine de un an, găsi un schimb de e-mailuri cu Joanna Grimlund, fosta iubită a lui Rob, care locuia încă în Massachusetts.

Primul e-mail era de la Lloyd către Joanna: „Hei, m-am simțit grozav în weekend”. Fusese trimis cu un an în urmă, tot în octombrie. Hen ratase și acea petrecere.

Conform orei marcate, Joanna îi răspunsese lui Lloyd după cinci minute: „Și eu. Păcat că Rob trebuie să fie de față la petrecerile lui. Altfel, ar fi perfecte. Glumesc! J.”

Următorul e-mail era de la Lloyd, din ziua următoare, și conținea patru cuvinte: „Mă poți suna azi?”

Nu era niciun răspuns sau, dacă existase vreunul, fusese șters. Era limpede că orice ar fi început în weekendul acela continuase fără e-mailuri.

Hen deschise caseta de compunere a mesajelor în e-mailul soțului ei și introduse adresa Joannei, apoi scrise: „Trebuie să ne oprim”. Lăsă cursorul să planeze peste butonul de trimitere, dar nu îl apăsă, deși simți că-i vine să pufnească-n într-un chicot straniu, la gândul acela. Șterse mesajul netrimis, ieși din browser și închise laptopul. Lloyd avea să ajungă acasă curând, iar ea trebuia să se hotărască ce avea de făcut cu informația deținută. Dacă îl acuza de cum intra pe ușă, dacă-i spunea că știa că nu fusese la petrecerea lui Rob în weekend, atunci totul avea să iasă la iveală. Dacă nu cumva avea să încerce să găsească vreo scuză, atunci avea să-i spună totul. Avea o aventură cu Joanna Grimlund. Probabil că era îndrăgostit de ea și probabil că avea să o părăsească pe Hen. De fapt, probabil că ar fi încântat dacă Hen ar deschide subiectul. Ar pune capăt suferinței.

Hen se plimba încolo și încoace și se trezi stând în picioare în living, privind pe fereastră spre casa vecinilor ei. Măcar acum nu se mai gândea la tot ce-i spusese Matthew. Cumva, toate acele lucruri fuseseră eclipsate de informația că Lloyd o mințea de un an întreg. De ce nu plecase pur și simplu?

Telefonul îi vibră în buzunarul jeanșilor și citi mesajul de la Lloyd, care-i spunea că se îndreaptă spre casă.

Hen puse telefonul înapoi în buzunar și își dădu brusc seama că nu avea să-l confrunte în seara aceea. Cumva, i se păru important să mai păstreze o vreme informațiile pe care le avea despre el, să aloce un timp pentru a afla mai multe decât știa el.

Iar când Lloyd intră în sfârșit în casă, ursuz și tăcut, o sărută indiferent pe creștet și se duse apoi direct la frigider și-și luă o bere, Hen îl privi și avu impresia că se uită la un străin.

27.

Matthew ajunse acasă chiar înainte să se însereze. Înăuntru era întuneric, dar nu aprinse luminile. Se duse la el în birou și se gândi la conversația pe care o avusese cu Hen. Mersese mai bine decât se așteptase. Îi spusese lucruri despre el însuși pe care nu le mai spusese nimănui, iar ea rămăsese la locul ei, ascultându-l, fixându-l cu ochii ei de un căprui-închis. Fiecare cuvânt pe care îl rostise îi luase o povară de pe suflet. Trecuseră mulți ani de când nu se mai simțise atât de ușurat.

Pe măsură ce relua iar și iar în minte conversația, răsuflarea îi devenea tot mai neregulată. Poate că nu ar fi trebuit să discute despre Lloyd atât de curând – Hen plecase imediat cum abordase subiectul –, dar avea nevoie ca ea să știe că nu e imună la răul pricinuit de bărbați femeilor, că Lloyd avea la fel de multe gânduri desfrânate ca oricine altcineva. Nu era convins, desigur, că o înșela, dar exista, evident, această posibilitate. Era bărbat, la urma urmei, și asta fac bărbații.

De fapt, numele pe care își dorea să nu-l fi menționat era cel al lui Michelle. Oare de ce spusese că Scott Doyle o făcuse să sufere? Voia să fie întru totul sincer cu Hen – nu așa își propusese? –, dar asta nu însemna că trebuia să-i spună totul de la bun început. Motivul pentru care nu ar fi trebuit să o menționeze pe Michelle era că Hen ar fi putut să o caute, dacă ar fi vrut, și s-ar fi putut duce să vorbească cu ea. Nu că asta ar fi dus la ceva, dar gândul acela îi întorcea stomacul pe dos, așa cum se simțea și știind că fratele lui îi trimisese, probabil, un e-mail lui Michelle. Dumnezeule, uitase complet de asta. Toate sentimentele pozitive pe care i le insuflase conversația cu Hen se risipiră brusc.

Ca să se simtă mai bine, o sună pe Michelle pe mobil, doar ca să se

asigure că era în regulă.

— Hei, Matthew. Ce ciudat! Chiar voiam să te sun.

— Da, de ce?

— Uite ce e, tocmai ce-am vorbit cu Donald și îmi voi lua liber restul semestrului. Mi-a zis că poate să angajeze o suplinitoare și să îmi păstreze locul dacă vreau să mă întorc în ianuarie.

— Serios?

— Chestia e că… cu tot ce se întâmplă acum, ce-a pățit Scott și starea în care e tatăl meu, pur și simplu nu cred că am timpul și energia necesare ca să mă concentrez pe muncă. Mă voi duce acasă și voi sta o vreme cu părinții mei… Doamne, când o spun cu voce tare… Dar nu, e alegerea corectă. Sunt împăcată cu situația.

— Păi, asta contează cel mai mult.

— Da, chiar sunt împăcată cu situația.

— Atunci cred că faci ceea ce trebuie.

— Da? Mă simt nespus de fericită să aud asta.

— Da, numai să te întorci în cele din urmă. Dacă nu în ianuarie, atunci poate la anul. Ești o profesoară minunată.

— Bine, acum chiar că am să plâng, spuse Michelle.

— Când pleci?

— Mâine-dimineață mă urc în mașină și pornesc spre ai mei.

— Poftim?

— Da, știu. Donald a găsit deja o suplinitoare, cea care a venit când Mandy era în concediu de maternitate, îți amintești?

Matthew își închipui o profesoară din sistemul de învățământ public, în pragul pensionării, cu părul cărunt și rochii purpurii.

— Da, îmi amintesc. Nu-ți face griji, elevii tăi vor fi pe mâini bune.

— Așa e, nu?

— Nu pot să cred că n-am apucat să ne luăm rămas-bun.

— Vrei să treci pe la mine în seara asta? se grăbi să întrebe Michelle, de parcă s-ar fi gândit dinainte la asta.

— Hmm, ezită Matthew.

— Știu că e cam din scurt, dar Mira e încă plecată, nu-i așa? Ar fi grozav să te văd.

— Sunt cam ocupat, spuse Matthew, dar sigur. Când ar fi un moment potrivit?

— Acum? Sau oricând. Probabil că voi sta trează toată noaptea împachetând și organizând lucrurile. Poți să treci oricând.

După ce mâncă un castron de cereale – pentru că stomacul ar fi refuzat orice altceva –, și după un apel video cu Mira pe FaceTime, Matthew se sui în mașină și șofă până la Country Squire Estates, un complex rezidențial de blocuri ieftine, cu grinzi false pe zidurile laterale. Firma luminoasă de la intrare era de un verde crud, cuvintele COUNTRY SQUIRE fiind scrise într-un stil fals medieval. Matthew parcă pe unul dintre locurile dedicate vizitatorilor, lângă piscină, care fusese acoperită cu o prelată până la sfârșitul sezonului. Prelata, plină de apă de ploaie murdară și de frunze căzute, era lăsată la mijloc. Matthew se simți deodată cuprins de îndoieli în legătură cu ce avea de gând să facă. Știa că Michelle nutrea anumite gânduri romantice în privința lui, iar faptul că venise ca să-și ia rămas-bun de la ea nu făcea decât să o încurajeze. O aprecia însă colegial și poate și ca prietenă. Voia să-și ia la revedere de la ea. Incapabil să se hotărască, se întrebă în sinea lui: „Cum e mai bine pentru Michelle? Cum e mai bine pentru Mira?” Și hotărî să se întoarcă acasă.

Când ajunse, nu aprinse lumina și se uită pe fereastră după vecina lui. Livingul ei era luminat și văzu din când în când o umbră traversând perdelele transparente de la fereastra laterală. Nu-i venea să creadă că, atât de aproape de el, exista un alt om care îi știa acum toate secretele. Nu chiar pe toate, desigur, dar știa cine era. Își lipi mâna de geam și îl încercă o năzuință cum nu mai simțise de mulți ani. Un apel de la Richard îl smulse brusc din transă.

— E târziu, zise Matthew.

— A, da?

— Știi că e. Dacă Mira ar fi fost aici, ai fi trezit-o.

— Știu că e plecată, spuse el.

— De ce ai sunat, Richard?

— Am vrut doar să vorbim, spuse el, pe un ton ușor tărăgănat.

Matthew presupuse că băuse.

— Crezi că mama a știut?

— Cât de beat ești, mai exact?

— Nu, vorbesc serios. Crezi că mama a știut?

— Ce anume să știe?

— Că suntem ca tata, că gândim ca el și *acționăm* ca el.

Când auzi cum accentuă Richard cuvântul „acționăm”, Matthew se simți brusc foarte agitat.

— Ai făcut ceva, spuse el.

— Nu vreau să vorbesc despre ce am făcut sau n-am făcut. Vreau să vorbesc despre mama. Ți-o amintești pe Sally Respel din liceu? Îți amintești ce i-am făcut?

— Nu *i-am* făcut nimic. Tu i-ai făcut.

— Dar de tine era îndrăgostită. Tu ai sedus-o.

Matthew nu se mai gândise de ani buni la Sally Respel. Făcuse parte din clubul de tenis, ca și Matthew, era cu un an mai mică decât el, prea înaltă și cu fața lucioasă. Matthew își petrecuse o după-amiază întreagă ajutând-o să își exerseze reverul, după care fata se îndrăgostise lulea de el. Îl suna în fiecare după-amiază, se întâlnea mereu „din greșeală” cu el pe coridor, între ore, râdea în hohote la tot ce spunea el. Când își făcuse în sfârșit curaj să-l invite la balul de la sfârșitul clasei a unsprezecea, Matthew se dusese la ea acasă, cu gândul de a-i refuza cu blândețe invitația. Stătuseră împreună pe leagănele din curte și îi explicase că era interesat de altcineva („E din alt oraș, fiica unor prieteni de-ai părinților mei”, mințise el) și că ar fi vrut ca ei doi să fie doar prieteni. Sally plânsese, dar nu prea mult, iar Matthew știuse, chiar și pe atunci, că-i făcuse o favoare oferindu-i un moment dramatic de care să-și aducă aminte. Ei doi, în leagăne, discutând despre dragoste ca doi adulți.

Nu ar fi trebuit să-i spună lui Richard despre Sally, dar o făcuse, în mare pentru că Richard, la vârsta aceea, avea deja o mulțime de fantezii perverse, și i le împărtășea pe toate lui Matthew, care voise doar să-l reducă la tăcere pentru o vreme.

În noaptea balului, Richard o sunase pe Sally pe telefonul din dormitorul ei – Sally hotărâse să rămână acasă – și, vorbind în șoaptă ca să-și mascheze vocea, se dădu drept Matthew și îi spusese că se răzgândise. Putea să treacă pe la ea mai târziu, să se furișeze pe fereastra de la dormitor? Murea de nerăbdare să o sărute.

Matthew nu aflase niciodată exact ce-i făcuse Richard lui Sally în dormitorul întunecat, înainte ca fata să-și dea seama că era cu fratele lui Matthew, și nu cu Matthew, dar fusese de ajuns pentru ca țipetele ei îngrozite să-i trezească pe părinții ei, care îl alungaseră pe Richard. În ziua următoare, mama lui Sally se dusese direct la mama lui Matthew și a lui

Richard, vrând să clarifice situația fără să implice autoritățile. Richard scăpase ușor; trebuise doar să promită că nu avea să se mai apropie de Sally.

— Uneori mă întreb ce părere a avut mama despre mine după cele întâmplate, zise Richard. Mă întreb dacă a știut de atunci cum eram.

— Sincer, spuse Matthew, nu cred că mama s-a gândit prea mult la asta. Avea problemele ei, știi? Nu cred că a însemnat ceva pentru ea ce i-ai făcut lui Sally.

— Ce i-am făcut *noi* lui Sally.

— N-ai decât s-o spui de câte ori vrei, dar asta nu schimbă faptele.

— Așa erai și atunci. Cel mai mult îți place să le faci pe femei să se îndrăgostească de tine și apoi să le dezamăgești. Asta e plăcerea ta. De ce a fost mai rău faptul că eu i-am oferit lui Sally ceea ce își dorea de fapt?

— Pentru că nu te voia *pe tine,* Richard, pentru că nimeni nu te-a vrut vreodată pe tine. Pe mine mă plăcea. Ai făcut un lucru dezgustător.

Pe Matthew începu să-l doară stomacul și își dorea deja să nu fi răspuns la telefon.

— Hei, nu te-am sunat ca să ne certăm.

— Dar de ce?

— Crezi c-aș putea să vin să stau la tine peste noapte? întrebă Richard, cu glas șovăielnic, aproape rugător.

— De ce?

— Voi dormi pe canapeaua din birou. Mira nu va ști că am trecut pe la voi, promit. Uite ce e, poți să te culci chiar acum și intru eu singur. Nici nu vei ști că am fost acolo.

Lui Matthew, vocea fratelui său îi părea stranie; îi amintea de felul cum vorbea Richard pe când era doar un copil speriat și confuz.

Matthew oftă.

— Doar la noapte, bine?

Richard se ținu de cuvânt și Matthew nu-l văzu până în dimineața următoare. Richard făcuse cafeaua și se afla la masa din bucătărie, cu capul ușor înclinat, bâțâind dintr-un picior și cu celălalt întins pe podeaua din plută. Semăna cu tatăl lor.

— Scularea, la ouă și costiță, spuse el, arogant și zgomotos.

— Ai dormit bine? întrebă Matthew.

— Bușteau, zise Richard. Mereu dorm bine pe canapeaua aia. Să dorm

la mine e acasă e ca și cum aș dormi într-un craniu. Sunt o grămadă de chestii care trosnesc prin jur.

— Păi, nu te obișnui să dormi pe aici.

— Crede-mă, știu, zise Richard, ridicând palmele, într-un gest defensiv. Mi-ai spus clar ce părere ai în privința asta.

— Mulțumesc pentru cafea, Richard.

— N-ai pentru ce. Te las în pace acum, dar am un mic cadou pentru tine, pe care îl vei aprecia cu siguranță.

Lui Matthew, care își umplea ceașca cu cafea, nu-i plăcu tonul fratelui său. Se întoarse spre el și-l întrebă:

— Ce-ai făcut?

— Nimic altceva decât ce ai făcut și tu de multe ori. Crede-mă când îți spun. Trebuie să plec. Ai un plic în birou.

După plecarea lui Richard, Matthew rămase încremenit în loc preț de un minut, simțind un gust amar în gură și un nod în stomac. Apoi lăsă cafeaua din mână și, luându-și inima-n dinți, intră în biroul lui. Văzu un plic alb, proptit de replica Pietrei de la Rosetta, aflate pe polița căminului. Matthew se duse spre el, simți ceva tare înăuntru și își trecu degetul pe sub sigiliu, sfâșiind plicul. Înăuntru erau două chei prinse de un breloc. Pe lângă ele era și un *M* roz din plastic. Matthew simți cum îi vine înapoi pe gât cafeaua și închise ochii, trăgând adânc aer pe nări până când senzația trecu. Recunoscu brelocul. Îi aparținuse lui Michelle Brine.

28.

Când se întoarse în camera ei de hotel uriașă, Mira își dădu jos pantofii cu talpă plată, se așeză pe marginea patului matrimonial și își masă picioarele. Datorită celei mai recente promovări de care avusese parte, era obligată să participe la doar două expoziții comerciale pe an, în loc de patru sau cinci. Era bine și nu prea; să stea toată ziua la un stand și să facă demonstrații de software era dificil, dar acum că participa la mai puține astfel de evenimente, își dădu seama că picioarele o dureau și mai tare. Presupunea că își pierduse antrenamentul, dar poate că, de fapt, doar îmbătrânea.

Îi vibră telefonul. Era John McAleer, care îi trimisese un mesaj ca să

vadă ce planuri avea pentru cină. Cu câțiva ani înainte, John lucrase la aceeași companie. Fuseseră trimiși împreună la inspectoratul școlar din Clark și, după două zile lungi pline de prezentări, luaseră cina la restaurantul Le Cirque din cadrul hotelului Bellagio. După care mai stătuseră la un pahar de vorbă, la insistențele lui, la barul hotelului unde erau cazați. Se așteptase să-i facă avansuri – nu ar fi fost prima dată când cineva se dădea la ea într-o călătorie de afaceri –, dar nu se așteptase să-i spună că se îndrăgostise de ea, că mariajul lui se încheiase după jumătate de an și că era cel mai singur bărbat din lume. Ba chiar plânsese, ceea ce aproape că o făcuse pe Mira să-i propună să continue conversația într-una dintre camerele lor de hotel, ceea ce ar fi fost dezastruos. În schimb, îi zisese că puteau relua discuția în dimineața următoare și plecase de la bar, ducându-se direct în camera ei. În dimineața următoare, în timp ce luau micul dejun, Clark nu mai contenise cu scuzele, dar încheiase spunându-i că sentimentele lui nu se schimbaseră. Era îndrăgostit de ea și asta nu avea să se schimbe niciodată, dar nu avea să mai deschidă subiectul și avea să înceapă să-și caute un alt loc de muncă. Se ținuse de cuvânt. Nu mai vorbise niciodată despre asta, iar șase luni mai târziu plecase de la compania la care lucra Mira la una dintre marile edituri care scoteau manuale școlare. Trei luni mai târziu, Mira auzise că divorțase.

Și acum era aici, în Wichita; trecuse să o vadă pe Mira printre expozanți. Se îngrășase și chelise puțin și pălăvrăgise întruna cu ea, prietenește.

— Mă întrebam dacă mai lucrezi aici, zise el, râzând.

Mira crezuse că avea să se limiteze la vizita scurtă din timpul expoziției, dar acum se uita fix la mesajul primit de la el. Părea destul de inocent – „Mira, mi-a părut bine să te văd. Ne-am strâns câțiva la un grătar și am vrut să văd dacă ai deja planuri pentru cină. Nu-i bai dacă ești ocupată” –, dar Mira se întrebă oricum dacă nu cumva plănuise această întâlnire, știind că avea să fie la stand, dacă nu cumva se gândise să treacă „accidental” pe la ea și să o invite la o cină în grup. Își aminti ce-i spusese – „Voi fi mereu îndrăgostit de tine” – și se sili să aștepte cinci minute, după care-i scrise înapoi: „Mersi, John, pentru invitație. Tocmai am comandat de la room-service. Epuizată!”

Se cuibări din nou în pat, apucă telecomanda de pe noptieră și porni televizorul. Poate că doar atrăgea bărbați obsesivi, se gândi ea. Se referea la Jay Saravan (se gândise mult la el în ultima vreme, din cauza celor

întâmplate cu Matthew). Fusese prima ei relație serioasă; se întâlniseră în timpul turului de orientare al bobocilor, în prima săptămână la Universitatea din New Hampshire. La a doua lor întâlnire, Jay îi spusese deja că o iubea. Fusese un șoc, dar nu neapărat unul nedorit. În primul rând, arăta incredibil; îi evoca o versiune reală a personajului de desene animate Aladdin, de care fusese obsedată o mare parte din copilărie. Avea umerii lați, o siluetă zveltă și un păr perfect, cu o șuviță întunecată care-i cădea peste frunte. Asemenea ei, părinții lui erau din Pakistan, dar, spre deosebire de ea, el fusese crescut într-o manieră oarecum religioasă – ținea post în timpul Ramadanului și sărbătoarea Eidul – și chiar fusese în Pakistan. Avuseseră o perioadă de curtare în trombă și rămăseseră lipiți unul de celălalt pe tot parcursul primului an de facultate. Mirei i se păruse puțin cam posesiv și cam pretențios, dar insistența lui era captivantă și făcea mereu gesturi romantice.

Și apoi, în al doilea an de facultate, totul se dusese de râpă. Jay o convinsese pe Mira să se mute într-un apartament din afara campusului și, odată ajunsă acolo, începuse să insiste să încheie puținele relații de prietenie pe care și le făcuse în primul an. Avea voie să meargă la ore, dar nu și la evenimente sociale. Începuse să-i spună cu ce să se îmbrace și ce să mănânce. Când îi sugerase că poate ar fi trebuit să ia o pauză, că poate erau prea tineri ca să fie într-o relație atât de serioasă, o smucise atât de puternic de braț, încât îi zgâriase pielea. După aceea învățase să aibă grijă ce spunea, dar Jay tot avea răbufniri, majoritatea provocate de felul în care Mira se îmbrăca la cursuri. Furia lui începea cu remarci aproape inocente – „Ce mărime e fusta aia?” – și se încheiau de obicei cu el strângând-o de braț (sau de față uneori) și strigându-i că era o stricată și o curvă.

Mira știa că vecinul de dedesubt – locuia în mansarda unei case cu două etaje – auzea ce se petrece. Știa, pentru că Matthew Dolamore era mereu atent și vorbăreț când se întâlnea doar cu ea, dar nu o băga niciodată în seamă dacă era și Jay prin preajmă. Trebuie să fi știut că dacă o saluta când era cu Jay, atunci Mira ar fi avut de suferit din pricina asta. O proteja, atât cât putea, dar Mirei i se păruse un gest uriaș. Odată, în semn de mulțumire, știind că își asuma un risc enorm, îl invită în camera ei, la un ceai, pe când Jay se afla la o partidă de squash. Vorbiseră despre orice, mai puțin despre relații. Matthew era un tip cam bățos, dar totodată un ascultător incredibil. Chiar și când îi povestise cele mai banale lucruri, îi simțise ochii ațintiți

asupra ei, oferindu-i toată atenția numai ei.

După acea întâlnire la ceai, o întrebase – o singură dată –, dacă nu voia să vină la el, la o cafea. Mira îl refuzase, spunându-i că iubitul ei se întorsese în oraș și că nu s-ar fi cuvenit, sperând că Matthew avea să înțeleagă că relația dintre ei nu se putea schimba, că dacă o vedea cu Jay, trebuia să se poarte de parcă nu ar fi cunoscut-o. Fusese evident că Matthew pricepuse mesajul, pentru că data următoare în care Mira și Jay trecuseră pe lângă el, pe când se întorceau de la alimentară, iar Matthew, cu rucsacul pe un umăr, ieșea din clădire, o ignorase complet pe Mira și-l salutase doar scurt din cap pe Jay.

Cu toate acestea, mai târziu în seara aceea, după ce Mira pusese la loc cumpărăturile, Jay o întrebase:

— Ce știi despre tipul de sub noi?

— Despre vecinul meu? întrebă ea.

— Da. Cel pe lângă care am trecut în seara asta, cel la care e limpede că te-ai gândit.

— Nici măcar nu-l cunosc, Jay, îi răspunsese ea. N-am vorbit niciodată cu el.

Situația se înrăutățise tot mai mult, iar conversația se încheiase în cele din urmă cu Jay lovind-o pe Mira cu capul de tăblia patului și înfigându-și degetele în scalpul ei, în timp ce țipase la ea. Se gândise să-i spună chiar atunci că îl invitase pe Matthew la ceai, doar ca să termine odată cu toate. Avea să o ucidă, desigur, dar măcar avea să se termine totul. Iar dacă nu ar fi ucis-o, oare ar fi părăsit-o? Puțin probabil, dar era o posibilitate.

Dar înainte să-și facă curaj să-i mărturisească, Jay plecase. Mira rămase întinsă pe pat, plângând o vreme, apoi ascultând zgomotele din casă, întrebându-se dacă Matthew auzise cumva spectacolul din seara aceea. Era limpede că plecase la bibliotecă mai devreme, când se întâlniseră. Oare se întorsese deja?

Singurul lucru bun la cearta aceea era că Jay avea să se poarte drăguț cu ea preț de cel puțin câteva zile. Avea să fie chinuit de remușcări; bineînțeles, dacă nu ar fi descoperit cumva că ea avea într-adevăr o (cvasi)relație cu vecinul de dedesubt. „Nu”, își spusese ea, „nu trebuie să afle vreodată. Nu pentru a mă proteja pe mine, ci pentru a-l proteja pe Matthew”.

O săptămână mai târziu – săptămână în care Jay fusese *într-adevăr*

chinuit de remuşcări (ba chiar îi cumpărase un buchet de trandafiri albi) –, într-o dimineaţă de miercuri, un poliţist venise la Mira, o întrebase dacă era iubita lui Jay Saravan, după care îi spusese că Jay murise. Fusese găsit în automobilul său BMW, cea mai de preţ posesiune a lui, după Mira, parcat câţiva kilometri mai încolo, pe o stradă înfundată. Se sinucisese ataşând un furtun la ţeava de eşapament şi vârându-l prin fereastră. Nu lăsase niciun bilet de adio.

În următoarele săptămâni, o perioadă bizară în care fusese tratată ca o iubită îndurerată, dar se simţea ca o supravieţuitoare norocoasă, Mira nu îl mai văzu deloc pe Matthew. Nu conta. În adâncul sufletului ei, ştia că vecinul ei de dedesubt avusese ceva de-a face cu moartea lui Jay Saravan. Şi asta nu era doar fiindcă fusese singurul care ştiuse cum era, de fapt, relaţia lor sau fiindcă Mira era convinsă că un egoist ca Jay nu s-ar fi sinucis niciodată, ci pentru că, cu câteva zile înainte de moartea lui Jay, se uitase pe fereastra de la dormitor şi îi văzuse pe Matthew şi Jay vorbind în parcare. Jay se fălea cu maşina lui, iar Matthew îi punea entuziast tot soiul de întrebări. Mira pricepuse că aşa acţionase Matthew. Se arătase interesat de BMW-ul lui Jay, apoi, în noaptea în care Jay murise, probabil că îl prinsese pe când pleca de la apartament şi poate că-i spusese ceva de genul: „Hei, vrei să facem o tură cu maşina ta?” Jay trebuie să fi fost de acord şi apoi, cumva, Matthew îl ucisese şi înscenase o sinucidere.

Totuşi, când îl văzuse din nou, după vacanţa de Ziua Recunoştinţei, Matthew o abordase cu un aer atât de îngrijorat, încât începuse să se îndoiască de gândurile ei. Oare chiar se putea ca studentul acela la Istorie, care vorbea cu atâta blândeţe, să fi plănuit o crimă şi să fi scăpat basma curată? Aproape că se răzgândise. Poate că Jay, în spatele narcisismului şi orgoliului, chiar fusese atât de ruşinat de comportamentul lui abuziv, încât îşi luase viaţa. Aşa îşi spusese, ca să poată merge înainte, mai ales după ce ea şi Matthew se cuplaseră, rămăseseră împreună în timpul facultăţii şi apoi, la scurt timp după absolvire, se căsătoriseră.

Şi acum, ani mai târziu, se gândea din nou la toate aceste lucruri, întrebându-se dacă Matthew chiar îl ucisese pe Jay Saravan.

„Bineînţeles că da. Ai ştiut de cum s-a întâmplat”.

Nu era prima dată în căsnicia lor când se îndoia de soţul ei. Deşi părea normal, Matthew avusese o copilărie nefericită. Nu îi vorbise prea mult despre acea perioadă, dar când o făcuse, Mira îşi dăduse seama că, auzind

cum Jay o agresa în apartamentul de deasupra lui, trebuie să i se fi declanșat anumite gânduri legate de propriii părinți.

Și mai erau și alte laturi ale personalității lui Matthew. De cele mai multe ori era doar bărbatul american tipic, un profesor dedicat, un soț de încredere, dar uneori se purta copilărește și tânjea după afecțiune. Și alteori era distant, înfricoșător de distant, privind-o pe Mira aproape ca pe un obiect, măsurând-o din cap până în picioare.

„Și uneori se poartă așa chiar înainte sau imediat după ce facem sex".

Dar probabil că toate căsniciile sunt așa, într-o oarecare măsură. În fond, cât de bine poți cunoaște pe cineva?

Totuși, se întreba: Dacă Matthew chiar îl ucisese pe Jay și dacă îi plăcuse atât de mult, încât continuase să ucidă? Vecina lor, Hen, credea că Matthew îl ucisese pe un fost student pe nume Dustin Miller. Mira chiar își amintea cazul; fusese prezentat la toate emisiunile de știri locale. O crimă neelucidată a unui tânăr înstărit, dintr-un cartier frumos din Cambridge. Îi spusese lui Matthew despre asta imediat cum aflase că Dustin fusese unul dintre elevii lui, iar el îi zisese că abia dacă-și amintea de el; sau poate că-i spusese chiar că nu-l știa, nu-și mai amintea exact. În ultima săptămână – de când cu acuzațiile făcute de Hen –, citise despre uciderea lui Dustin Miller, o crimă încă nerezolvată, și unul dintre lucrurile care ieșiseră la iveală era acela că Dustin fusese acuzat de agresiune sexuală în timpul petrecut la Sussex Hall. Era o noutate pentru ea și se tot gândea că, dacă așa stăteau lucrurile, Matthew ar fi trebuit să-și amintească de el. Era o chestiune de proporții.

Detestându-se pentru că făcea asta, Mira căutase data exactă la care murise Dustin Miller. Se întâmplase primăvara, cu doi ani și jumătate în urmă. Își consultă calendarul de serviciu; în săptămâna aceea fusese plecată în Kansas City. Asta nu însemna nimic în sine, ținând cont cât de mult călătorea, dar ar fi fost mult mai fericită să descopere că nu lipsise de acasă în săptămâna cu pricina.

Și acum Scott Doyle. De data asta nu călătorise, nu-i așa?

„Nu. Doar că dormeai buștean pentru că soțul tău te-a tot îndopat cu alcool".

Și se părea că Matthew avea o legătură cu Scott Doyle, chiar dacă una foarte îndepărtată. Scott Doyle era fostul iubit al lui Michelle Brine, o colegă din catedra de istorie de la Sussex Hall. Oare îi spusese ceva lui

Matthew despre iubitul ei? Ceva rău?

„Ucide doar bărbați. Ucide bărbați care maltratează femei”.

Preț de o clipă, Mira își îngădui să-și imagineze că era adevărat. Matthew îl ucisese pe Jay pentru că era agresiv cu ea. Apoi îl ucisese pe Dustin Miller pentru că Dustin era un violator care scăpase nepedepsit. Și, în cele din urmă, Matthew îl ucisese pe Scott Doyle pentru că trebuie să fi fost ceva în neregulă și cu el. Probabil că Michelle, colega lui, îi făcuse vreo confidență.

Mira își dădu seama că scrâșnea din dinți și se sili să se oprească. Se dădu jos din pat, se duse la fereastră și privi afară, prin întunericul care se lăsa, la clădirile de birouri intersectate de rețeaua de străzi citadine. În majoritatea clădirilor, luminile erau stinse, unele dintre ele fiind complet abandonate, și majoritatea farurilor de la mașini pe care le vedea erau roșii, navetiștii părăsind centrul orașului Wichita și îndreptându-se spre comunitățile de navetiști.

„Ce ar trebui să fac?”, se gândi ea. „Dacă într-adevăr cred că există o posibilitate ca Matthew să fie un uciga, atunci ce ar trebui să fac?”

Să-l denunțe la poliție?

„Te-a salvat”.

Nu era tocmai un criminal în serie. Era mai degrabă un justițiar. Și poate („O, Doamne, de-ar fi așa!”) că nu era niciunul dintre aceste lucruri. Poate că Hen Mazur, vecina de alături, era cea nebună, cea care-l persecuta pe Matthew, cea care se juca cu mintea ei și o făcea să se îndoiască de căsnicia ei.

Mira își auzi telefonul vibrând pe pat, așa că se întoarse și aruncă o privire, așteptându-se ca mesajul să fie de la Matthew. Dar era de la John McAleer, care-i răspundea: *No problema. Înțeleg perfect, dar tot am să verific mai târziu, să văd dacă nu te pot convinge cumva să ieșim la un pahar de vorbă.* La sfârșitul mesajului, adăugase un emoticon zâmbitor, care face cu ochiul. Își dădu brusc seama că John e hotărât să o vadă în această călătorie și era ușor agitată. Și ușor enervată. Se hotărî să nu-i mai scrie nimic, să nu-l încurajeze deloc. Bărbații erau duși cu capul. Și, ca toate femeile, Mira știa asta de ceva vreme. Se părea că și soțul ei știa asta. Poate că ar fi trebuit să-l sune, să-i spună că are ceva probleme în Wichita cu un coleg enervant. Să vadă dacă John McAleer avea să mai fie în viață peste o săptămână. Chicoti efectiv la gândul acesta, iar râsul îi înteți durerea

din piept.

Nu-i era foame, dar deschise oricum meniul de room-service. Dacă nu mânca acum, avea să se trezească în toiul nopții, hămesită.

29.

– Unde ai dormit azi-noapte? întrebă Lloyd.

Hen era în bucătărie, așteptând cu o ceașcă în mână semnalul sonor al cafetierei.

— Ah, scuze. Am dormit pe canapea.

— Ai desenat toată noaptea?

— Nu. Am dormit, jur.

— Mi-a fost dor de tine, zise Lloyd și se așeză la masa din bucătărie, punându-și într-un castron niște cereale Cheerios cu miere și nuci.

Hen luă o gură de cafea, apoi spuse:

— Mi-am dat seama ieri-noapte că nu te-am întrebat despre petrecerea lui Rob. Când te-ai întors, situația era cam haotică.

— Chiar că. A fost în regulă. Ca de obicei.

— Cine a venit?

— Cei care vin de obicei, plus minus câteva persoane. Todd și Steve, desigur. Evan era și el acolo, și Chrissy, și câțiva oameni noi. Vreo doi vecini pe care nu i-am mai văzut până atunci.

În timp ce vorbea, i se scurse lapte pe bărbie și se șterse cu dosul palmei.

— Rob se vede cu cineva?

— Dacă da, tipa n-a fost de față. Dar nu, nu cred.

— A mai avut vreo iubită după Joanna?

— După Joanna?

Lloyd privi spre tavan, iar Hen încercă să-și dea seama dacă avea să se dea cumva de gol.

— Nu cred. Nu e ca și cum ar locui într-o zonă plină de femei singure, disponibile.

— Au păstrat legătura?

— Cine?

— Rob și Joanna.

— De ce? Speri să se împace? zise Lloyd zâmbitor, încă murdar de lapte pe bărbie.

— Uneori, da. Știi că nu am nicio problemă cu Rob, dar ea chiar era jumătatea lui mai bună. Cel puțin din punctul meu de vedere.

— Știi că m-am întâlnit cu ea recent?

— Cu cine, cu Joanna?

— Da, ne-am întâlnit întâmplător în Boston. Compania la care lucrează e în centrul orașului. Dar ea locuiește în continuare în Northampton.

— Cu ce se ocupă?

— Nu-mi amintesc exact. Mi-a spus. Cred că este ceva legat de cercetare în domeniul sănătății publice.

Hen îl privea pe Lloyd cu atenție. O mințea – deși, dacă într-adevăr și-o trăgea cu Joanna, nu însemna că trebuia să rețină și detalii despre slujba ei – și se pricepea de minune la asta. Era și motivul pentru care se hotărâse să-l ia la întrebări, și anume ca să vadă cum arăta când mințea. Părea cât de cât vinovat? Agitat? De fapt, chiar deloc, iar Hen simți cum i se pune un nod în gât, de parcă ar fi fost pe punctul de-a izbucni în plâns. Deschise frigiderul și scoase un grepfrut.

— Vrei jumătate? îl întrebă ea pe Lloyd, pe un ton cât se poate de firesc.

— Nu, de fapt, sunt deja în întârziere. Trebuie să fug.

Cu un cuțit ascuțit, tăie grepfrutul pe din două și separă cu grijă miezul de pielițe. Până termină ea, Lloyd o sărutase pe fugă și plecase. Hen se duse la baie și îngenunche în fața vasului de toaletă, convinsă că avea să vomite, dar nu se întâmplă nimic.

Se îndreptă apoi spre canapeaua din living. Și ea îl mințise pe Lloyd în dimineața aceea, când îi spusese că dormise noaptea trecută. De fapt, nu o făcuse. Se întinse acum, prea obosită ca să mai vrea măcar să se gândească la consecințele aventurii amoroase a lui Lloyd. Nu-i era frig, dar trase pătura de pe spătarul canapelei și se înveli, apoi se ghemui pe o parte, în poziție fetală, ca un mic cocon întunecat. Închise ochii, gândindu-se că nu era suficient de obosită ca să adoarmă, iar când se trezi, transpirată și confuză, nu știu ce zi sau ce oră era. Își dădu pătura la o parte de pe față. Vinegar era cocoțat pe canapea, deasupra ei, torcând de zor.

— Salut, zise ea, iar Vinegar începu să toarcă și mai tare.

Se priviră în ochi.

Hen se dezveli cu totul și se uită la ceas. Era abia trecut de prânz și o

năpădiră toate amintirile din ultimele douăzeci și patru de ore. Dar în loc să se simtă supărată și tristă, se simți brusc detașată, de parcă cele cinci ore de somn fără vise o goliseră de orice emoții. Rămase ghemuită pe canapea, chiar dacă avea nevoie la toaletă, și se gândi la Lloyd, întrebându-se dacă se îndrăgostise de Joanna sau dacă era vorba doar despre sex. Sau dacă era vorba despre cu totul altceva? Își dori brusc să știe, nu dintr-o dorință de răzbunare sau de autocompătimire, ci pentru că îl iubea pe Lloyd și voia să afle ce se petrece cu el. Fusese și ea aproape de infidelitate, lucru despre care hotărâse că Lloyd nu avea să afle niciodată, dar acum, poate că i-ar spune, dacă el i-ar mărturisi care era situația cu Joanna. Unul dintre lucrurile care îi plăcuseră la nebunie la Lloyd când se cunoscuseră fusese sinceritatea lui debordantă. La începutul relației lor – când *ea* fusese cealaltă femeie –, îi spusese odată că scopul lui era să aibă în fiecare an o relație nouă cu altă femeie, să se îndrăgostească, să-i treacă și s-o ia de la capăt.

— Sună îngrozitor, îi spusese Hen.

— Știu, nu-i așa? îi răspunsese el. Cred că sunt dependent de nefericirea pe care o aduce dragostea. Am nevoie de dramă în viața mea. Practic, sunt cam nemernic.

— Nu sunt convinsă că asta te face nemernic. Mai degrabă idiot.

— Corect, încuviințase el, pufnind în râs. Mai degrabă idiot.

De fapt, o atrăsese acea latură a lui Lloyd, cea care promitea că avea să-i facă viața mai incitantă, mai imprevizibilă. Trecuse însă multă vreme de atunci, iar Hen își dădu seama acum că dorințele ei din trecut fuseseră parțial influențate de latura maniacală a bolii ei. Avea o idee romantică despre căsnicie, în genul celor despre care citești în biografii: haotice, creative, romantice și presărate cu infidelități. Nu era ceea ce își dorea acum, nici pe departe, dar recunoștea încă de ce era tentant. De fapt, anii petrecuți alături de Lloyd fuseseră marcați de confort și stabilitate și poate chiar un pic cam monotoni.

Se ridică, moartă de foame, și se îndreptă spre bucătărie, cu Vinegar grăbindu-se pe urmele ei. Văzu jumătatea de grepfrut pe care o lăsase pe blat. Devoră feliile de fruct curățate de pieliță, după care își stoarse sucul rămas direct în gură. Apoi luă cerealele pe care Lloyd le lăsase pe masa din bucătărie și mâncă cu mâna direct din cutie, până simți că se săturase.

După ce termină de mâncat, își luă caietul de schițe, ieși pe verandă și

se așeză pe unul dintre șezlongurile tapițate, strângându-și picioarele sub ea. Vântul bătea incredibil de puternic – conform buletinelor meteorologice, era sfârșitul unei furtuni tropicale care avansase pe coastă dinspre Florida dar era un vânt cald, cu urme de pâclă. Hen rămase acolo vreme îndelungată, privind cum copacii de pe stradă se îndoiau și tremurau sub rafale, iar frunzele se desprindeau de pe ramurile lor. Brusc, îi veni în minte o imagine – un copac pierzându-și toate frunzele deodată, doar că nu erau frunze, ci păsările, care zburară toate în stol spre cerul zbuciumat. Apoi își închipui un cer plin de păsări, atât de multe, încât nu se mai vedea nimic altceva, formând nori închiși la culoare. Se cutremură.

În cele din urmă își îngădui să se gândească din nou la Lloyd, încercând să hotărască ce ar fi trebuit să facă. L-ar fi putut confrunta, desigur, ar fi putut face o scenă. Ar fi putut să-l dea afară din casă sau să-i ceară să nu se mai vadă cu Joanna. Ar fi putut să-i ceară divorțul. Se întrebă ce ar fi făcut în tinerețe. Probabil că s-ar fi luptat pentru el, ar fi încercat să-l recâștige. Sau s-ar fi răzbunat, ar fi avut la rândul ei o aventură, ar fi început o relație cu cineva nou. Ar fi fost mai ușor pe atunci, când lumea era plină de puștani de douăzeci și ceva de ani, cu mintea numai la sex. Dar cu cine ar fi putut avea o aventură acum? Cu Matthew, desigur, vecinul ucigaș. Hen izbucni într-un râs zgomotos, apoi aruncă o privire rapidă spre stradă, ca să se asigure că nu o auzise nimeni. Se uită din nou la ceas: era trecut de trei și se întrebă dacă Matthew avea să ajungă acasă curând. Își dădu seama că era unul dintre motivele pentru care se afla pe verandă, privind la mașinile care treceau și la frunzele care cădeau din copaci. Și nu își dorea o aventură – aproape că pufni din nou în râs la gândul acela –, ci voia să vorbească cu el ca să afle exact cum de știuse de Lloyd.

Rafalele de vânt aduseră ploaie, ropote sporadice care răpăiau pe frunze. Hen începu să schițeze un copac, un stol de păsări zburând de pe crengile lui, dar de fiecare dată când trecea o mașină, ridica privirea.

La ora patru, Matthew își parcă Fiatul pe alee. Hen îl privi, întrebându-se dacă o văzuse cumva pe verandă când trecuse pe lângă casa ei. Matthew coborî din mașină, se aplecă să-și ia servieta, după care se întoarse și o privi pe Hen. Nu reuși să-i vadă chipul prin ușa de plasă a verandei și ploaia ce cădea acum neîntrerupt, dar îi făcu cu mâna, iar el îi întoarse gestul. Matthew intră în casă, iar Hen se întrebă dacă ar fi trebuit să se ducă să vorbească cu el, dar apoi îl văzu ieșind iar, îmbrăcat cu un pulover în loc

de sacoul din tweed. Străbătu distanța scurtă până la treptele care duceau spre veranda lui Hen, apoi se opri.

— Pot urca? întrebă el, iar Hen se gândi la vampiri, care nu puteau intra neinvitați.

Matthew se așeză în fața ei, pe balansoarul vechi din lemn, care venise la pachet cu casa. Părea diferit azi, mai palid, aproape înspăimântat. Poate din cauza părului, ud și dat peste cap, dezvăluind linia în V pe frunte. Hen se gândi din nou la vampiri.

— De ce ai spus ce-ai spus despre Lloyd? întrebă ea. Matthew păru confuz pentru o clipă, apoi spuse:

— Deci chiar *te înșală*.

— Nu, nu am spus asta. Doar mă întreb de ce crezi așa ceva.

Hen simți un gol în stomac și se gândi că poate nu ar fi trebuit să-l menționeze deloc pe Lloyd. Oare îi confirmase lui Matthew ceea ce credea deja despre Lloyd?

— Nu am știut. Am ghicit. Are un aer tipic.

— Ce aer, mai exact?

Matthew strânse din buze, gânditor.

— Arată ca un bărbat, spuse el în cele din urmă și zâmbi, aproape sfios.

— Nu înțeleg ce vrei să spui cu asta, zise Hen.

— Înseamnă că atunci când întâlnește o femeie, de fapt, atunci când vede o femeie, hotărăște imediat dacă s-ar culca sau nu cu ea. Le dezbracă din priviri. Se întreabă dacă și ele se gândesc la același lucru. Pun pariu că în noaptea în care am luat cina împreună, soțul tău a născocit o fantezie complexă a cărei protagonistă a fost soția mea, întrebându-se ce s-ar fi întâmplat dacă tu și eu am fi lipsit cumva din oraș în același timp. Poate că ar fi luat cina împreună, apoi ar fi hotărât să facă sex, după care ar fi promis să nu spună nimănui. Și-a imaginat fiecare detaliu. Mă refer la amănunte concrete. Și-a imaginat cum arată sânii soției mele, felul în care vaginul ei…

— Bine, bine, am înțeles ideea.

— Ei bine, asta fac bărbații, zise el pe un ton ușor defensiv.

— Vrei să spui că asta faci *tu*, zise Hen.

Matthew se legănă ușor în balansoar.

— De fapt, nu, eu nu fac așa. Eu sunt mai altfel.

— Atunci, cum știi că așa fac bărbații?

— Pur și simplu. Am avut un tată foarte rău. Era un… prădător sexual și un sadic. Iar fratele meu este acum exact ca tata, doar că nu are o soție. Nu are pe cine să tortureze, dar dacă ar avea, atunci…

Hen lăsă picioarele pe podeaua din lemn vopsit a verandei și se aplecă în față.

— Dar asta nu înseamnă că toți bărbații…

— Că toți bărbații sunt la fel? Nu, dar există un spectru și toți bărbații se regăsesc undeva pe acest spectru. Soțul tău este probabil obișnuit, din punct de vedere statistic, nu e un om rău, dar când se uită la o femeie, pur și simplu își închipuie ce-ar vrea să-i facă.

— Și unde te regăsești tu pe spectrul ăsta?

— Nu mă regăsesc.

— Nu obiectifici femeile? Deloc?

— Nu.

— Și ce-ai gândit când ai văzut-o pentru prima dată pe soția ta, înainte să vorbești măcar cu ea?

— Mi-am zis că e frumoasă, bineînțeles, dar nu m-am gândit la… alte lucruri, la trupul ei, așa cum ar face-o majoritatea bărbaților.

— Și de aceea le protejezi pe femei, ucigându-i pe toți bărbații răi.

Hen își dădu seama că rostise replica aceea pe un ton profund sarcastic, dar nu o deranja.

— Da, spuse el. Dacă există un bărbat care a rănit grav o femeie și care probabil că ar face-o din nou, nu mă deranjează să-l ucid.

— Nu te deranjează? râse Hen.

— Exact. Nu e vorba că mi-ar plăcea. Mă rog, îmi place uneori, după ce am făcut-o. Dar impulsul inițial… ceea ce îmi permite să ucid pe cineva în primul rând… este că nu mă deranjează. E o mare diferență.

— Lloyd nu mă înșală, spuse Hen.

— În regulă.

— Nu vreau să-i faci rău. Niciodată. Bine?

Expresia lui Matthew deveni brusc serioasă.

— De fapt, mă voi opri, spuse el. Asta vrei să fac, nu-i așa? De aceea ai fost de acord să te întâlnești cu mine ieri. Crezi că dacă nu poți convinge poliția să mă închidă, atunci mă poți convinge pe mine să nu mai ucid.

— Parțial, zise Hen. Am vrut și să aud ce aveai de spus. E o relație ciudată: tu să-mi poți spune tot ce vrei, iar eu să nu pot spune nimănui.

— Chiar este. Foarte ciudată. Are un efect eliberator pentru mine.

— Câți bărbați ai ucis? întrebă Hen.

Matthew se lăsă pe spate în balansoar și trase de un fir din mâneca puloverului.

— Nu vreau să vorbesc despre asta acum.

— Bine.

— Vreau să mai vorbesc despre fratele meu.

— Bine.

— Ți-am mai spus despre el?

— Mai înainte.

Matthew păru confuz, de parcă ar fi uitat deja ce spusese.

— Ai zis că e ca tatăl tău.

— Richard e, nu eu, zise el și ceva din formularea lui o făcu pe Hen să se simtă neliniștită.

— În ce sens? întrebă Hen.

— E ca tata, doar că… așa cum am spus, nu prea petrece timp cu alți oameni în afară de mine, prin urmare nu l-am considerat niciodată periculos.

— Cu ce se ocupă?

— Richard? O, Doamne, cu nimic. Zice că încearcă să scrie o carte, dar nu-l cred până nu o văd scrisă. Mira nu știe, dar îl sprijin financiar. L-am sprijinit ani în șir. E bolnav, doar cu capul, dar acum… Mă tem că s-ar putea să înceapă să treacă la acțiune, să devină mai îndrăzneț…

— Crezi că a făcut rău cuiva?

— Se poate, zise Matthew, iar Hen își dădu seama că nu-i spunea totul. Și cred că s-ar putea să mai facă rău cuiva. Așa merg lucrurile în cazul celor ca noi. Suntem bine o vreme, dar apoi prindem gustul, simțim ce înseamnă să iei viața cuiva și e ca și cum s-ar deschide o ușă pe care nu o mai poți închide cu adevărat vreodată. Eu cel puțin am reușit să mă controlez și să ucid doar bărbați care meritau să moară, dar mintea lui Richard funcționează altfel. E ca tatăl meu. Vrea să le facă rău femeilor nevinovate.

— Poate că ar trebui să te duci la poliție.

Matthew își încleștă maxilarele.

— M-am gândit la asta, zău că da, dar trebuie să înțelegi un lucru: rămâne fratele meu. Am supraviețuit copilăriei noastre împreună. Nu știu

dacă i-aș putea face așa ceva. Nu cred că s-ar descurca în închisoare.

Ploaia contenise, dar norii deveniseră și mai întunecați, așa că Hen nu-l văzu pe bărbatul care venea pe stradă și care coti pe aleea lor, până când nu urca deja treptele spre ușa de plasă. Pentru un moment ireal, avu impresia că era fratele lui Matthew, dar ușa se deschise și Lloyd urcă pe verandă, uitându-se când la Hen, când la Matthew, care stătea pe balansoar.

— Salut, spuse el.

— Ai ajuns mai devreme, zise Hen fără să vrea.

— Nu ai primit mesajul meu?

— Ah, nu. Telefonul e în casă.

Matthew se ridică și Lloyd se întoarse spre el.

— Bună, Matthew, zise el.

— Bună, Lloyd. Am ajuns cu câteva minute în urmă. Încercam să lămuresc lucrurile, știi?

Lloyd se întoarse spre Hen și ridică din sprâncene.

— Ești OK?

— Ar trebui totuși să plec, spuse Matthew. Mi-a făcut plăcere să vorbim, Hen. Mi-a părut bine să te văd, Lloyd.

Matthew plecă și se îndreptă rapid spre casa lui.

— Ce naiba a fost asta? zise Lloyd, fixând-o în continuare cu privirea pe Hen.

— Ai o aventură cu Joanna Grimlund, răspunse Hen.

30.

Întors în biroul lui, cu puloverul umed și cu inima bătându-i cu putere din cauza apariției bruște a soțului lui Hen, Matthew se uită din nou la plicul pe care i-l lăsase fratele lui. Era tot acolo, la fel ca și cheile atașate la litera *M* din plastic. Încercase să o sune pe Michelle de mai multe ori în ziua aceea, dar intra mereu mesageria vocală. Încercase să-l sune și pe fratele lui. Niciun răspuns.

Matthew știa că trebuia doar să se ducă la Country Squire Estates și să încerce cheia în ușă, să vadă ce se întâmplase, dacă se întâmplase ceva, în apartamentul lui Michelle. Dacă era moartă, atunci totul se schimbase, iar fratele lui săvârșise în sfârșit faptele cu care amenința de atâta vreme. Dar

dacă nu se ducea, dacă nu deschidea ușa, Michelle ar putea fi încă în viață, în drum spre părinții ei și nerăspunzând la telefon pentru că voia să fie atentă la drum. Michelle ar face așa ceva, nu? Poate că dacă s-ar duce la apartamentul ei, nu ar găsi nimic acolo, doar un apartament curat, lăsat în urmă de Michelle, care plecase deja de mult. Nu ar fi prima dată când Richard se prefăcea că făcuse ceva îngrozitor, ca mai târziu să-i spună că glumise. Deși nici în acele situații gluma nu era chiar glumă, pentru că era mereu vorba despre ceva ce *voia* să facă.

„Dar cum rămâne cu cheile?" se gândi Matthew. „De unde ar fi făcut rost de ele?"

Mira îl sună și, preț de douăzeci de minute cât vorbiră la telefon, Matthew se simți în regulă, aproape normal.

— Mi-e dor de tine, zise Matthew spre sfârșitul apelului.

— E totul bine pe-acolo? întrebă Mira. Ai mai auzit ceva de la poliție?

— Da, e bine. Nu poate să-mi fie pur și simplu dor de tine?

Mira râse, ceea ce îl făcu să se simtă și mai bine.

— Mă întorc mâine-seară. Ți-am trimis detaliile privind zborul. Le-ai primit?

— Cred că da, spuse Matthew.

— Ne vedem atunci. Și, Matthew…

— Da.

— Te iubesc nespus de mult. Vreau să știi asta.

— Știu, spuse el.

După ce încheiară apelul, Matthew se duse la frigider. Nu-i era foame, dar se gândi că ar trebui să mănânce ceva. Ziua începuse îngrozitor. Când ajunsese în cancelarie în dimineața aceea, toți vorbiseră doar despre plecarea bruscă a lui Michelle. Matthew își turnase o cafea de care nu avea de fapt nevoie și o ascultase pe Betty, profesoara cu cea mai mare vechime la Sussex Hall, rostind aproape în șoaptă:

— Ar fi putut măcar să se întâlnească cu suplinitoarea și să parcurgă programa cu ea. I-ar fi luat cel mult jumătate de zi.

— Iubitul ei a fost ucis și tatăl ei e pe moarte, zise Matthew din partea cealaltă a cancelariei.

Betty și cele trei profesoare cu care bârfise se întoarseră și se uitară la el.

— Îmi pare rău, spuse Matthew. Doar că îmi fac griji în privința ei.

— Toți ne facem griji în privința ei, se grăbi Betty să spună. Dar îmi fac

griji și pentru educația elevilor ei.

Pentru Matthew, restul zilei se scurse într-o stare de agitație și confuzie. Își ținu orele, uitând când și când de vizita fratelui său, dar apoi își reamintea, văzând brusc în minte brelocul cu pricina, și atunci stomacul i se întorcea pe dos. Când ziua se încheie, Matthew se întoarse la mașina lui, încercă să o sune din nou pe Michelle – intră direct mesageria vocală („Michelle sunt. Știi ce ai de făcut.") –, după care își spuse că ar fi trebuit să meargă direct cu mașina până acasă la Michelle, să-i bată la ușă. Aproape că simțea ușurarea pe care avea s-o trăiască atunci când ea avea să-i deschidă ușa. Îi auzea deja vocea în minte – „Ai venit! Știam eu că a existat un motiv pentru care nu am reușit să mă organizez să plec de dimineață" – și îl auzi și pe fratele lui râzând mai târziu de el. „Chiar crezi că aș face așa ceva?", i-ar fi spus el. „Am cumpărat brelocul de la farmacie. Am așteptat luni de zile ca să-l folosesc". Reluă scena aceea în minte de două ori, după care observă că unul dintre elevii lui, Billy Portis, îl privea din cealaltă parte a parcării. Matthew porni motorul Fiatului, întrebându-se dacă nu cumva mișcase fără să-și dea seama din buze, dacă nu cumva vorbise singur.

În loc să mai treacă pe la Country Squire, se duse direct acasă, în timp ce vântul purta pieziș stropii de ploaie, iar, în interior, geamurile mașinii se aburiseră. Matthew întredeschise una dintre ferestre, și ploaia intră în habitaclu, lovindu-l peste față, dar parbrizul se limpezi puțin. Parcă și coborî din mașină, privind instinctiv spre casa vecinilor lui, și o văzu pe Hen pe verandă. Hen îi făcu cu mâna, și un sentiment de ușurare îl cuprinse pe dată. Avea să se ducă să vorbească cu ea și putea hotărî mai târziu ce să facă în privința lui Michelle.

Acum, Matthew își luă din frigider o bere cu ghimbir și două batoane de brânză în ambalaj de plastic. Scoase un pachet de biscuiți din dulap și se duse în sufragerie, pe canapea, unde se așeză în întuneric și își mâncă cina.

Mai că nici nu-i venea să creadă că-i spusese lui Hen despre Richard, dar se simțise bine când o făcuse. Și nu era doar un gest eliberator pentru el. Dacă Richard chiar îi făcuse ceva lui Michelle, atunci de ce altceva era oare în stare? O menționase și pe Hen, îi spusese că o văzuse stând pe verandă într-o noapte, îi zisese că să i se vedea tot pe sub fustă. Ce-i mai spusese? Ceva de genul că Hen ar fi fost dispusă. La momentul respectiv, Matthew nu îi acordase prea mare atenție. Doar era fratele lui, ratatul ăla de frate-său,

care lătra, dar nu mușca. Dar dacă lucrurile se schimbaseră până la urmă? La gândul acesta, durerea de stomac i se înteți. Hotărî că trebuia să meargă la apartamentul lui Michelle; trebuia să afle, într-un fel sau altul, ce se întâmplase de fapt.

Se uită la ceas. Era prea devreme ca să meargă la complexul rezidențial unde locuia ea. Era un du-te vino îngrozitor la ora aceea. Se hotărî să se ducă la unsprezece noaptea, sperând că avea să fie suficient de târziu ca să nu-l vadă nimeni, dar nu atât de târziu încât să dea de bănuit dacă l-ar fi văzut cineva. Intră în birou, aprinse lampa Tiffany de lângă canapea și se uită la câteva cărți din bibliotecă, sperând să găsească ceva de citit pentru următoarele ore. Își trecu degetele peste cotoarele romanelor broșate de Salinger. *De veghe în lanul de secară* era cartea care îl salvase pe când avusese treisprezece ani, cartea care îl făcuse în sfârșit să se simtă împăcat cu furia pe care o simțea față de părinții lui și față de lume, în general. Dar acum alese să ia *Franny și Zooey,* carte la fel de importantă pentru el, căci îl făcuse să se simtă pentru prima dată protector față de o fată. Când o citise, tot la vârsta de treisprezece ani, își imaginase că se îndrăgostise de Franny cea tulburată din prima parte a cărții. Într-un fel, chiar așa se întâmplase. Fusese prima lui iubire, o fată care înțelegea că lumea în care trăim e o mare porcărie. Deschise volumul broșat, cu pagini îngălbenite și fragile, și când citi primul rând – „Deși soarele scânteia puternic, în dimineața de sâmbătă era din nou vreme de palton, nu doar de pardesiu” –, Matthew simți cum trupul lui i se relaxează. Citi toată cartea, practic, două povestiri mai lungi, apoi se ridică de pe canapea, puse volumul la loc pe raft și făcu niște sărituri cu forfecare. Lectura funcționase: îi permisese să pătrundă pentru o vreme într-un tărâm imaginar, lucru pe care îl făcuse mereu cu ușurință. Se gândea uneori că asta îl salvase, de fapt; asta îl ajutase să treacă printr-o copilărie în care fusese captiv în iad, iar acum biroul lui, cu cărțile și talismanele sale, reprezenta o lume aparte.

Nu se făcuse încă ora unsprezece, dar Matthew știu că sosise momentul să plece la apartamentul lui Michelle, ca să afle adevărul. Își dădu jos pantalonii și puloverul și îmbrăcă în schimb cea mai veche pereche de jeanși pe care o avea și o cămașă pe care o purta doar când muncea prin casă. Găsi la Mira o căciulă de schi din flanelă și și-o puse pe cap. Dacă avea să fie observat la apartament, măcar nu avea să semene prea mult cu el însuși.

Conduse până la Country Squire, parcând din nou pe unul dintre locurile rezervate pentru vizitatori. Michelle avea o Honda Civic gri și Matthew fu tentat să se ducă să-i caute mai întâi mașina, dar se hotărî să nu o facă. Nu conta dacă mașina ei era acolo… tot trebuia să vadă ce era în apartament. Ploaia se oprise, dar parcarea lucea de umezeală. Cerul era de un violet-închis și fără stele. Complexul rezidențial era format din două clădiri separate, dispuse în formă de L, și, între ele, o piscină dreptunghiulară amplă; era liniște, majoritatea ferestrelor fiind cufundate în beznă. Toate luminile care emanau dinspre lumea interioară spre cea exterioară treceau prin draperii sau jaluzele și majoritatea erau pâlpâitoare și răzlețe, provenind de la televizoare. Mergând printre clădirile cu tencuială ieftină, Matthew se simți atras spre intrarea aflată cel mai departe de el, o ușă de sticlă luminată slab, cu o singură molie izbindu-se în tăcere de ea. O consolă de lângă ușă avea interfoane pentru apartamentele de la treizeci și trei la șaizeci și patru. Matthew scoase cele două chei din buzunarul jeanșilor. Nu era trecut vreun număr pe niciuna dintre ele, dar Michelle îi spusese să vină la apartamentul patruzeci și unu. Dădu să apese și acum butonul de interfon, dar ceva îl făcu să se oprească. Trebuia să știe dacă vreuna dintre cheile pe care i le lăsase Richard era de la intrarea în bloc. Dacă da, atunci trebuia să se pregătească pentru ce era mai rău.

Prima cheie pe care o încercă pătrunse ușor în încuietoare, dar nu reuși să o descuie. Pentru o clipă, Matthew răsuflă ușurat. Dar pe a doua cheie, care intră la fel de ușor în încuietoare, reuși să o întoarcă până la capăt, și ușa de la intrare se deschise. Matthew o împinse spre interior și se opri în holul blocului, cu mochetă pe jos. Spaima pe care o trăia ajunsese la cote alarmante. Rămase o clipă locului, ascultând tăcerea care domnea în întreaga clădire și așteptând ca privirea să i se adapteze la lumina fluorescentă din tavan, după care făcu doi pași în față și coti la stânga pe un coridor lung, ale cărui ziduri fuseseră proaspăt vopsite într-o nuanță inofensivă de bej, în vreme ce pe mochetă se zăreau pete de murdărie, în pofida modelului complex, în nuanțe de roșu și auriu. Numerele porneau de la treizeci și trei, iar pe la trei sferturi din lungimea coridorului, Matthew ajunse la patruzeci și unu. Își lipi urechea de ușa de lemn, dar nu auzi nimic. Vru să bată la ușă, dar se opri la timp și folosi în schimb cheia, știind cumva că, dacă Michelle ar fi fost încă în apartament, atunci era cu siguranță moartă. Singura lui speranță era să nu mai fie acolo, să-și fi luat

toate lucrurile și să fi plecat, să fie în siguranță în casa părinților ei, iar Richard să nu fie un ucigaș.

Împinse ușor ușa. În apartament era întuneric, dar jaluzele erau ridicate, iar Matthew văzu mai întâi livingul mobilat. Un ventilator de tavan se învârtea lent, scoțând la fiecare rotație un clichet abia perceptibil. Închise încet ușa în urma lui și rămase o clipă pironit în loc, respirând pe nas. Se simțea un miros în apartament, dulceag, metalic, iar Matthew aproape că se hotărâse să se întoarcă din drum chiar atunci. Își dădu seama doar după miros că se întâmplase ce se putea întâmpla mai rău, dar își spuse că trebuia să vadă. Trebuia să vadă ce făcuse fratele lui. Păși rapid pe podeaua fără covor a livingului, observând stiva de cutii din alcovul care dădea spre bucătărie. Ușa de la dormitor era întredeschisă, iar Matthew o împinse ușor cu vârful pantofului. Mirosul era mai intens și, preț de o clipă, înainte ca vederea să i se adapteze întru totul, avu impresia că se uita la o tapiserie țintuită pe perete, deasupra patului mare. Dar nu era o tapiserie, ci un arc înalt, două arcuri înalte, de sânge închis la culoare, încă picurând.

Michelle se afla pe pat, într-o baltă și mai mare de sânge, negru și lucios în lumina care răzbătea de afară.

31.

Hen rămase întinsă în pat și privi cum zorii inundă dormitorul de lumină. Lloyd era la parter, pe canapea. Sincer, dacă ar fi avut de ales, acolo ar fi preferat să stea ea, dar după ce Lloyd recunoscuse că avusese o aventură cu Joanna timp de un an, nu i se păruse corect să-l lase să doarmă în patul lor, în vreme ce ea s-ar fi mutat pe canapea.

Fusese o noapte lungă și istovitoare. De cum îl acuzase că avusese o aventură, se schimonosise la față și izbucnise în plâns. De fapt, *plâns* nu era cel mai potrivit cuvânt ca să descrie ce făcuse. Se chircise și începuse să hohotească, cu sughițuri, lucru care nu făcuse decât să o enerveze pe Hen, pentru că trebuise să aștepte circa zece minute înainte să înceapă să vorbească. Îi spuse că voia să știe tot adevărul, iar el încuviință din cap în repetate rânduri, cu fața mânjită de lacrimi și mucozități. Se așezară în living, iar Lloyd îi spuse înainte de orice:

— Apropo, să știi că s-a încheiat. Acolo am fost weekendul trecut, când

am zis că am mers la petrecerea lui Rob. Am fost cu ea în Northampton și am căzut de acord… Am știut amândoi că era o greșeală imensă. Și ea se simte prost, ba chiar îngrozitor, dar îți jur că s-a încheiat.

— Nu mă interesează cum s-a încheiat, Lloyd, ci mă întreb de ce a început.

Așa că îi povesti cum se desfășuraseră lucrurile cu un an în urmă, când Joanna venise la petrecerea lui Rob, la care Lloyd mersese singur. Se cuplaseră în noaptea aceea („A fost doar un sărut stupid, la beție”), dar după aceea începuseră să își scrie e-mailuri, apoi să vorbească la telefon, iar de la una, s-a ajuns la alta. Lloyd îi spuse de mai multe ori că fusese mai mult o aventură emoțională, decât una fizică, și că pur și simplu le fusese ușor să vorbească unul cu celălalt.

— Ați vorbit despre mine, despre noi? întrebă Hen.

— Da, am vorbit.

— Despre ce ați vorbit, mai exact? Nu uita că-mi spui totul.

— Păi, aș zice că am vorbit despre faptul că relația noastră s-a schimbat, că acum totul se reduce la felul în care gestionăm lucrurile. Deci, mai întâi a fost boala ta și faptul că a trebuit să ne ocupăm de ea, și m-am simțit ca un simplu îngrijitor, nimic mai mult, și apoi am cumpărat o casă împreună și totul se reducea la ipoteci și costuri de transport și decorarea…

— Se cheamă viață reală, spuse Hen.

— Știu. Nu spun că am dreptate. Spun doar cum m-am simțit. Știu că nu e drept. Știu că eu sunt personajul negativ în povestea asta.

— În regulă, spuse Hen. Zi mai departe.

Lloyd continuă să vorbească, iar Hen fu surprinsă să își dea seama că aproape se plictisea ascultându-l. Ar fi putut spune chiar ea povestea. Era doar o criză a vârstei mijlocii, Lloyd simțindu-se istovit de grijile vieții de zi cu zi – de problemele de sănătate, de deciziile financiare și de un job care era mai puțin creativ decât crezuse el că avea să fie – și brusc apăruse o femeie nouă cu care să vorbească și cu care să se vadă pe furiș și, pentru o vreme, fusese interesant. Și Hen chiar îl credea când îi spunea că se terminase cu adevărat, pentru că devenise clar că cele întâmplate între el și Joanna nu reprezentau o mare iubire; fuseseră doar doi oameni care se simțeau oarecum singuri și care se cuplaseră de parcă ar fi avut încă douăzeci de ani. Sperase la altceva? Oare o mică parte din ea sperase să audă că Lloyd era îndrăgostit nebunește și voia să plece și că Hen avea să

fie nevoită să lupte, *sau nu,* pentru căsnicia ei? Sau poate era din cauză că mica aventură sordidă a lui Lloyd pălea în comparație cu ce aflase în ultimele câteva zile despre vecinul ei și secretele pe care le păstra acesta.

— Am obosit, Lloyd, spuse ea, întrerupând o altă rundă de plâns. Mă duc sus, la culcare. Mai vorbim mâine-dimineață.

Înainte să plece din living, Lloyd îi spuse:

— Despre ce vorbeai cu Matthew Dolamore?

— Despre faptul că omoară oameni, zise ea.

— Poftim?

— Nu sunt vești noi pentru tine. Ți-am spus deja că asta face, dar acum mi-a confirmat-o și el.

— Poftim? Și ai de gând să mergi iar la poliție?

— Nu prea pot, nu-i așa? Va nega totul, iar ei îl vor crede. Nu am dovezi, iar poliția știe ce mi s-a întâmplat în facultate. Nu m-ar crede.

— E periculos?

— Pentru mine? Nu, nu cred. Mi-aș face mai degrabă griji pentru tine. Apropo, știa că mă înșeli.

— Despre ce naiba vorbești?

— Mi-a zis că și-a dat seama de cum te-a văzut. Din felul în care te uitai la soția lui.

— Dumnezeule! Nu ai să mai vorbești cu el, nu-i așa?

— Nu știu. Probabil că o să mai discutăm. Vrea să se oprească din ce face și poate că am cum să-l ajut. E singurul lucru pe care îl pot face.

— Cred că ar trebui să te duci la poliție și să le spui totul, chiar dacă nu te cred. Să fie trecut la dosar.

— A, deci acum mă crezi?

— Da! Adică, cred că ai vorbit cu ciudatul ăla și că ți-a spus că ucide oameni și că tu îl crezi.

— Deci acum nu-l crezi pe el?

Hen se afla la picioarele scărilor, cu o mână pe balustradă.

— Nu știu ce să cred.

Lloyd trase adânc aer în piept, cu gura deschisă. Hen observă cât de uscate îi erau buzele, aproape albe pe margini.

— Mai vorbim mâine, bine?

Hen dormi puțin, chiar după ivirea zorilor. Lumina din încăpere reflecta pe pleoapele ei o tentă roșiatică și își închipui că se afla pe marginea

lacului din Adirondacks, unde părinții ei aveau o cabană rudimentară. Era unul dintre locurile în care se simțea fericită, înconjurată de pini, simțind apa rece și calmă a lacului pe pielea ei și auzind zgomotul îndepărtat al unei bărci cu motor. Apoi se trezi și își dădu seama că barca cu motor era, de fapt, o mașină de tuns iarba, undeva pe Sycamore Street. Se ridică în capul oaselor, își dădu seama că uitase să-și ia medicamentele noaptea trecută, așa că luă acum o doză dublă, după care se duse și făcu un duș. Apoi se îmbrăcă, dar nu reuși să-și ia inima-n dinți și să coboare ca să reia conversația cu Lloyd. Era istovitor și trist și constată cu surprindere că, pe de o parte, nici măcar nu-i păsa atât de mult. Șocul infidelității trecuse deja, iar ea se simțea oarecum apatică în privința asta. Își dorea, de fapt, să coboare, să-i spună lui Lloyd că ar trebui să se ducă la serviciu și că puteau discuta mai pe îndelete când se întorcea. Voia să fie singură și poate să se ducă la atelier și voia să-și continue conversația cu Matthew, să afle mai multe despre fratele lui și despre ce se întâmpla cu el.

Se întinse din nou pe spate și ciuli urechile. Se întrebă dacă Lloyd se trezise deja, dar nu reuși să audă nimic. În cele din urmă, își făcu curaj și coborî, așteptându-se ca Lloyd să fie tot pe canapea, probabil plângând în continuare. „De ce plânge atâta?” Doar ea fusese trădată, nu el.

Când ajunse la parter, văzu canapeaua goală și pătura pe podea.

— Lloyd, îl strigă ea cu voce tare, dar își dădu seama pe loc că nu era acasă.

Se duse la fereastra care dădea spre alee. Automobilul Golf nu era acolo. Nu găsi niciun bilet în bucătărie, locul cel mai probabil în care i-ar fi putut lăsa unul. Oare se dusese la serviciu cu mașina, și nu cu trenul? Nu, nu avea sens. Și ar fi anunțat-o dacă ar fi făcut-o. Nu ar fi plecat în timp ce ea dormea la etaj. Își scoase telefonul. Niciun mesaj text și niciun mesaj vocal. Tastă numărul lui și, pe când asculta târâitul telefonului, se auzi un zgomot cunoscut din living, notele de început ale melodiei *Coronado,* a trupei Deerhunter, pe care Lloyd o folosea ca ton de apel.

Încheie apelul și se duse să caute mobilul lui Lloyd. Îl găsi sub pătură, lângă canapea. Și atunci începu să-și facă într-adevăr griji. Oare se dusese la poliție să le spună despre Matthew? Sau poate că se dusese direct la Matthew. Dar nu avea niciun sens: de ce ar fi luat mașina? „S-a dus să ia micul dejun”, își zise Hen. „S-a dus la brutăria aceea incredibilă din Dartford Center, ca să ia foietaje cu caise, din cele care îmi plac mie, și

două cafele mari, și a uitat pur și simplu să-și ia telefonul cu el”. Așa își spuse în sinea ei, deși se îndoia că așa stăteau lucrurile. Se întâmplase altceva, ceva rău.

Se duse la fereastra din living și se uită spre casa lui Matthew. Nici mașina lui nu se afla acolo, dar era logic, pentru că ar fi fost la școală la ora aceea. Nu era nimic de văzut, dar rămase oricum pironită-n loc, privind spre cartier, neștiind ce să facă în continuare.

RICHARD

N-am știut că sângele poate țâșni în halul ăsta, aproape ca și cum ar vrea să iasă din corpul uman, să ajungă cât mai departe cu putință. Firește, citisem în cărți, și văzusem în filme, cum țâșnește sângele din artere. Dar să văd asta în realitate, să văd câtă vitalitate are, a fost ceva… Nici măcar nu pot exprima în cuvinte.

•

Și tatii îi plăcea sângele. Știu asta nu doar pentru că mi-a arătat sutienul acela atunci, când s-a întors din călătoria de afaceri, sutienul cu pata de sânge pe el, pe care încă îl am, ascuns cu lucrurile tatii. O știu pentru că după ce i-a spart nasul mamei, la masă, iar ea a rămas pur și simplu acolo, țintuită în loc, și a lăsat sângele să i se prelingă pe față și să se verse pe toate lucrurile – pe farfuria spartă, pe blatul de porțelan al mesei, pe șervete, pe linoleum –, l-am surprins pe tata scoțând unul dintre șervete din coșul cu rufe murdare. Era maroniu și țeapăn de la sânge, iar când m-a văzut privindu-l, mi-a făcut cu ochiul și mi-a zis: „Alt suvenir”.

Mă întreb dacă tata a văzut vreodată ce poate face cu adevărat sângele când îl dezlănțui. Mă întreb adeseori asta și o vreme am căutat informații despre crime nerezolvate în locurile în care mergea cel mai frecvent în călătoriile lui de afaceri. Mereu găseam *ceva* – găsești fete omorâte în toate orașele din America, cu ucigașii lor necunoscuți dar nu aveam cum să știu sigur dacă tatăl meu era autorul crimelor.

Se poate ca acum să știu ceea ce el n-a știut niciodată, că sângele are o viață proprie.

•

Acum, Matthew știe ce i-am făcut iubitei lui, Michelle. A știut din clipa în care i-am lăsat cheile, desigur, dar a trebuit să se ducă să vadă. L-am privit de la distanță, întrebându-mă ce avea să facă după ce afla sigur. Să se ducă direct la poliție, să mă denunțe? Momentan nu a făcut-o. Nu din câte știu eu, cel puțin. Și chiar nu cred că o va face. Mama nu s-a dus niciodată la poliție, iar Matthew seamănă cel mai mult cu mama.

Nu, cel mai probabil că Matthew va încerca să se ocupe de mine pe cont

propriu. Să păstreze lucrurile în familie, ar zice el. La urma urmei, el l-a ucis pe tata, deși jură că nu. Dar știm amândoi că el a făcut-o. Prin clasa a unsprezecea, Matthew s-a făcut mai mare decât tata. A… înmugurit, cum îi plăcea mamei să spună. Probabil că observase și tata, pentru că a început să fie mai atent prin casă, mai reținut în jocurile pe care le juca cu mama. Iar mama, care nu rata niciodată o oportunitate, a profitat de situație. Îmi amintesc cum obișnuia să menționeze alți bărbați. „Ah, Porter", zicea ea. „M-am întâlnit azi-dimineață cu Dick Humphries. Mi-a zis să-ți spun că speră că te vei simți mai bine curând". Asta pe când tata avea dureri de spate. Îl întărâta și mai mult, dar nu mai putea face mare lucru în privința asta. Ultima dată când a amenințat-o pe mama, apucând-o de gât în timp ce spăla vasele, Matthew l-a îmbrâncit atât de tare, încât a căzut pe podeaua din bucătărie și a rămas acolo o oră întreagă, cu dureri de spate. Mama l-a întrebat dacă voia să mănânce cina pe podea.

Știu sigur că Matthew l-a împins pe tata pe scările care duceau în pivniță, pentru că tata nu cobora *niciodată* acolo, cel puțin nu din câte știu eu. Suprafața pivniței era jumătate din cea a parterului, părea mai degrabă o cămară, în care nu țineam nimic altceva în afară de câteva cutii mucegăite cu suvenire, pe care mama le luase din casa părinților ei după ce muriseră în sfârșit amândoi. Mai era și un congelator uriaș acolo, în care mama păstra carnea congelată și semipreparatele, dar se defectase într-o vară, iar după ce mama a aruncat carnea stricată, nu l-a mai reparat și nici nu a cumpărat altul. Nimeni din familie nu cobora în pivniță, așa că nu a avut niciun sens că tata a fost găsit la baza scărilor, decedat în urma unei răni la cap. S-a întâmplat pe când eu și Matthew eram la școală, iar tata rămăsese acasă, din cauza durerilor de spate. Știu cât de ușor i-ar fi fost lui Matthew să plece pe furiș de la școală și să o ia prin pădure spre casa noastră. Pe atunci, Matthew era îndeajuns de puternic, iar tata era îndeajuns de slab, încât Matthew să-l târască până la scările din pivniță și să-i dea un brânci.

Eu l-am găsit, bineînțeles. Tatăl meu ajunsese ca o păpușă din cârpe, cu capul întors în partea greșită. Nu se vedea niciun strop de sânge. Moartea suferită de tatăl meu se petrecuse doar în interiorul corpului său, fără a-i străpunge câtuși de puțin pielea.

•

Bineînțeles, Michelle a crezut că eram Matthew, așa cum a crezut și Sally Respel. Până să-și dea seama că nu eram, a fost prea târziu. Intrasem

deja în casa ei, iar ușa se închisese în urma mea. În lumina apartamentului ei jalnic, mi-a văzut chipul.

•

Visez din nou casa întunecată, cu numeroasele sale încăperi. Am visul ăsta atât de des acum, încât știu că visez când îl am. Și știu că persoana pe care o caut nu poate fi găsită. Sunt prea multe coridoare și prea multe camere, prea multe locuri în care să se ascundă.

Dar nu prea am de ales și trebuie să caut în continuare. Tavanele din casa asta mare sunt joase și nu m-am gândit prea mult la asta, dar nu are ferestre, doar camere întunecate care duc spre alte camere. Îmi spun că trebuie să mă opresc din a deschide uși, dar nu mă pot opri nici atunci când găsesc lucruri îngrozitoare în ele: un iepure spintecat în două, dar încă viu; un curcan de Ziua Recunoștinței plin cu păianjeni; mama născând pe podeaua din bucătărie, dar din ea curge doar sânge.

Și totuși, continui să deschid uși și să sper.

•

Mă ascund, deși, momentan, Matthew este singurul care încearcă să mă găsească. Dar asta se va schimba curând. Cadavrul va începe să miroasă și vecinii vor băga de seamă. Sau cuiva i se va face dor de ea și va merge să verifice și atunci mă voi ascunde și de poliție. E doar o chestiune de timp.

Matthew mă sună întruna, deși știe că nu am de gând să-i răspund.

L-am urmărit până la casa lui după ce a fost la apartamentul lui Michelle. L-am privit coborând din mașină și am văzut cum s-a uitat spre casa vecinilor lui, cu o expresie plină de dor. „Oare ce i-a spus vecinei?” Am aruncat o privire pe fereastra lor, dar l-am văzut doar pe un tip care se tot foia pe canapeaua din living. Am simțit însă prezența femeii, prezența Henriettei, în casă. Mi-a vrăjit cumva fratele. Asta e clar. Înțeleg de ce. Am văzut-o în sfârșit de aproape la evenimentul Open Studios, de la Black Brick. M-am dus acolo fără ca Matthew să știe. Purta niște pantaloni negri, mulați, care îi veneau până deasupra gleznelor, și o cămașă largă, cu mânecile suflecate, și pun pariu că și-a zis în sinea ei că arăta ca o artistă, că bărbații care intrau în atelierul ei nu-și imaginau ce se află pe sub cămașa aia largă și pe sub pantalonii ăia, că îi interesau desenele ei pentru copii. S-a ghemuit lângă una dintre presele ei, scoțând o foaie mare de hârtie, și i-am văzut peticul de piele de deasupra pantalonilor, o piele care zici că nu a văzut niciodată soarele, și spatele delicat.

Îmi imaginez tot sângele pe care trebuie să-l conțină pielea aia, subțire ca o foiță. Îmi imaginez că e caldă.

•

Dacă voiam într-adevăr să-i atrag atenția lui Matthew, atunci cred că n-am ucis-o pe femeia care trebuia.

PARTEA A TREIA

FRAȚII

32.

În loc să intre în panică, Matthew își păstră calmul. Lăsă apartamentul lui Michelle așa cum era, dar nu înainte să mai apeleze o dată numărul lui Michelle. Ascultă tonul de apel venind dinspre blatul din bucătărie, unde mobilul era pus la încărcat.

Îl scoase din priză și-l vârî în buzunar, apoi se îndreptă încet, cu spatele, spre ușa de la intrare, ștergând cu mâneca hanoracului toate obiectele pe care le-ar fi putut atinge. Când ajunse pe palierul blocului, încuie ușa, apoi ieși cât de repede putu în curtea complexului rezidențial și se duse la mașină. Plecă, trezindu-se pe un drum lăturalnic mărginit pe ambele părți de pădure, în timp ce farurile creionau un tunel de lumină în întunericul din jur. Ajunse la o intersecție, unde văzu un indicator rutier spre Dartford. Acum știa unde se afla; trecu pe lângă o mică gelaterie care era deschisă doar în lunile de vară, un loc în care fusese de mai multe ori cu Mira. Opri în parcarea goală, stinse luminile și se duse cu pași hotărâți în spatele gelateriei. Văzu un tomberon mic și două sau trei mese de picnic. Unde se încheia pietrișul începea un câmp năpădit de buruieni, străjuit de o parte de un zid de piatră și de cealaltă de un șir de copaci, ale căror siluete întunecate se profilau pe cerul violet. Matthew străbătu circa o sută de metri din câmp, până ajunse la o porțiune de drum bolovănoasă. Zdrobi telefonul lui Michelle între două pietre plate, spărgându-l atât de tare, încât fu nevoit să caute prin buruieni după fragmente, după care îngropă telefonul distrus și cheile sub o piatră mai mare pe care o scosese din pământ. Luna se ivise de după nori și, în lumina ei argintie, văzu râme mișunând în solul negru și umed de sub piatră. Așeză cu grijă piatra la loc, apoi mai străbătu circa o sută de metri înspre șirul de copaci. Imediat după copaci, era un gard de sârmă care împrejmuia o pășune pentru vite. Matthew se aplecă peste gard și vărsă. Când termină, văzu că una dintre vacile adunate la un loc întorsese

capul și se uita la el. Apoi luna se ascunse iar după un nor.

Se sui în mașină și șofă spre casă, încercând să nu se gândească prea mult la ce avea să facă, să nu intre în panică.

Opri farurile Fiatului de cum intră pe aleea lui, conștient că era foarte târziu și încercând să treacă neobservat de vecini. Privi spre casa lui Hen, observă că luminile din living erau încă aprinse și se întrebă scurt oare ce se întâmplase după ce soțul ei se întorsese acasă și îi găsise vorbind pe verandă. Păruse îngrijorat, desigur, privise atent scena, cu ochii lui obtuzi, uitându-se la Matthew, apoi la Hen și din nou la Matthew, neștiind ce să creadă sau ce să spună. Oare era suficient de inteligent ca să își dea seama de intimitatea dintre ei doi? Oare credea că aveau o aventură?

Odată intrat în casa întunecată, Matthew se plimbă de colo colo, îngăduindu-și să-și închipuie pentru o clipă cum ar fi fost să-l ucidă pe Lloyd. Se aflau într-o încăpere de un alb imaculat – poate într-un hotel de lux din Boston – și Lloyd era înfășurat atât de strâns în bandă adezivă, încât își putea mișca doar ochii. Matthew îl ridică și-l puse într-o cadă adâncă, dădu drumul la apă și îl privi pe Lloyd cum se înecă, privi cum din ochi îi dispăreau fudulia, lascivitatea și aroganța, când începu să-și dea seama întocmai ce se întâmpla. Fantezia îi distrase doar puțin atenția, pentru că Matthew știa că, cel mai probabil, nu avea să o poată transpune vreodată în realitate. Gata cu asta, mulțumită lui Richard. Matthew făcu câteva sărituri cu forfecare, apoi urcă scările spre etaj.

„Dacă mă port de parcă nu s-a întâmplat nimic, dacă mă spăl pe dinți și pe față și mă bag în pat, atunci poate că într-adevăr nu s-a întâmplat nimic”.

Nu funcționă. Matthew stătu întins în pat și se gândi la ce avea să urmeze. Polițiștii aveau să descopere cadavrul lui Michelle și, din cauza relației ei cu Scott Doyle, aveau să presupună numaidecât că exista o legătură între cele două crime. Sau poate că nu aveau să creadă că exista vreo legătură, pentru că cele două crime erau foarte diferite – dar nu, astea erau doar iluzii. Așa avea să se întâmple. Aveau să facă legătura între moartea lui Scott și cea a lui Michelle și atunci aveau să-și aducă aminte că unul dintre primii suspecți interogați după moartea lui Scott Doyle fusese Matthew Dolamore, care era coleg cu Michelle Brine. Nu doar în aceeași școală, ci în aceeași catedră. Parcă îl și auzea pe Dylan Hembree: „Ah, vorbeau tot timpul. Unii chiar au crezut că s-ar putea să fie ceva între ei. În plus, îmi amintesc o conversație ciudată în care Matthew a invitat-o să

meargă cu el la un bar, poate chiar într-una dintre serile în care cânta formația lui Scott, C-Beams”. Bineînțeles că poliția avea să-și îndrepte din nou atenția asupra lui, și de data aceasta nu avea niciun alibi. Cel puțin nu pentru uciderea lui Michelle. Și apoi, poliția avea să vorbească din nou cu Hen și poate că de data aceasta aveau să o și creadă. Iar ea avea chiar să le spună că-i vorbise despre Michelle. Și cu cât se apropiau mai mult de el, cu atât se apropiau mai mult de Richard.

Matthew își închipui și un scenariu alternativ. Poate că ar fi reușit să-i convingă pe polițiști că Henrietta Mazur îi ucisese pe Scott Doyle și Michelle Brine, că o făcuse ca să-i însceneze crimele, că totul făcea parte din fixația ei obsesivă care o făcea să vadă criminali peste tot, pentru că voise să aibă și ea dreptate o dată. Se gândi că ar putea funcționa, dar nu ar fi fost în stare să o facă, nu ar fi fost în stare să-i facă ei așa ceva. Nu o merita. Cum rămânea însă cu Lloyd? Dacă ar fi reușit să adune dovezi, cum ar fi un fir de păr, și apoi să se furișeze și să-l lase la locul crimei? Ar fi ucis doi iepuri dintr-o lovitură. Și dacă Lloyd nu ar fi fost condamnat, tot i-ar fi indus pe polițiști în eroare, i-ar fi îndreptat pe o pistă greșită. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât i se părea mai bună ideea.

Cu o oră înainte să înceapă școala, Matthew se dădu jos din pat. Nu dormise deloc și îl dureau toți mușchii. Preț de o clipă, își făcu griji că era bolnav, așa că își lipi degetele de frunte, dar apoi se gândi că probabil fusese atât de tensionat, încât se extenuase. La duș, își roti gâtul cât de mult putu, până simți încheietura trosnind, stârnindu-i junghiuri de durere pe spate. Avea nevoie de somn și să-și lase corpul să se vindece, dar știa și că trebuia să meargă la serviciu, că nu putea face nimic neobișnuit acum.

Afară era răcoare, iar peluza era umedă de la rouă. Cerul era pe jumătate gri și înnorat, pe jumătate de un albastru lăptos. Se urcă în mașină și porni motorul, schimbând posturile de radio până găsi unul cu muzică clasică, spre extremitatea stângă a scalei. În dimineața aceasta nu putea asculta oameni vorbind despre vreme sau politică sau despre încheierea sezonului de baseball. Parbrizul era aburit pe dinafară, așa că porni ștergătoarele, după care coborî geamul de pe partea dreaptă. Aruncă o privire scurtă spre casa vecinilor și văzu o siluetă la fereastră, îndepărtându-se chiar când el întoarse capul. „E Lloyd”, își spuse în sinea lui. „Hen i-a spus totul, despre întâlnirile noastre și ce-am discutat, iar acum chiar o crede și mă supraveghează. Nu-i nimic. Dacă se ia de mine, nici nu va ști ce l-a lovit”.

Matthew ieși ușor de pe alee și coti la stânga, pe Sycamore Street. Avea două trasee spre Sussex Hall. Cel mai rapid era să urmeze Route 2, dar o lua adeseori și pe drumuri lăturalnice care duceau spre Littleton Road, în Dartford Center. Astăzi se îndreptă spre Route 2, înaintând lent, cu ochii ațintiți asupra retrovizorului. Pe la jumătatea drumului spre școală, după ce tocmai trecuse prin sensul giratoriu din Concord, observă Golful gri-deschis, la vreo trei mașini în urma lui. Nu era obligatoriu să fie al lui Lloyd – era plin de automobile Volkswagen prin partea locului –, dar Matthew știa că era al lui. Coti spre ieșirea care avea să-l ducă la școală. La fel și Golful. Se întrebă ce avea de gând Lloyd să facă. Doar îl urmărea ca să vadă unde se ducea? Nu, hotărî Matthew, Lloyd avea să-l confrunte în parcarea școlii. Își și imagina scena, pe Lloyd strigând la el, printre dinți: „Stai departe de soția mea sau te omor”, sau ceva asemănător, în timp ce alți profesori și elevi s-ar fi holbat la ei. Așa că, în loc să o ia spre intrarea principală, cum făcea de obicei, Matthew o apucă pe cea secundară, pe aleea care ducea în spatele școlii. Spera ca parcarea din spate să fie goală, și chiar era aproape pustie, doar câteva mașini parcate acolo, probabil ale personalului de pază sau întreținere. Matthew parcă lângă rampa de încărcare, așteptă treizeci de secunde, apoi privi cum Lloyd se ivește șovăielnic de după colț, în Golful lui, și parcă la două locuri distanță.

Matthew coborî din mașină, lăsându-și servieta înăuntru, și se îndreptă spre Golf chiar când Lloyd cobora din el, îmbrăcat foarte subțire, doar într-o pereche de jeanși și un tricou jerpelit.

— Salut, Lloyd, zise Matthew, încercând să-și reprime un zâmbet neliniștit.

Lloyd păru surprins, de parcă nu și-ar fi pregătit discursul. Închise portiera și-i spuse:

— Stai departe de soția mea.

Matthew zâmbi fără să vrea, întrucât erau întocmai cuvintele pe care le așteptase.

— De ce naiba zâmbești? zise Lloyd.

Era tot roșu la față.

— Zâmbesc pentru că habar n-ai despre ce vorbești.

— Ba știu totul. Știu ce i-ai povestit soției mele, iar ea se va duce să spună totul la poliție. Ai încurcat-o. Am venit doar ca să-ți spun să stai departe de Hen, dacă nu vrei să ai probleme și mai mari.

Matthew simți cum îl cuprinde o senzație familiară de calm și exaltare. Se duse cu pas apăsat, hotărât, spre Lloyd, în timp ce acesta se uita încolo și încoace, deja panicat, încercând să hotărască ce să facă. Când se află la un pas distanță, Lloyd îl pocni, aplicându-i un pumn neîndemânatic, care îl nimeri în vârful urechii stângi. Matthew îl apucă pe Lloyd de tricou – un tricou cu o trupă numită Scruffy the Cat –, apoi își puse piciorul drept pe gambele lui Lloyd și îl împinse în spate, ținându-l de tricou, ca să nu se rănească prea tare de pavaj. Apoi se lăsă jos, îngenunche pe pieptul lui, împingându-i brațul drept în jos și apăsând cu cealaltă mână pe obrazul lui. Cu brațul stâng liber, Lloyd îl apucă pe Matthew de gât și îl zgârie pe ceafă, chiar acolo unde începea linia părului. Nu-l duru prea tare, iar Matthew se gândi că Lloyd își tăiase probabil unghiile de curând, lucru bun de altfel. Se lăsă mai tare pe pieptul lui Lloyd, cu grijă să nu-i fractureze nimic, până când Lloyd leșină din pricina lipsei de aer.

Matthew se ridică gâfâind și își duse mâna la gât, unde-l zgâriase Lloyd. I se păru o zgârietură minoră, ușor lipicioasă în locul în care probabil că-i străpunsese pielea, dar nu era oricum nimic grav. Trase adânc aer în piept, de două ori, apoi se aplecă și rupse un fir de păr de-al lui Lloyd. Pleoapele lui Lloyd fluturară și începu să tușească. Matthew nu trebuia decât să se lase din nou pe pieptul lui, de data aceasta fără să se mai ridice, până când Lloyd avea să ajungă pe lumea cealaltă. Ar fi fost atât de simplu și i-ar fi adus o asemenea satisfacție! În schimb, Matthew vârî firul de păr în buzunar, se întoarse la mașina lui și dădu un ocol până ajunse în fața școlii, unde parcă pe locul lui obișnuit. Mai erau douăzeci de minute până la începerea primei ore.

33.

De când descoperise că Lloyd lipsea, Hen se gândise să sune la Urgențe de circa cinci ori într-o oră, dar se oprise de fiecare dată, imaginându-și cum avea să decurgă conversația.

„Doamnă, de cât timp lipsește?”

Doar de câteva ore.

„Vă puteți gândi la un motiv pentru care să fi plecat? V-ați certat cumva?”

Da. Am descoperit că, de un an de zile, avea o relație extraconjugală.

„Doamnă, nu credeți că asta ar putea avea de-a face cu faptul că lipsește?”

Păi, stați să vă spun despre ucigașul în serie care locuiește lângă noi…

Se sili în schimb să își facă o cafea și să mănânce o felie de pâine prăjită, după care se duse pe verandă, luându-și ceașca și telefonul la ea și spunându-și că avea să aștepte pur și simplu. Lloyd urma să se întoarcă în scurt timp, deși o parte din ea credea că se întâmplase ceva cu adevărat îngrozitor.

Fu din nou cât pe ce să sune la Urgențe, dar se hotărî să-l apeleze în schimb pe detectivul Martinez din Cambridge. Le menționase detectivilor locali care investigau moartea lui Scott Doyle numele lui și se gândi că poate fusese adus la curent. Dacă nu, atunci îi putea spune ea ce se întâmpla. Cam după al șaselea apel, chiar pe când Hen se hotărâse că nu avea să răspundă, se auzi un declic și apoi vocea lui rostind: „Bună, Hen”, aproape ca și cum ar fi fost prieteni vechi.

— O, bună ziua, spuse Hen. Ai o clipă liberă, ca să vorbim?

— Da. Ce s-a întâmplat?

— Ai auzit despre Scott Doyle, bărbatul care a fost ucis la Rusty Scupper, în New Essex?

— Da, categoric. M-au sunat doi detectivi de-acolo în legătură cu asta. Mi-au zis că ești martor ocular și că le-ai menționat numele meu.

— Am asistat la toată scena.

— Da, am auzit.

— Matthew Dolamore l-a ucis. L-am văzut cât se poate de clar, dar nu de aceea te-am sunat.

— În regulă, spuse detectivul.

— Ai auzit despre celelalte lucruri? Cum am mai fost arestată pentru că am urmărit-o pe o colegă de facultate și am susținut că încercase să ucidă pe cineva?

— Am auzit, da.

— Și că Matthew Dolamore și soția lui au un ordin de protecție împotriva mea?

— Am auzit că aveau de gând să solicite unul.

— Ei bine, a fost aprobat. Nu că asta l-ar fi oprit pe Matthew să vină la mine. Am vorbit, între patru ochi. Și mi-a spus totul. Mi-a spus cum i-a ucis

pe Dustin Miller și pe Scott Doyle. Îmi spune toate astea deoarece are impresia că e în siguranță, că nimeni nu mă va crede.

— Când ți-a spus toate astea?

Hen îi povesti despre cele trei întâlniri ale lor și tot ce-i spusese Matthew și îi vorbi chiar și despre felul straniu în care îl menționase pe fratele lui noaptea trecută. În timp ce spunea toate acestea, își dădu seama că probabil părea nebună, dar continuă, povestind lucrurile exact așa cum se întâmplaseră.

— Presupun că nu ai înregistrat conversațiile? întrebă detectivul.

— M-a percheziționat prima dată când ne-am întâlnit. S-a gândit și el la posibilitatea asta. Nu, nu am înregistrat. Uite ce e, de fapt acum mă îngrijorează faptul că soțul meu a dispărut.

— A dispărut?

— De azi-dimineață. I-am spus azi-noapte tot ce ți-am zis și ție acum și când m-am trezit azi-dimineață, nu mai era, și nici mașina lui, în schimb telefonul mobil e încă aici. Mă tem că s-a dus să-l confrunte pe Matthew singur. Sinceră să fiu, am cam început să mă pierd cu firea.

— În regulă, Hen, liniștește-te. Când l-ai văzut ultima dată?

— A fost aici aseară. Când m-am trezit, era plecat.

Hen hotărî că nu era cel mai bun moment pentru a aduce în discuție faptul că Lloyd o înșelase.

— Aveam de gând să sun la Urgențe, dar știu că, momentan, nu poate fi considerat oficial dispărut.

— Nu, e bine că m-ai sunat mai întâi pe mine, Hen.

Nu-i plăcea felul în care îi tot folosea numele; îi amintea de perioada în care fusese internată, când un consilier sau un terapeut încerca să stabilească o legătură cu ea. Avea impresia că o cocoloșea, așa cum ai cocoloși o persoană nebună.

— Nu mă crezi, nu-i așa? spuse ea.

— Nu știu ce să cred, zise el după o pauză. Mai mult de atât nu te pot ajuta. Dar trebuie să recunosc că situația nu arată bine pentru tine. Din câte am auzit, are un alibi destul de solid pentru noaptea în care a murit Scott Doyle.

— Din partea soției.

— Da, din partea soției.

— Probabil că minte ca să-l acopere. E soția lui; asta nu-i pune cumva la

îndoială alibiul? Nici măcar un pic?

— Ar putea să mintă, da. Dar și tu ai putea minți, și asta e problema. Pentru că tu ai mai mințit într-o situație similară.

Hen își dădu seama că era un apel inutil și fu cât pe ce să închidă. Trase însă adânc aer în piept și spuse:

— În regulă. Nu trebuie să purtăm discuția asta acum. Știu cum par lucrurile și știu cum par eu. Dar, ca să se știe, vreau doar să spun că Matthew Dolamore a ucis mai mulți oameni, printre care se numără Dustin Miller și Scott Doyle. Știu sigur asta. Știu că mărturia mea nu va conta niciodată, dar trebuie să existe și alte dovezi. Trebuie.

— În regulă, vom…

— Și încă ceva. Verificați-l pe fratele lui. A zis că-l cheamă Richard. Matthew zice că părinții lor i-au dat peste cap pe amândoi, dar că Richard ucide femei, nu bărbați.

— Ți-a spus că fratele lui a ucis?

— Nu, de fapt, nu a spus-o. Din câte se pare, crede că fratele lui e ca și el, dar că, dacă ar începe să ucidă, ar ucide femei, nu bărbați. Așa mi-a zis. Părea îngrijorat, de parcă fratele lui ar fi făcut deja ceva.

— O să investighez, Hen, bine?

— Mă vei suna dacă apar schimbări sau dacă aflați ceva?

— Desigur. Și tu mă poți suna din nou dacă-ți mai vine ceva în minte și anunță-mă dacă soțul tău nu se întoarce.

Chiar pe când detectivul rostea cuvintele acelea, Hen privi cum un Golf gri înaintează pe stradă și cotește lent pe aleea lor.

Se hotărî să nu-i spună nimic despre asta detectivului și încheie rapid:

— Mersi că m-ai ascultat, Iggy.

Folosise numele pe care îi spusese el să-l folosească, deși i se părea ciudat să o facă. Apoi închise.

Pe când Lloyd cobora din mașină, Hen se duse pe marginea verandei, privindu-l prin ușa de plasă. Toată îngrijorarea pe care o simțise în ceea ce privea siguranța lui se evaporase și acum era doar furioasă din nou. Furioasă că avusese o aventură. Furioasă că o făcuse să se îngrijoreze în dimineața aceea.

— Ce naiba? zise ea, în timp ce Lloyd urcă treptele care duceau spre verandă.

— Scuze, am… am plecat brusc.

— Nu ți-ai luat telefonul cu tine. M-ai băgat în sperieți!

Lloyd intrase deja pe ușă și Hen văzu cât de palid era, cât de speriat.

— Ce s-a întâmplat? Ești bine?

— L-am urmărit. L-am urmărit pe Matthew până la școală, pentru că voiam să vorbesc pur și simplu cu el… Putem intra în casă? Mi-e foarte frig.

Odată intrați, Hen văzu cum își ținea mâna dreaptă, cum încerca să-și îndoaie brațul, și îl întrebă:

— V-ați bătut?

Lloyd îi povesti cum îl urmărise pe Matthew până la Sussex Hall și cum Matthew îl țintuise la pământ.

— Unde? În parcare?

— În spatele clădirii principale. Cred că a parcat acolo pentru că știa că îl urmăresc.

— Tu l-ai lovit primul?

— Da, deși cred că mai mult m-am lovit eu decât l-am lovit pe el. Era atât de calm. M-a împins pur și simplu la pământ și s-a așezat cumva pe mine și… și am crezut că o să mor. Totul s-a întunecat și am crezut că mă va ucide și m-am gândit doar… m-am gândit doar la tine.

Plângea din nou, iar Hen, deși nu prea voia să o facă, îi puse mâna pe spate și-i zise că tot ce-i povestise părea de-a dreptul înfricoșător.

— Vrei să încerci să vorbești cu poliția locală?

— Nu. Nu vreau. N-ar folosi la nimic. Eu l-am urmărit pe el și eu l-am lovit primul. Va zice doar că s-a apărat. Nu, m-am tot gândit la asta. Cred că ar trebui pur și simplu să plecăm de aici. Voi suna la birou și le voi spune că a apărut o urgență și că trebuie să-mi iau liber o perioadă. Ne-am putea urca în mașină și am putea pleca de aici. Ce zici dacă am merge în Maine? Ne-am putea întoarce în locul acela din Bar Harbor și am putea petrece o săptămână acolo. Să încercăm să ne reparăm căsnicia. Ce e?

Hen clătina din cap.

— Nu știu ce să zic, Lloyd. Tot ar trebui să ne întoarcem aici. În plus, încă nu știu dacă *vreau* să încercăm să ne reparăm căsnicia.

— Atunci ne vom lua camere separate și măcar nu vom mai fi aici. Știu că vorbesc ca un laș, dar nu-mi pasă. Acum cred că e periculos…

— Da, acum crezi că e periculos pentru că ai văzut pe pielea ta. Nu m-ai crezut când ți-am spus că l-am văzut *efectiv* cum a ucis pe cineva. Atunci

nu ai sugerat să ne luăm concediu.

— Nu sugerez să ne luăm concediu, Hen. Sugerez să plecăm ca să ne protejăm. Și cât vom fi plecați, putem să ne dăm seama și cum stau lucrurile între noi.

Hen îl văzu pe Vinegar pe canapea, lingându-și o lăbuță și curățându-și o ureche în timp ce ei se certau. Vinegar o văzu că se uită la el și se opri din ce făcea, se holbă la ea, apoi căscă.

— Am de lucru, zise Hen. Încă am termene-limită de respectat pentru carte și trebuie să ajung la atelier.

— Dă-le naibii, zise Lloyd.

— Tu poți să pleci, dacă vrei. De fapt, cred că ar trebui. Așa ar fi cel mai logic. În plus, ne-ar prinde bine să stăm departe unul de celălalt o vreme.

— Nu am de gând să…

— Lloyd, nici măcar nu știu dacă te vreau aici. Serios.

— Nu mă poți obliga să plec când el locuiește alături. Mă voi muta în camera de oaspeți, dacă vrei. Nu trebuie să vorbim. Înțeleg că ești furioasă pe mine. Și eu sunt furios pe mine. Dar nu plec, nu înainte să-l văd la închisoare.

— Cine știe dacă se va întâmpla vreodată? zise Hen. Eu nu sunt un martor de încredere. Nici tu. El are un alibi. Momentan, de bine, de rău, e vecinul nostru.

— Atunci ne vom muta, zise Lloyd.

Hen se simțea brusc epuizată. Doar gândul de a încerca să își salveze căsnicia, gândul de a avea din nou încredere în Lloyd, gândul de a căuta un nou loc în care să trăiască, un nou atelier, toate acestea o extenuau dincolo de orice rațiune.

— Ce zici, Vinegar? îi zise ea pisicii. Vrei să te muți?

Vinegar începu să-și curețe și cealaltă ureche, lipind-o de cap cu lăbuța.

— Nu spun să ne mutăm chiar acum, dar în cele din urmă, dacă nu îl arestează niciodată… Dar tot cred că ar trebui să plecăm într-o călătorie. Și asta acum. E prea periculos. Vii cu mine, Hen. Nu-mi pasă dacă nu vrei să o faci. Trebuie să o faci ca o favoare pentru mine.

— Ca o favoare pentru tine? zise Hen, râzând. Bun, am încheiat oficial discuția. Trebuie să ajung la atelier și să lucrez. Poți rămâne aici sau te poți duce la serviciu sau te poți duce în Maine, să vezi cum ruginesc frunzele. Nu-mi pasă ce faci.

— Dacă te duci la atelier, atunci vin cu tine.

— Nici vorbă, Lloyd. Îmi pare rău, dar nici vorbă. Tu vei fi mai în pericol aici, decât voi fi eu la atelier.

Lloyd se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Uite ce e, nu cred că-mi va face vreun rău. Am ajuns să ne cunoaștem. Ai încredere în mine.

— Chiar încep să cred că ți-ai pierdut mințile, Hen. Cred că ai o problemă gravă. Îți iei medicamentele?

— Du-te naibii, Lloyd. Ce-ar fi să te duci la Joanna și să stai acolo? Sun-o și roag-o să vină să te ia. Eu merg la atelier pentru că am de lucru.

Se duse în bucătărie și luă cheile de la mașină din cuierul de pe perete. Apoi rămase o clipă în loc, gândindu-se la ce-i spusese Lloyd, cum că-și pierdea mințile. Multe dintre momentele emoționale importante din viața ei aveau legătură cu sănătatea ei mintală, dar acesta nu se număra printre ele. Chiar dacă unele dintre simptome erau la fel – o mulțime de gânduri, paranoia, sentimentul de groază – știa ce știa. Ar fi vrut să-i spună lui Lloyd: „E real. Știu exact cine e Matthew, iar boala mea nu are nimic de-a face cu asta”.

Se întoarse în living, întrebându-se dacă Lloyd avea să încerce să o oprească fizic, dar când trecu pe lângă el, Lloyd îi spuse doar:

— Voi fi aici când te întorci.

Pe când ieșea pe ușă, Hen îi răspunse:

— Eu sper din inimă că n-ai să fii.

34.

Cu firul de păr al lui Lloyd în buzunarul pantalonilor, Matthew se sui în mașină și porni spre Country Squire Estates. Fusese o zi lungă și nefericită la catedră, dar reușise să treacă cu bine de ea. Treaba e că atunci când îți petreci ziua alături de adolescenți, aceștia sunt atât de concentrați pe propriile drame, încât nu bagă de seamă că și adulții au problemele lor. Erau și excepții, desigur. Katrina Benedict, demonstrând niște instincte materne foarte timpurii, îi spuse că arăta obosit.

— Ce se petrece, domnule Dolamore? Sunteți bolnav?

Iar Jason Khoury fu singurul care observă zgârieturile roșii de pe ceafa lui Matthew, chiar sub linia părului. Îl întrebă pe Matthew dacă era totul în regulă.

— M-am trezit cu ele pe gât, îi zise Matthew. Probabil că am avut un coșmar și m-am zgâriat singur.

Nu era încă oră de vârf, dar se circula greu pe Route 2A. Trecuse deja pe la Gifford's Farm, gelateria închisă, lângă care îngropase cheile și telefonul lui Michelle. Știa cât de nesăbuit era să meargă acolo pe timp de zi, darămite să se întoarcă în complexul rezidențial în care locuia Michelle, dar era hotărât să lase dovezi care îl implicau pe Lloyd Harding, chiar dacă nu aveau să rămână în picioare la o cercetare mai amănunțită. Parcase în spatele gelateriei cu obloanele trase, răsuflând ușurat că nu era nimeni acolo și, după douăzeci de minute, găsi locul în care îngropase cheile și telefonul lui Michelle. Îi luă atât de mult timp să le găsească, încât începu să se îngrijoreze că poate își imaginase totul, că poate chiar își pierdea mințile, dar apoi găsi piatra ușor slăbită și dezgropă cheile. I se strânse stomacul când le ținu în mână și, preț de o clipă, crezu că avea să i se facă iar rău. Dar senzația trecu și se întoarse la mașină, cu palmele asudate și gura uscată.

Country Squire Estates se afla la circa o sută de metri de șosea, în spatele unui șir de pini. Matthew ieșise deja de pe Route 2A și tocmai se pregătea să cotească spre parcarea complexului, când văzu cele două mașini de poliție parcate aproape de intrarea în clădirea lui Michelle. Chiar și de la distanță, zări banda galbenă întinsă de poliție între mașini și clădire. Un agent în uniformă se afla lângă una dintre mașinile de poliție, vorbind la stația de emisie-recepție, și un grup restrâns de locatari se adunaseră în apropiere și discutau între ei. Matthew intră în parcarea magazinului Whole Foods de lângă complexul rezidențial, găsi un loc și parcă. Avea nevoie de o clipă de gândire. Ajunsese prea târziu, evident, și nu avea să poată planta firul de păr în apartament. Pe de o parte, era ușurat, pentru că însemna că nu mai trebuie să intre din nou în camera aia a ororilor, că nu trebuia să mai simtă încă o dată mirosul acela de sânge vărsat, dar și pentru că, curând, într-un fel sau altul, totul avea să se termine. Acum, cel mai important era să dea de Richard. Nu știa ce avea să facă odată ce îl găsea, dar știa că trebuie să-l vadă înainte să vorbească cu poliția. Avea niște decizii de luat.

După ce parcă în dreptul casei sale, verifică instinctiv dacă mașina

Henriettei și a lui Lloyd era parcată pe aleea lor. Nu era, ceea ce însemna că unul dintre ei era plecat. Intră în casă și fu surprins să descopere că arăta la fel ca de dimineață, când plecase de acasă. Mai că se aștepta să găsească o întreagă brigadă de poliție fluturând mandate de percheziție. Era doar o chestiune de timp. Nu credea că Lloyd avea să îl denunțe pentru încăierarea lor din dimineața aceea, dar era perfect conștient că moartea lui Michelle avea să-l pună din nou în lumina reflectoarelor.

Îi sună telefonul – un număr necunoscut dar alese să nu răspundă, știind că aveau să fie vești proaste.

Încercă să-l sune din nou pe fratele lui, apoi își verifică mesageria vocală. Avea un mesaj de la Iggy Martinez, detectivul din Cambridge care venise să-l chestioneze despre Dustin Miller.

„Voiam să te rog să mă suni cât mai curând posibil”, spunea detectivul pe un ton nonșalant. „Nu e mare lucru, dar trebuie să te mai întreb ceva. Bun, mersi”.

Matthew merse în bucătărie și își turnă un pahar de bere cu ghimbir cu gheață, apoi se duse în birou, găsi sticla pe care o ținea acolo pentru când îl vizita Richard și adăugă un strop de whisky în băutură, cât să-i mai potolească emoțiile. Îl sună pe detectiv.

— Mersi că m-ai sunat înapoi, spuse detectivul, apoi își drese vocea.

— Nicio problemă. Ce s-a întâmplat?

— Mai am o întrebare legată de conversația noastră de mai devreme. Nu sunt convins că e ceva relevant, dar am dat de numele lui și m-am gândit să te întreb.

— În regulă, spuse Matthew, neștiind la ce să se aștepte.

— Ai un frate pe nume Richard Dolamore, nu-i așa? întrebă detectivul.

Matthew era îngrozit, dar reuși să-și păstreze calmul.

— Da, răspunse el.

— Ce-mi poți spune despre el?

— Sunt puțin confuz. Credeți că Richard a avut de-a face cu ce a pățit Dustin Miller?

— Nu. Nu tocmai. Dar așa procedăm cu cazurile vechi. Urmărim fiecare detaliu, oricât de nesemnificativ, și atunci putem elimina toate posibilitățile. Dacă eliminăm suficiente posibilități, s-ar putea să rămânem la urmă cu ceva util.

Matthew auzi sunetul unui claxon îndepărtat prin telefon și se gândi că,

probabil, detectivul se afla la volan.

— Așa e, înțeleg.

— Unde locuiește fratele tău?

— Din câte știu eu, în casa părinților noștri. I-au lăsat-o lui.

— Și unde anume se află casa?

— Chiar aici, în Dartford.

— Ah? Înseamnă că vă vedeți des.

— Sincer, nu prea. Fratele meu e mai retras. Într-un fel, inadaptat. Ne vedem, dar destul de rar.

— Bun. Am priceput. Nu te voi mai deranja, doar că… Îmi poți da adresa lui? Ai spus că locuiește în casa voastră părintească.

— Sigur. Blackberry Lane, numărul 227. În celălalt capăt al orașului.

— Și un număr de telefon? Îl ai cumva?

Hotărând că orice întârziere avea să fie benefică pentru Richard, Matthew îi spuse:

— Nu am. Îmi pare rău. Din câte știu, nici nu are telefon. Păstrăm legătura doar dacă trece pe aici sau merg eu la el.

— Mulțumesc, Matthew. Mi-ai fost de mare ajutor. Apropo, am auzit că ai avut ceva necazuri cu vecina ta.

— Ah, treaba aia. Sper că am reușit să-i pun capăt.

— Deci te-a lăsat în pace?

— Da, e în regulă.

Matthew ar fi vrut să-l întrebe pe detectiv de unde știa despre ordinul de protecție, dar se abținu. Bineînțeles că știa. Poliția începea să pună lucrurile cap la cap.

— Știți, zise el rapid. Chiar trebuie să…

— Da, du-te. Scuze și mersi din nou pentru informații.

După încheierea apelului, Matthew se holbă din nou la telefonul din mâna lui. Se plimbase de colo colo în timpul apelului, iar acum se afla în bucătărie. Simți un miros urât, așa că se uită în chiuvetă, unde o friptură învelită în celofan plutea într-un castron cu apă rozalie. Își aminti că scosese friptura din congelator cu o seară înainte, pentru cină, după care uitase cu totul de ea. O apucă de un colț și o aruncă la gunoi. Se întoarse apoi în biroul lui și se holbă la singura fotografie pe care o avea cu el și fratele lui, o imagine estompată de când Richard era bebeluș. Mama lor insistase să facă fotografia: Matthew îmbrăcat în haine de duminică

(pantaloni și cămașă închisă până-n gât), ținându-l în poală pe Richard, învelit într-o pătură. Matthew se uita fix la noul lui frățior și își închipuia că se priveau în ochi, deși știa că nou-născuții nu vedeau mai nimic. Totuși, era o fotografie bună, una dintre puținele fotografii bune din copilăria lor. În timp ce se uita la ea, Matthew își dorea ca Richard să dea un semn de viață. Trebuia să-l avertizeze că poliția era pe drum. Trebuia să-i dea o șansă să fugă. Matthew insistă cu apelurile.

— Hei, frățioare, răspunse Richard.

— Dumnezeule, în sfârșit.

— Am fost ocupat. În plus, știu exact ce-o să-mi spui.

— Ba nu cred că știi, Richard. Poliția vine după tine… Tocmai am vorbit cu unul dintre investigatori.

— Dacă vine după mine, vine și după tine. Știi bine că așa e.

— Da, știu. De asta trebuie să ne punem de-acord cu ce o să spunem; de asta trebuie să vorbesc cu tine. Nu te sun pentru ce-ai făcut. Trebuie doar să știu: te-a văzut cineva acolo? Cât de atent ai fost?

— Să mă vadă unde? Despre ce vorbești?

— N-avem timp pentru așa ceva, Richard.

— Poate că ar trebui să ne întâlnim și să vorbim față în față. M-aș simți mai în largul meu.

— N-avem timp de asta. Vor găsi dovezi în apartamentul lui Michelle? Sunt acolo chiar acum, știi? Pigulesc fiecare scamă, analizează fiecare strop de sânge.

Richard tăcu preț de o clipă, apoi spuse:

— Și tu ai fost acolo.

— De unde știi?

— Te-am urmărit. Cum te-ai simțit când ai văzut atâta sânge?

— Știi bine cum m-am simțit. Mi-a venit să vomit. Ceea ce ai făcut *tu* a fost vomitiv, de-a dreptul. Nu merita să moară și o știi foarte bine.

— Nu puteam să te las să te distrezi așa, singur. Nu e corect. În plus, nu poți să faci pe moralistul doar pentru că ai ucis câțiva libidinoși. Semeni cu mama în privința asta. Credea că rahatul ei nu pute pentru că soțul ei era mai rău decât ea, dar nu așa merg lucrurile, să știi. Nu în lumea reală. În lumea reală, ești la fel de bolnav și de pervers ca și mine.

— Ai dreptate, Richard. Sunt de acord cu tot ce zici. Acum răspunde-mi la întrebare. Ce vor găsi în apartament?

Richard oftă.

— Avem același ADN, să știi. Dacă eu trebuie să fug, atunci și tu trebuie să fugi.

— Da, asta cred că ar trebui să faci. Cred că ar trebui să fugi. Și cât mai curând, bine? Eu n-am de gând să te ajut dacă vin după tine. Nu pot. Vei fi pe cont propriu.

— Mulțumesc, frate. Nici nu mă așteptam la altceva.

— Ai ucis-o pe Michelle! urlă Matthew cu voce stranie, ascuțită, pe care nici el nu și-o recunoscu. Ai ucis-o pe Michelle, zise el din nou, în șoaptă.

Apoi așteptă răspunsul lui Richard, dar nu primi niciunul.

— Richard? zise el. Mai ești acolo, Richard?

Dar Richard plecase, iar pe Matthew îl încercă senzația, deopotrivă teribilă și liniștitoare, cum că fratele lui avea, poate, să facă în sfârșit ceea ce amenințase de ani de zile că avea să facă: să plece de tot din Dartford, să lase trecutul în urmă.

Matthew își dădu seama că se afla în living, în fața ferestrei care dădea spre casa vecinilor lui; nu se vedea nici acum mașina pe aleea lor. Se gândi că ar fi putut să se ducă pe Blackberry Lane, la casa în care crescuse, în care încă locuia Richard, dar nu se simți în stare. Nu mai fusese acolo de ani întregi, iar ultima dată când mersese, fusese șocat să vadă casa aproape în paragină. Richard locuia acolo, dar nu o întreținea deloc. Nu făcea curat și nici reparații, de ani de zile. Piesele de mobilier, rafturile, pervazurile, toate erau acoperite cu o peliculă neagră de praf. Camerele de la etaj, inclusiv vechiul dormitor al lui Matthew, cu patul de o persoană și ciudatul tapet bej cu ferigi, erau pline de excremente de animale, iar pereții, de mucegai. Nu, nu se simțea în stare să se întoarcă acolo. Făcuse tot ce putuse: îl avertizase pe Richard. Acum trebuia să se protejeze și pe el. Trebuia…

La etaj, se auzi un zgomot. Un declic slab, dar Matthew îl auzi foarte limpede și nu era unul dintre sunetele obișnuite ale casei, cum ar fi centrala pornind, aparatul de făcut cuburi de gheață, pereții care se crapă. Nu, sunase mai degrabă ca o ușă închizându-se. Se îndreptă încet și fără zgomot spre baza scărilor. De acolo putea vedea palierul de la etaj. Văzu că două dintre uși, cea care dădea spre dormitorul lor și cea dinspre baie, erau larg deschise. Începu să urce în liniște scările, apoi își dădu seama cum se auzea, așa că grăbi pasul, încercând să meargă cât mai nonșalant, ca un bărbat care urca pur și simplu niște trepte în casa lui. În capătul scărilor,

coti spre stânga și intră în dormitorul principal, privind rapid spre ușa șifonierului, la rândul ei deschisă, deși nu părea slăbită. Oare declicul acela putea să fi fost de la o ușă care se deschisese? Își zise în sinea lui că era posibil și se duse, cu un aer la fel de calm, spre șifonier, deschise larg ușa și intră chiar înăuntru, între hainele Mirei pe dreapta și ale lui, pe stânga. Nu era nimeni acolo. Întinse o mână spre raftul de deasupra hainelor lui, împinse o cutie de pantofi la o parte și pipăi până găsi bastonul din lemn de hicori, unul dintre puținele lucruri pe care le luase din casa părinților și singura armă pe care o ținea în casă.

Înarmat cu bastonul, ieși cu pași apăsați din dormitor înapoi pe palier. Celelalte două uși de pe coridor – cea către camera de oaspeți și cea spre atelierul de croitorie al Mirei –, erau de asemenea deschise, dar fiecare dintre ele avea șifoniere. Intră mai întâi în camera de oaspeți. Ușa șifonierului era închisă. Se duse spre ea, apucă de mâner și îl roti, deschizând ușa și făcând un pas în spate, așteptându-se să găsească… ce, mai exact? Pe Hen căutând trofeul de scrimă? Pe Lloyd așteptându-l, nerăbdător să continue lupta de azi-dimineață? Dulapul era gol și pentru prima dată de când auzise zgomotul acela, se gândi că se putea să nu fi fost nimic; poate că o creangă lovise o fereastră de la etaj sau poate că era un sunet dintr-acelea fantomatice pe care le fac toate casele.

Matthew plecă din camera de oaspeți și intră în camera situată în partea din față a casei, o încăpere îngustă, cu un tavan înclinat, menită să fie cândva o cameră pentru copii. Acum era atelierul de croitorie al Mirei; pereții erau zugrăviți într-o nuanță veselă de galben, care părea și mai voioasă în lumina târzie a soarelui de după-amiază, ce pătrundea prin singura fereastră din încăpere. Și în această cameră era un soi de dulap, mai degrabă ca o firidă în perete. Ușa era închisă, iar Matthew rămase pe loc timp de o clipă, privind-o. Dacă se ascundea într-adevăr cineva la etajul casei lor, atunci acolo trebuia să fie.

Apucă de mâner chiar pe când ușa se deschise cu putere și un bărbat țâșni din dulap și îl lovi pe Matthew direct în capul pieptului, trântindu-l la pământ și rostogolindu-se amândoi pe podea.

Matthew îl izbi pe intrus cu bastonul pe care-l ținea încă în mână, nimerindu-l în umăr. Bărbatul țipă, probabil mai degrabă de frică decât de durere, și înălță capul. Era Lloyd, cu dinții încleștați, cu ochii ca scoși din orbite. Se împinse în brațe, ca să se ridice de pe jos, așa că acum stătea în

patru labe, ca un câine. Matthew, ridicându-se în genunchi, mai lovi odată cu bastonul, nimerindu-l pe Lloyd drept în puntea nazală. Se auzi un pârâit, ca o despicătură. Țipătul lui Lloyd se preschimbă într-un urlet și din nasul spart începu să-i curgă sânge pe podeaua din lemn masiv.

Matthew, tot în genunchi, sări acum în spate, împingându-se cu picioarele pe podea. Lloyd scutură rapid din cap și împroșcă cu sânge într-o parte și în cealaltă, apoi se ghemui, ștergându-și fața și întinzând sânge peste tot. Se ridicară amândoi, Matthew ținând în continuare bastonul, Lloyd încleștându-și pumnii și legănându-se ușor.

— Te-am auzit, zise Lloyd.

Matthew făcu un pas spre el.

— Îmi încalci proprietatea, zise el.

— Am auzit totul, dementule, zise Lloyd, în timp ce Matthew ridica din nou bastonul.

35.

Prin simplul fapt că se afla în atelier, cu luminile lui fade și țevile zăngănitoare, înconjurată de tot ce avea nevoie pentru a-și crea lucrările de artă, Hen reuși în sfârșit să-și mai pună în ordine ideile, să înceapă să se gândească rațional la tot ce i se întâmplase în ultimele câteva săptămâni.

Își pregăti un ceai de mușețel, puse un CD al celor de la Iron and Wine și se apucă să facă curat și să-și organizeze spațiul, un ritual pe care îl parcurgea adeseori înainte să se apuce serios de treabă. Pe măsură ce se liniștea, își alcătui în minte o listă cu problemele ei curente, în ordinea importanței, lucru pe care se învățase să-l facă cu ani în urmă, pe când problemele mărunte, de zi cu zi, o făceau uneori să se simtă de parcă viața nu mai merita trăită. Ideea era să se concentreze pe câte o problemă. Desigur, celălalt scop al exercițiului era să îți demonstrezi că problemele tale – oricât de debilitante ar fi fost –, adeseori nu mai păreau chiar atât de grave după ce le treceai pe o listă. Dar era *limpede* că în prezent lucrurile nu stăteau așa. Principala ei problemă în momentul de față nici măcar nu era soțul care o înșelase și dacă mariajul lor putea sau nu să fie salvat, ci criminalul psihotic care locuia lângă ea. După aceste două probleme, nimic altceva nu părea să conteze prea mult. Totuși, se strădui să treacă pe listă și

problemele suplimentare. Trebuia să își viziteze mai des părinții, mai ales acum că îmbătrâneau. De asemenea, își depășise puțin termenul-limită pentru următoarele două ilustrații ale cărții *Războinicii mitologici,* deși încă nu auzise nimic amenințător de la agentul ei, așa că nu își făcea prea mari griji în privința asta. În plus, era doar muncă. Mai putea aștepta puțin.

Ceea ce însemna că rămânea cu două probleme principale, mari și late: ce să facă cu Lloyd și ce să facă cu Matthew. Ce-i spusese Lloyd, să plece de acolo, era logic. Așa ar fi evitat o perioadă pericolul și ar fi putut să încerce să-și salveze căsnicia. Problema era că nu *voia* să încerce să-și salveze căsnicia. De când descoperise ce făcuse Lloyd, pe de o parte, în adâncul ființei ei, știuse că relația lor se încheiase. Nu era o femeie exagerat de geloasă – credea, cu destulă convingere, că ar fi putut ierta o aventură de-o noapte –, dar acum era vorba despre un an întreg în care fusese înșelată și mințită constant. Și mai era ceva: se simțea nedreptățită, categoric, și furioasă, dar nu se simțea extrem de rănită. Nu avea inima frântă. Îl iubea pe Lloyd, îl iubise mereu, dar își putea închipui o viață fără el. Să fi fost oare un semn… că nu merita să lupte pentru căsnicia ei?

Dacă nu ar fi fost situația cu vecinul Matthew – situația potențial periculoasă –, atunci i-ar fi spus lui Lloyd să se mute altundeva pentru o vreme, fiindcă aveau nevoie de o pauză, ca să își clarifice lucrurile. Poate că ar trebui să-l pună să se mute oricum. La urma urmei, el era partea vinovată, și ar trebui să-l poată face să plece. Se întrebă oare unde s-ar fi dus? Probabil că avea să se mute la Joanna Grimlund. Unde era asta? În Northampton. Încercă să-și dea seama cum se simțea la gândul acesta și nu era prea sigură. Nu-i păsa prea mult, deși se întreba dacă într-adevăr se terminase totul între Lloyd și Joanna, așa cum susținuse el. Se mai întrebă și cum fusese aventura lor. Oare fusese intensă, oare discutaseră cum ar fi fost să-și petreacă viața împreună? Sau să fi fost genul acela de relație cu termen de valabilitate marcat pe ea încă de la bun început? Oare ce părere avea Joanna despre tot ce se întâmplase?

„Poate că ar trebui să o sun”, se gândi Hen și, de cum îi veni în minte gândul acela, se hotărî să-l pună în practică. Voia să audă vocea Joannei. Voia să audă ce avea de spus în apărarea ei. Hen o plăcuse dintotdeauna pe Joanna. Fiind partenerele de viață ale unor bărbați care erau prieteni foarte buni, fuseseră silite de împrejurări să petreacă mult timp împreună, dar nu-i păruse câtuși de puțin rău. Joanna avea un simț al umorului ireverențios și

ușor pervers. În timp ce Rob și Lloyd se îmbătau și se drogau și povesteau despre rahaturile pe care le făcuseră în facultate, Joanna și Hen beau vin și purtau conversații intense. Hen îi povestise aproape totul despre episodul ei psihotic din facultate, iar Joanna îi spusese despre tatăl ei alcoolic, care era închis pentru fraudă fiscală. Când Rob și Joanna se despărțiră, Hen se gândise să ia legătura cu ea direct, poate chiar să se întâlnească cu ea, dar nu o făcuse niciodată. Era limpede că și Lloyd se gândise la același lucru.

Desigur, Hen nu avea numărul de mobil al Joannei, și aproape că se gândi să-l sune pe Lloyd și să i-l ceară, dar și dacă i-ar fi dat numărul, probabil că ar fi reușit să o sune el primul, sau măcar să-i trimită un mesaj scris, și să o avertizeze că avea să primească un apel telefonic. Hen își dorea elementul-surpriză.

Îl sună pe Rob, care răspunse aproape instantaneu.

— Nu le-ai putut accesa, așa-i? zise el la telefon.

— Poftim? răspunse Hen, gândindu-se că o confunda cu altcineva.

— Fotografiile pe care ți le-am trimis. Mi-am dat seama după ce le-am trimis că poate ar fi trebuit să le reformatez.

— Ah, fotografiile cu *focul de tabără,* zise Hen. Nici măcar nu le-am primit încă, dar te sun din alt motiv.

— Nu le-ai primit încă? Dar le-am trimis imediat după ce am vorbit.

— Poate că au ajuns în Spam, Rob. Ascultă, te sun pentru că am nevoie de numărul Joannei și m-am gândit că s-ar putea să-l ai.

— Sigur, zise el. E vechi de un an, dar nu cred că și l-a schimbat. De ce ai nevoie de el?

— Pur și simplu trebuie să vorbesc cu ea. E important.

Hen speră că adevărul, oricât de vag formulat, avea să fie suficient.

— Stai să-l găsesc, zise Rob, cu voce deja mai slabă, iar Hen își dădu seama că probabil căuta prin telefon chiar atunci. Bun, ești gata?

Îi dictă numărul, iar Hen îl notă cu creionul în caietul de schițe.

— Mersi, Rob, ești grozav, spuse Hen.

— Nicio problemă, dar sunt confuz. De ce vrei să vorbești cu ea?

— De un an, are o aventură cu Lloyd și am vrut să aud și versiunea ei.

Rob scoase un râset scurt, ca un fornăit.

— Serios?

— Serios.

— Oh, fir-ar.

— Mersi de număr.

Hen nu credea că Rob avea să o sune pe Joanna, ca s-o avertizeze, dar pentru orice eventualitate, tastă imediat numărul pe care-l notase în caietul de schițe.

După două apeluri, o auzi pe Joanna întrebând ezitant, cu o voce mai groasă decât își amintea:

— Alo?

— Joanna, sunt Hen Mazur… soția lui Lloyd.

Urmă o pauză de două secunde, îndeajuns de lungă pentru ca Hen să creadă că Joanna încheiase în tăcere apelul, dar apoi auzi vocea Joannei, spunându-i:

— Bună, Hen.

— Joanna, nu știu dacă Lloyd a vorbit cu tine sau nu, dar mă gândesc că a făcut-o deja. Știu totul. Mi-a spus totul.

Își dădu seama chiar în timp ce rostea cuvintele acelea că nu era adevărat. Nimeni nu știe totul.

— Hen, vreau doar să spun că îmi pare nespus de rău. Nu mă aștept să mă ierți vreodată. Nu merit să fiu iertată, știu, dar te rog să înțelegi…

— Joanna, e în regulă. Nu te-am sunat ca să țip la tine. Am sunat doar… Nu știu de ce. Cred că vreau să aud și versiunea ta, nu doar pe cea a lui Lloyd.

— Bine, spuse Joanna și oftă, adânc și zgomotos. Când ți-a… Ce ți-a spus Lloyd?

— N-ai vorbit cu el încă?

— Foarte pe scurt, îngână ea. Mi-a spus că plănuia de ceva vreme să-ți spună despre… ce s-a întâmplat.

— De fapt, nu mi-a spus el. Am aflat eu, iar el doar mi-a confirmat.

— Ah.

Hen își dădu seama că Joanna nu fusese pusă la curent cu ultimele evenimente și că încerca să țină pasul, încerca să-și dea seama ce ar fi trebuit să spună și ce nu.

— Nu a vorbit cu tine încă, așa-i? întrebă Hen.

— Cred că ar trebui să închid.

— Joanna, mi-a spus că relația voastră s-a încheiat, că v-ați despărțit în ultimul weekend în care ați fost împreună.

— Așa ți-a spus?

— Da.

Hen auzi un sunet care îi păru un soi de oftat exasperat.

— Pot să te întreb ceva, Hen?

— Da.

— Voi doi ați vorbit cumva despre divorț?

— Ce vrei să spui? Adică recent, acum că am aflat despre relația dintre voi?

— Nu, înainte. Cum ar fi în ultimele șase luni.

— Tocmai ne-am cumpărat o casă împreună, ce naiba. Nu, nu am vorbit despre divorț. Așa ți-a spus el?

— Se poate să fi insinuat…

— Să fi insinuat că vom divorța?

— Să înțeleg că nu e așa? întrebă Joanna, izbucnind efectiv în râs. Mi-a spus că amândoi sunteți nefericiți, că lucrurile nu merg bine între voi, că ați cumpărat casa pentru a încerca să vă salvați căsnicia.

— Nimic din toate astea nu e câtuși de puțin adevărat. Adică, o fi fost adevărat în mintea lui, dar nu am vorbit niciodată despre astfel de lucruri. Nu mi-a spus niciodată că ar fi nefericit. A fost un șoc pentru mine să aflu că avea o aventură.

Din nou, tăcere. Apoi Joanna spuse:

— Îmi pare rău. Niciodată nu aș fi…

— Poți să termini cu scuzele. Credeai că… Ai de gând să fii cu Lloyd?

— Nu plănuisem nimic, de fapt, dar chiar am crezut că erați pe punctul de-a vă despărți. Și am crezut că s-ar putea ca relația noastră să funcționeze. Dumnezeule, chiar am fost așa de idioată?

— Păi, dacă tu ai fost idioată, atunci și eu am fost.

— Totuși, e vina mea. Eu am fost cea care…

— Hai să spunem că e doar vina lui Lloyd și s-o lăsăm așa, bine? Apropo, îl dau afară din casă. Tocmai m-am hotărât. Doar voiam să te anunț că s-ar putea să-și caute un loc unde să stea.

— Nu va sta la mine.

— Nu prea îmi pasă unde o să stea, Joanna, deci nu trebuie să o spui de dragul meu.

— Bine, încuviință ea.

Urmă o altă pauză, iar Hen își dădu seama că nu mai era nimic de spus.

— Trebuie să închid, zise ea. Mersi că ai vorbit cu mine.

— Nu mai fi atât de drăguță. Cred că m-aș simți mai bine dacă ai țipa la mine sau ceva de genul.

— În cazul ăsta, mersi că ai vorbit cu mine și, pentru tot restul, du-te dracului.

— Mersi, e mai bine așa. Scuze din nou.

Hen închise, își așeză telefonul pe brațul jerpelit al fotoliului pe care stătea și se simți cuprinsă de un val de energie. Pe de o parte, era furie, pe de alta era… altceva – poate entuziasm, deși nu era tocmai cuvântul potrivit. Era mai degrabă anticipare. Totul se schimba atât de rapid. Lloyd nu era așa cum crezuse ea. Nici pe departe. Una era că o înșelase – la o adică, oamenii erau imperfecți și făceau greșeli –, și cu totul altceva că o amăgise, nu doar pe ea, ci și pe Joanna, care i se păru dintr-odată mai degrabă o victimă decât inamica ei. Se ridică, își scutură mâinile și se întrebă ce avea de făcut în continuare. Tot corpul îi fremăta, de parcă ar fi avut pe sub piele niște fire electrice minuscule, producând scântei. Într-un fel, îi amintea de perioadele ei maniacale, dar nu era cazul acum. Orice manie ar fi avut acum, era legată de ce se întâmpla în viața ei.

Se hotărî că ce-și dorea de fapt era să se întoarcă acasă și să-l trimită pe Lloyd la plimbare, dar știa că avea să se împotrivească, pretinzând că ea era în pericol. Poate că ar fi trebuit *ea* să plece de acasă – la un hotel din apropiere sau poate la o prietenă (Darlene, fosta lor vecină din Cambridge, ar fi primit-o cu siguranță), fără să-i spună lui Lloyd unde avea să fie. Gândul acesta o entuziasmă, așa că se hotărî asupra acestei variante, după care își dădu seama că ar trebui să treacă mai întâi pe acasă, să-și facă bagajul. Trebuia să-și ia hainele, dar și mai importante erau medicamentele. Bineînțeles, problema era că dacă se întorcea acasă, trebuia să aibă de-a face cu Lloyd. Se hotărî să sune mai întâi, să-i spună că se întorcea acasă să ia niște lucruri, dar că nu voia să vorbească cu el. Intră direct mesageria vocală; nu-i lăsă niciun mesaj. Aveau telefon fix acasă, parte din pachetul de servicii de telefonie, televiziune și Wi-Fi – așa că sună și la acel număr, gândindu-se că poate Lloyd nu avea mobilul lângă el. Dar nu răspunse nimeni nici pe fix.

„Poate că s-a dus la o plimbare”, își zise în sinea ei și se întrebă dacă avea timp să ajungă acasă, să-și strângă lucrurile și să plece înainte să se întoarcă Lloyd. În timp ce se gândea la asta, luminile din atelierul ei se stinseră brusc, iar în încăpere se făcu beznă.

— Hei, strigă ea tare.

Se auzi un „Scuze”, gol și distant, și luminile se aprinseră la loc. Yuma și nu mai știu cum, care era pictoriță și lucra în cealaltă parte a subsolului, veni și își vârî capul în atelierul lui Hen.

— Scuze, zise ea. Nu m-ai auzit strigând? Credeam că sunt singura pe-aici.

— Nu, scuze, nu te-am auzit. Nu-i mare lucru. Am rămas ultima?

— O să rămâi, imediat cum plec eu, da.

Hen fu cât pe ce să-i spună lui Yuma să o aștepte, că pleca și ea, dar în schimb îi zise:

— O să țin minte să sting luminile la plecare.

Ascultă pașii lui Yuma îndepărtându-se pe coridor. Playerul trecu la un alt CD și începu să redea un album al celor de la Morphine. Hen privi spre placa de cupru pe care începuse să o pregătească mai devreme, se gândi scurt să încerce să lucreze puțin, dar știa că ar fi trebuit să se ducă acasă, să împacheteze. Urma o altă scenă cu Lloyd, dar cu cât începea mai devreme, cu atât avea să se termine mai repede. Se putea întoarce a doua zi să lucreze.

Hen își apucă geaca din denim de pe spătarul scaunului, își vârî caietul de schițe în geantă și dădu să stingă luminile în atelierul ei, când auzi zgomot de pași pe coridor. Oare se întorsese Yuma? Nu, pașii erau mai zgomotoși și mai apăsați. Rămase cu mâna pe întrerupător, ascultând în ce direcție se îndreptau. Vru să strige un „Hei!”, dar ceva o făcu să se oprească. Pașii veneau spre atelierul ei.

36.

Pe Aeroportul Internațional Logan, Mira trecu de ușile automate, ajunse afară, în aerul rece, și făcu stânga spre șirul de taxiuri. Se întrebă scurt cât avea să coste să ia un taxi până în West Dartford, după care își alungă gândul acela din minte. Era cea mai mică grijă a ei. După ce totul avea să se dovedească a fi în regulă, ea și Matthew aveau să râdă de factură, să râdă de felul în care Mira intrase în panică în timpul călătoriei ei în Wichita și se întorsese mai devreme.

„Cel mai probabil, lucrurile nu vor decurge așa, și o știi bine. Nu iese

fum fără foc”.

Mira se trezise devreme în dimineața aceea, în camera ei de hotel. Lăsase perdelele trase la o parte și fusese întâmpinată de cerul uriaș din Midwest, cu nori trandafirii. Avusese coșmaruri îngrozitoare, iar în cel mai intens dintre ele, casa ei arsese din temelii. În vis, ea și Matthew se plimbaseră printre ruinele casei. Totul fusese distrus, mai puțin cadavrele carbonizate ascunse peste tot prin casa care ardea înăbușit. Majoritatea erau bărbați – printre care Jay Saravan, desigur, pe care Mira îl visa des –, dar unii erau copii, cadavre mici și negre despre care Mira știa că îi aparțineau, că erau copiii pe care ea și Matthew nu reușiseră să-i aibă.

Întinsă în pat, holbându-se la fereastră, în minte îi răsunau întruna aceleași cuvinte: „Nu iese fum fără foc”. Știa ce-și spunea de fapt: era adevărat; soțul ei era un ucigaș. Ieșea pur și simplu prea mult fum. Chiar și noaptea trecută, când purtaseră o conversație la telefon, atât de normală în aparență, îi spusese că îi era dor de ea. Nu vorbele în sine o tulburaseră, ci felul în care le spusese, cu o voce copilăroasă și tristă. În adâncul ființei lui, părea că se prăbușește. Mira știa asta. Nu o mai încerca îndoiala, ci groaza.

Împachetase, părăsise hotelul devreme, îi scrisese Lindei de la filiala locală că făcuse o toxiinfecție alimentară și întrebase dacă ar fi putut să-i țină cineva locul la stand în ziua aceea, apoi luase un taxi până la aeroport, ca să prindă primul zbor spre Boston. Cu cea mai bună variantă pe care o găsise, avea să ajungă în oraș abia după-amiază – trebuia să prindă un zbor de legătură în Charlotte –, dar era ultimul bilet, așa că și-l cumpărase.

În taxi, pe drum spre casă, rezistă tentației de a-l suna pe Matthew și de a-i spune că se îndrepta spre casă. Se întorsese mai devreme tocmai ca să-l ia pe nepregătite și să-l confrunte. Să-i spună că începuse să aibă îndoieli și să-i ofere șansa de a mărturisi. Sau să-i dea ocazia să o convingă că, asemenea vecinei lor, și ea devenise nejustificat de paranoică. Să o convingă că nu era niciun foc.

Taxiul rămase prins într-un ambuteiaj chiar înainte de sensul giratoriu din Concord, iar șoferul, un bărbat roșu la față și cu fălcile lăsate, bombăni pe sub mustață ceva despre trafic, de parcă el ar fi trebuit să ajungă acasă.

Mira deschise puțin geamul în spate, nu pentru că ar fi fost prea cald, ci pentru că aerul din taxi i se părea rarefiat și simțea că nu are suficient oxigen. Taxiul trecu hurducăindu-se prin sensul giratoriu, cu șoferul mormăind în continuare, apoi intrară pe șoseaua relativ liberă spre West

Dartford. Mira se uită la ceas; într-o zi obișnuită, la ora asta, Matthew ar fi deja acasă. Oare ce făcea? Dacă ar fi fost și ea acasă, Matthew ar fi încercat să rezolve integrama din ziua aceea pe iPad-ul lui, în timp ce ea s-ar fi apucat de pregătit cina, sau ar fi fost în biroul lui, corectând lucrări de control.

Taxiul coti pe Sycamore Street, în timp ce soarele la apus arunca umbre lungi de-a lungul străzii. Îi spuse șoferului care era casa ei, observând imediat că mașina lui Matthew nu se afla pe alee. Simți un amestec de teamă tot mai puternică și ușurare. După ce achită cu cardul prețul uriaș al călătoriei, își târî bagajele până la intrare, încercând să-și amintească unde pusese cheia de la casă. Deși nu avea nevoie de ea; ușa de la intrare era larg deschisă, așa că trecu pragul și îl strigă pe Matthew, deși mașina lui lipsea. Matthew nu-i răspunse.

Din pricina ușii descuiate și a mirosului ușor deranjant din casă, Mirei începu să-i bată inima și mai tare. Închise ușa în urma ei, mai strigă o dată „E cineva?”, apoi străbătu livingul spre bucătărie, de unde părea să vină mirosul urât. Bucătăria arăta relativ normal, mai puțin un șir de doze de bere cu ghimbir golite, pe blatul de granit, de parcă ar fi fost singurul lucru pe care-l consumase Matthew cât timp fusese plecată. Privi în chiuveta din oțel inoxidabil. Era goală și uscată, așa că deschise ușa de la masca de chiuvetă unde țineau coșul de gunoi și o izbi numaidecât duhoarea de mâncare stricată. În vârful coșului, trona o bucată de carne de vită încă înfășurată în folie, presărată cu picături de apă roșiatică. Oare Matthew o scosese din congelator, uitase de ea și apoi o aruncase la gunoi? Nu-i stătea deloc în fire să facă așa ceva. Nu suporta să irosească mâncarea.

Se îndreptă spre biroul lui Matthew. Aproape că se gândi să bată la ușă, dar apoi se răzgândi, răsuci mânerul și intră repede. Apăsă întrerupătorul de pe perete, aprinzând lustra din tavan. La început, încăperea i se păru la fel ca de obicei, dar când privi în jur, își dădu seama că toate mărunțișurile lui Matthew fuseseră mutate. În locul vechii mașini de scris de pe masa de la perete se afla acum figurina art deco înfățișând un ogar. Mașina de scris fusese mutată pe birou. Nu era ceva neobișnuit ca Matthew să mute lucrurile prin birou, dar știa că avea tendința să o facă atunci când era agitat în legătură cu ceva. Apoi Mira se uită la canapeaua din catifea, observând mai întâi că perna din catifea roșie era turtită, de parcă cineva ar fi dormit pe ea, și că pe podea era o pătură de lână mototolită. Nu se mai gândise la

Richard de ani de zile, dar acum își aminti de el, întrebându-se dacă nu cumva el petrecuse noaptea pe canapea. Plecă din birou și urcă la etaj, vrând să verifice dormitorul, să vadă dacă dormise cineva în patul lor. I se păru că da, chiar dacă fusese făcut, iar după colțurile atent netezite și pernele frumos aliniate, își dădu seama că Matthew îl făcuse.

Simțindu-se brusc obosită, se așeză pe marginea patului și se uită la telefon. Citi șirul de mesaje de la colegii ei, care o întrebau îngrijorați despre toxiinfecția alimentară. Mira nu se îmbolnăvea niciodată, nu lipsea niciodată de la serviciu. Ignoră mesajele și accesă lista de contacte, ca să-l sune pe Matthew. Avea să-i spună că se întorsese mai devreme și că voia să vorbească cu el. Zăbovind cu degetul mare peste tasta de apel, se trezi recitând Ayat al-Kursi, singura rugăciune musulmană pe care o știa. O învățase de la bunica ei, care își petrecuse ultimii ani de viață alături de ei, în California. Nu se mai gândise la rugăciunea aceea de ani de zile; de fapt, abia dacă mai știa ce înseamnă, dar o rosti acum, iar recitarea în sine o relaxă într-o oarecare măsură. Deschise din nou ochii și văzu că ușa șifonierului era larg deschisă. Faptul că era deschisă nu era îngrijorător, dar era neobișnuit. Dulapul era de obicei închis, mai puțin dimineața, când se pregăteau să plece la serviciu. Se apropie și își trecu mâinile peste hainele atârnate înăuntru, de o parte și de alta. Totul părea normal, dar când își ridică privirea spre raftul de sus, de pe partea în care își ținea Matthew hainele, observă o cutie de pantofi atârnând peste margine. Matthew umblase acolo; cu siguranță, căutase ceva. Chiar dacă se ridica pe vârfuri, Mira tot nu ajungea la raft, darămite să vadă ce era acolo. Se gândi imediat la scaunul de lemn din camera de lucru. Ieși din dormitor pe palier și intră în încăperea cu tavan înclinat.

Scaunul se afla sub fereastră, iar Mira ajunsese deja pe la mijlocul camerei înainte să observe cadavrul de pe podea. Țipă tare, ca un răcnet ascuțit de panică, dar se opri imediat. Era clar un cadavru, întins pe diagonală, cu picioarele sub masa ei de cusut. Nu avea cum să știe cine era, deoarece cadavrul fusese înfășurat în întregime în bandă adezivă, din cap până în picioare, ca o mumie argintie.

Tremurând, Mira făcu grăbită doi pași spre cadavru, se lăsă pe un genunchi și își apăsă palma pe pieptul cadavrului. Era un bărbat – își dădu seama de asta după statură și după pieptul plat. Nu se mișca și nici nu avea puls. De aproape, își dădu seama că, în jurul capului, se prelinsese sânge

printre faldurile benzii adezive. „Sună la Urgențe”, își spuse în sinea ei, gândindu-se că își lăsase telefonul pe pat. Dar trebuia să știe cine era sub banda adezivă. Trebuia să știe dacă nu era cumva Matthew.

Găsi capătul lipicios al unei fâșii de bandă lipite peste fața bărbatului decedat. Și începu să tragă de ea.

37.

Richard Dolamore intră în parcarea magazinului de băuturi alcoolice. Era după-amiaza târziu. Simți aerul rece în nări când străbătu parcarea și intră pe ușile automate. Îi plăcea la nebunie magazinul ăsta de băuturi alcoolice, cât un depozit, plin cu locuitori ai suburbiilor născuți în timpul exploziei demografice care își umpleau cărucioarele cu galoane de gin la modă și lăzi de vin cu denumiri precum „Cel mai bun prieten al mamei”. Cu ani în urmă, înainte să devină magazin de băuturi alcoolice, fusese un cinematograf ieftin, independent, cu un singur ecran care fusese transformat în două prin ridicarea unui zid prost construit. Richard venise aici în adolescență, de cele mai multe ori singur, dar uneori la întâlniri, și își amintea că în timpul momentelor tăcute din filmul pe care îl vizionai puteai auzi ce se întâmpla pe celălalt ecran.

Dar cinematograful fusese eviscerat și acum era plin cu rânduri de sticle colorate. Richard se plimbă de colo colo pe culoare, uitându-se la toate etichetele, cu design menit să-ți vândă puțin mai mult decât alcoolul din sticle. Tatăl său fusese agent de vânzări de băuturi alcoolice, în mare pentru mărci ieftine – votcă cu denumiri precum Romanov și whisky cu nume precum Old Scotsman sau Gold Rush – cu discount de angro pentru lanțuri de restaurante și baruri de hotel. Astfel de mărci încă existau, puse mereu pe raftul de jos. Puteai să stai în mijlocul unui culoar al magazinului și să-ți plimbi privirea de sus în jos, de la primul până la ultimul raft, și vedeai sticle care încercau să atragă un spectru cât mai larg de clienți – de la nemernicul care cumpăra rom vechi, maturat la butoi, cu o sută de dolari sticla, la alcoolicul pensionat pe caz de boală, care cumpăra băutură la sticlă de plastic de cinci litri.

— Toate-s la fel, obișnuia să-i spună Porter Dolamore. Oamenii sunt proști. Poți să pui poșircă într-o sticlă frumoasă și toți vor crede că trăiesc ca regii.

Richard se îndreptă spre culoarul cu scotch. O femeie cam de o seamă cu el studia etichetele, ca și cum ar fi încercat să citească un meniu într-o limbă pe care nu o înțelegea.

— E bun, zise Richard, dând din cap spre sticla de *single malt* pe care o apucase femeia de pe raft.

— Ah, da? zise ea.

Nu era frumușică. Avea nasul prea mare și ochii prea apropiați, dar era limpede că făcea sport și că era îngrijită. Avea părul lung, castaniu, cu șuvițe blonde, și era îmbrăcată cu un pulover decoltat de culoarea dovleacului. Richard își plimbă privirea peste decolteul ei bronzat. „Sfârcuri maro-închis", se gândi el.

— Foarte fin, zise el. Ca mătasea. E pentru tine sau pentru…?

Femeia îl surprinsese uitându-se la sânii ei, iar Richard se gândi că probabil nu se hotărâse încă ce părere avea despre asta. Dar ea își mușcă buza de jos și spuse:

— E pentru un prieten nou. Îi place foarte mult scotch-ul, iar eu nu mă pricep deloc.

Apoi râse, de parcă ar fi spus ceva amuzant.

— Îi place scotch-ul cu aromă de turbă?

Femeia schiță o grimasă și spuse:

— Nici măcar nu știu ce înseamnă asta.

Richard îi explică diferența dintre scotch-ul cu aromă de turbă și cel fără, o întrebă dacă își amintea o anumită marcă pe care o comandase prietenul ei la restaurant.

— Macallan, cred.

— Bun, Macallan, zise Richard, apoi apucă un scotch la întâmplare de pe raftul cel mai de sus și i-l înmână. I-ai ăsta. Îi va plăcea la nebunie. E ca Macallan, dar puțin mai bun.

— Ești convins? întrebă ea.

— Ai încredere în mine, spuse Richard, apoi își zise în sinea lui: „Aș putea trăi din asta. Floare la ureche".

Sticla pe care i-o dăduse femeii era ambalată într-o cutie frumoasă și Richard își dădu seama că era impresionată.

— În regulă, spuse ea. Vândut.

— Și dacă nu merge treaba cu noul tău prieten, să știi că m-aș bucura să-i iau locul.

Femeia se încruntă.

— Ești însurat, spuse ea, aruncând o privire spre mâna lui.

— Port inel, zise el. Nu înseamnă că sunt însurat.

— Ba de obicei chiar asta înseamnă, spuse ea, și se îndreptă spre partea din față a magazinului.

— Curvo, șopti Richard în urma ei și se întrebă dacă nu cumva îl auzise, căci i se păru că spatele îi tresare ușor.

De pe al doilea rând de jos în sus, apucă o sticlă de J&B pentru el, apoi așteptă câteva minute, ca să-i dea femeii ocazia să-și cumpere poșirca la suprapreț și să se îndepărteze de lupul cel mare și rău. Când îi veni rândul la casă, mai că nu-i spuse casierului, un ins în vârstă cu mustața îngălbenită de la tutun, că ar trebui să i se dea un comision pentru că o convinsese pe clienta de dinainte să cumpere o sticlă de o sută de dolari, dar se hotărî să tacă.

Întors în mașină, piti sticla de băutură în torpedou. Se simțea bine doar știind că era acolo, chiar dacă va decide că nu avea nevoie de ea.

De la magazinul de băuturi alcoolice, trecu prin Middleham înapoi spre Dartford, luând-o pe Sudbury Road spre Blackberry Lane. Nu-i venea să cotească pe strada lui, de teamă că poliția era deja acolo, dar hotărî să riște. Dacă ar vedea vreun vehicul suspect, atunci ar opri pur și simplu pe o altă alee, ar întoarce mașina și ar pleca de acolo. Iar dacă nu erau deja acolo, atunci ar fi avut ocazia să facă ceea ce trebuia de mult. Coti pe Blackberry, unde toate reședințele, mai puțin una singură – o casă nouă și monstruoasă, cu coloane –, fuseseră construite în deceniul care a urmat celui de-al Doilea Război Mondial: cutii lipsite de farmec, menite să adăpostească o familie americană obișnuită. Aleea se termina într-o fundătură încercuită de patru proprietăți, printre care se număra și casa în care copilărise Richard. Acum îi aparținea lui; bine, de fapt și de drept, era a lui Matthew, care plătea impozitele pe ea. Casa – pe jumătate din cărămidă, pe jumătate acoperită cu lambriuri albe –, era mai retrasă de la stradă, în spatele unui pâlc de pini albi. Curtea din față era acoperită de un strat de ace de pin maronii, iar asfaltul de pe alee era crăpat și năpădit de buruieni. Casa în sine, cel puțin din afară, arăta în continuare acceptabil, deși lambriurile albe de vinii începuseră să capete o nuanță verzuie mușchi. O casă goală și părăginită, se gândi Richard, nu pentru prima oară. Parcurse fundătură circulară și parcă mașina cu botul spre Sudbury Road. Înainte să coboare, luă o

înghițitură din sticla de scotch.

După ce intră pe ușa din față, strigă, așa cum făcea mereu:

— Bună ziua, mamă. Bună ziua, tată. Am ajuns.

Îl făcea să râdă în hohote, deși se temuse mereu că, într-o zi, aveau să-i răspundă la salut. Nu se întâmplase însă niciodată, iar acum avea să fie ultima dată când mai intra în casa asta. Urcă pe scări, iar aerul se schimbă când ajunse sus de tot. Era stătut, cu un iz de mucegai, dar sub mirosul cu pricina se simțea fără îndoială o duhoare puternică de mortăciune, un iz dulceag, grețos. Își zise în sinea lui că trebuie să fi fost vreo veveriță moartă într-unul dintre pereți. Nu voia să stea prea mult la etaj, pentru că îl dezgusta, și nu doar din cauza putreziciunii, dar voia să ia una dintre valizele tatălui său din fostul dormitor al părinților. Deschise ușa de la dormitor împingând-o cu piciorul. Încăperea era întunecată, draperiile erau trase, iar de cum intră, Richard auzi ceva îndepărtându-se degrabă pe podea. Se făcu că nu vede, își scoase mobilul și, folosind lanterna de la telefon, se îndreptă spre dulapul a cărui ușă era deja deschisă. Zări valiza mare, ecosez, vârâtă mai în spate. Apucă de mânerul de piele și o scoase afară, apoi constată bucuros că era goală. Așeză valiza pe pat, stârnind vârtejuri de praf în încăpere. Simți un gust aproape amar pe gât. Voia două lucruri din încăperea asta: fotografia înrămată cu bunicii lui din partea mamei – un bărbat scund, ursuz, cu o pălărie de fetru cu o pană la bor și o femeie într-o rochie de casă, cu un zâmbet trist pe chip –, și portmoneul vechi al tatălui său. Știa exact unde era: în sertarul de sus al biroului. Conținea o bancnotă de doi dolari, permisul de conducere al tatălui său, carnetul cu bonuri de reducere, câteva cărți de vizită și un decupaj dintr-o revistă, împăturit, cu Bo Derek pe plajă.

Richard luă portmoneul și fotografia și le puse pe amândouă în valiză, apoi o închise, mai aruncă o privire în jur și ieși din cameră. Era, la urma urmei, încăperea în care găsise cadavrul mamei lui. Știuse că era moartă de cum îi zărise conturul sub cuvertură. Era ghemuită strâns, ca un animal care știe că e pe moarte și se duce în vizuina sau în bârlogul lui. Ridicase totuși cuvertura de pe ea și o privise îndelung. Avea cămașa de noapte îngălbenită adunată în jurul taliei și vomă uscată în jurul capului. Într-o mână ținea o sticlă de votcă – Smirnoff, dacă își amintea corect –, iar pe noptieră se afla un flacon de medicamente gol. Cealaltă mână îi era pe față. Când privise mai îndeaproape, Richard își dăduse seama că-și supsese degetul când

murise.

Coborî la parter și umplu valiza cu alte câteva lucruri pe care le voia. Nu era cine știe ce, în mare fotografii înrămate, o Biblie care îi fusese lăsată moștenire tatălui său, setul de cuțite Ginsu pe care le cumpărase mama lui de la teleshopping și borcanul ascuns sub o scândură desfăcută din cămară. Richard îl găsise acolo cu doar câțiva ani în urmă. Înăuntru, erau circa o mie de dolari.

Cu valiza plină, Richard coborî la subsol, folosind din nou lanterna de la mobil, și luă cele două canistre de benzină care fuseseră acolo de când se știa el. Goli prima canistră pe perdele și pe mocheta de pe trepte, care pornea de la mijlocul scărilor și ajungea până la etaj. Se goli mult mai repede decât se așteptase, așa că avu mai multă grijă cu cea de-a doua canistră, stropind puțin, pe ici, pe colo, la parter, păstrând cea mai mare parte din benzină pentru fotoliul tatălui său, împingându-l mai întâi lângă perete, lipit de draperiile grele, din catifea, de la ferestre. Materialul de pe spătarul fotoliului se despicase, lăsând să se întrevadă un polistiren galben, fărâmicios, pe care Richard îl îmbibă în benzina rămasă. Îl usturau nările și gâtlejul, iar ochii îi lăcrimau, de la mirosul de benzină.

Avea în buzunar o cutie de chibrituri de la taverna Owl's Head, așa că aprinse unul și-i dădu drumul pe perna îmbibată. Acesta rămase pur și simplu acolo, preț de o clipă, iar flacăra pâlpâi slab, apoi focul se aprinse și perna era cuprinsă de vâlvătăi. Apucă valiza și ieși pe ușa din față, întorcându-se fără să se grăbească la mașină și surprinzând pe drum o mișcare la una dintre ferestrele celei mai apropiate case; probabil că era doamna MacDonald, care-i supraveghea fiecare pas. Poate că va avea noroc, și focul se va extinde și la casa ei.

Șofa deja de zece minute când își dădu seama cât de strâns ținea de volan. Își propuse să se relaxeze. Lucrurile se puseseră deja în mișcare și trebuia să le lase să se deruleze.

Se plimbă pe Sycamore Street, curios să vadă dacă mașina Henriettei Mazur era parcată în fața casei. Nu era, așa că își văzu de drum, cu geamul puțin deschis, așteptându-se să audă sunetul distant al sirenelor, dar poate că se afla prea departe de celălalt capăt al Dartrordului. Poate că locuința nici nu arsese, poate că flăcările se stinseseră înainte ca focul să se răspândească, deși nu prea credea în această variantă. Conduse în buclă, ajungând lângă Scituate River și acolo auzi într-adevăr sunetul îndepărtat al

unei sirene. Desigur, putea fi vorba despre orice, dar putea fi vorba și despre casa în care copilărise și care acum ardea din temelii. Deschise geamul de tot. Se simțea fum în aer, dar avea o aromă plăcută, fructată, de horn, un miros des întâlnit în după-amiezile răcoroase de toamnă.

Conduse pe distanța scurtă până la Black Brick Studios. Știa unde parca de obicei Henrietta, aproape de intrarea de la subsol. Își lăsă mașina la câteva clădiri distanță, pe o stradă lăturalnică, apoi coborî dealul spre parcare. Golful gri era acolo, împreună cu o altă mașină, un Prius albastru-deschis. Parcarea din spate era străjuită pe o parte de un dig înalt, iar pe cealaltă, de un dig în pantă, care ducea spre râu. O salcie uriașă, care începuse să îngălbenească, foșnea în briza rece. Richard rămase cam la jumătatea drumului între salcie și ușa din spate a atelierelor, care era încuiată, încercând să afișeze un aer cât mai nonșalant. Cel mai probabil, unul din două lucruri urma să se întâmple: fie Henrietta avea să iasă pe ușile acelea, iar el avea să o aștepte, fie avea să iasă proprietarul automobilului Prius, caz în care – și spera că așa avea să se întâmple –, s-ar îndrepta cu pași apăsați spre intrare și spera ca persoana care ieșea să-l lase să intre.

Așteptă circa treizeci de minute, timp în care norii se tot adunau pe cer, până văzu mânerul ușii de metal răsucindu-se. Atunci o porni rapid spre ușă, cu telefonul în mână, și văzu o femeie cu părul scurt, cărunt, ieșind din clădire.

— O, bună seara, spuse Richard, apropiindu-se de ea. Îmi țineți și mie ușa, vă rog?

Văzu îndoiala din privirea ei, dar femeia îi ținu ușa pentru că așa o rugase.

— Am venit la Hen, zise el și ridică telefonul. Telefonul *dumneavoastră* funcționează acolo, jos?

— Nu, nu prea, spuse femeia.

Richard se strecură pe lângă ea, mulțumindu-i, și ușa se închise în urma lui. Rămase preț de o clipă pe coridorul întunecat și trase adânc aer în piept; simți miros de vopsea și de terebentină și o aromă persistentă de patchouli, de la femeia care tocmai îi dăduse drumul în clădire. Se întrebă oare cât timp o va bântui gândul la ceea ce făcuse. Probabil că tot restul vieții.

O porni spre atelierul Henriettei, fără să încerce să pășească încet. Nu conta dacă știa că e acolo. Erau singuri și Henrietta nu putea face nimic în

privința asta. Coti, văzu lumina care pătrundea pe sub ușa de la atelierul ei, apoi auzi ușa deschizându-se. Henrietta scoase capul ei drăgălaș pe ușă și-l văzu. Iar el continua să se apropie.

— Salut, Matthew, zise ea, pe un ton oarecum nesigur.

— Nu sunt Matthew, spuse Richard.

38.

Hen fu cât pe ce să o rupă la fugă, dar ceva o opri. Auzi o voce interioară spunându-i: *Dacă fugi, ești moartă,* așa că ieși în schimb pe coridor și-l privi pe cel care-i spusese că nu era Matthew.

Dar *era* Matthew, chiar dacă avea un aer diferit, poate în privire și chiar în felul în care mergea, în felul în care își ținea capul.

— Cine ești? întrebă ea.

— Eu sunt Richard, zise el. Nu ne-am cunoscut încă oficial.

— Așa e, nu ne-am cunoscut.

Hen era îngrozită, dar încerca să analizeze situația cu calm în mintea ei, să o evalueze.

— Unde e Matthew?

— Matthew? Cine știe? Cui îi pasă?

Făcu un pas în față și unul dintre becurile suspendate de pe coridor îi lumină complet fața. „Poate că Richard e fratele lui geamăn”, se gândi ea, după care văzu cicatricea de sub gura lui, cea care-l făcea să semene puțin cu Harrison Ford, și își dădu seama că nu exista niciun frate pe nume Richard. Era doar Matthew și era mult mai nebun decât își dăduse ea seama. Se gândi din nou să o ia la fugă, dar își mai dădu seama, pentru prima dată, și cât de puternic era Matthew, cu umerii lui lați, cu mâinile mari. Ar fi putut s-o ia la goană spre celălalt capăt al atelierului, spre scările de metal care duceau la parter, dar acum Matthew se afla la doar șaizeci de centimetri de ea.

— Mi-ar plăcea să-ți văd atelierul, zise el. Să văd unde creezi imaginile tale perverse.

Își trecu degetele prin păr, iar acesta-i rămase în sus, de parcă nu l-ar fi spălat de câteva zile. Se afla acum îndeajuns de aproape de ea ca să simtă aburii alcoolului în răsuflarea lui.

— De fapt, ar trebui să plec, zise ea, întrebându-se dacă ar lăsa-o oare să treacă pur și simplu pe lângă el.

Poate dacă ar fi făcut-o rapid, cu nonșalanță… Dar de cum dădu să plece, el întinse mâna și o apucă de gât, ciupind-o tare cu degetul mare și cu arătătorul. Hen îl lovi, sperând să-l nimerească în vintre, dar îl nimeri în schimb în fluierul piciorului. Îl văzu tresărind și depărtându-și buzele, dar își încleștă dinții și, ținând-o în continuare de gât, o împinse în atelierul ei, apoi o îmbrânci atât de tare, încât zbură cât colo, aterizând pe spate și culisând puțin pe podeaua din beton. Simți un junghi dureros străbătându-i șira spinării.

Hen se împinse în spate pe podea, până ajunse lângă fotoliul ei. Se sprijini de el. Matthew se uita prin atelier, măturând cu privirea toate lucrurile din încăpere.

— Chiar te rog, uită-te, îi zise Hen.

— Nu vrei să mi-o tragi mai întâi? zise Matthew, cu un rânjet pe față și ochi sfredelitori.

— Abia ne-am cunoscut, Richard. De ce crezi că ți-aș trage-o? zise Hen, fără să stea prea mult pe gânduri.

Matthew își coborî privirea spre ea, părând amuzat și interesat, și își dădu seama că spusese ceea ce trebuia. Dacă se prefăcea că îl consideră a fi Richard, dacă mai și conversa cu el, poate că reușea să tragă de timp. Și dacă reușea să tragă de timp, poate că avea să reușească și să scape de el.

— Păi, vrei să i-o tragi lui Matthew, nu-i așa? zise el.

— De fapt, nu vreau. Eu și Matthew nu avem o astfel de relație și, în plus, suntem amândoi căsătoriți.

— Poți să te așezi pe fotoliu, dacă vrei. Arăți jalnic pe podea.

Hen se ridică și se așeză pe fotoliu. Oare de câte ori stătuse în fotoliul acela, relaxată, gândindu-se la artă, bând ceai? Iar acum stătea acolo și poate că era ultimul lucru pe care avea să-l facă vreodată.

— În cinstea lui Lloyd și a Mirei, zise Matthew brusc, iar Hen fu confuză, până își dădu seama că era un răspuns la replica ei cum că ea și Matthew erau amândoi căsătoriți.

— Așa e, în cinstea lui Lloyd și a Mirei.

Matthew întinse mâinile, cu palmele în sus și zâmbi cu superioritate.

— În fine…, zise el.

— Ce e?

— Nu sunt prea impresionat de Lloyd.

— Dar Richard nu l-a cunoscut niciodată, zise Hen și știu aproape imediat că greșise replica.

Matthew se încruntă, iar în privire i se citi amuzamentul, apoi, dintr-o clipire, o furie controlată. „Nu-l contrazice”, își zise Hen în sinea ei. „Nu-i pune la îndoială logica. Cântă-i în strună. Acceptă orice subiect de discuție pe care îl deschide și poate că dacă se îndepărtează suficient de mult de mine…”

— Matthew mi-a spus totul despre el. Încă îmi spune lucruri, știi, chiar dacă nu prea are încredere să-mi divulge anumite informații.

— Ce ți-a spus Matthew despre Lloyd?

— Nimic din ce nu știi deja. Și-a vârât cucul pe unde nu trebuia. E o treabă destul de ușoară în zilele noastre, zău. Pe vremuri trebuia să te duci la un bordel ca să ai parte de niște păsărică. Acum găsești peste tot.

Matthew se holba la ea, poate încercând să își dea seama dacă vorbele lui o șocaseră.

— Tu unde te duci?

— Unde mă duc pentru ce?

— Unde te duci când vrei niște păsărică, Richard? întrebă ea, privindu-l drept în ochi.

El tresări ușor.

— Te duci la bordeluri?

— Tata mergea la bordeluri. Mi-a povestit tot despre ele. Dar, cum ți-am spus, azi toate fetele de pe stradă sunt dispuse.

„Pare agitat”, se gândi Hen și încercă să decidă dacă era sau nu cazul să insiste pe acest subiect. Își dădea seama că îl tulbura când îl provoca, dar nu știa dacă era bine să-l tulbure. Nu voia să întreacă măsura, dar voia să-l facă să vorbească în continuare despre subiecte care îl interesau. De fapt, și știa că avea să fie periculos, voia să ajungă cumva la adevăratul Matthew, să-l facă să iasă la iveală și atunci ar fi în siguranță, cel puțin pentru o vreme. Oare se *prefăcea* că era Richard, fratele lui? Sau chiar suferea de dublă personalitate? Dacă ar fi reușit să-l facă să redevină Matthew, credea că l-ar putea convinge să renunțe la orice ar fi plănuit. Dacă avea să rămână în personalitatea de acum, Hen se gândi că ar fi putut să alerge spre ușă, să o trântească în urma ei și să-l blocheze pe Matthew înăuntru. Era o particularitate a tuturor ușilor atelierelor de la subsol: încuietoarea

securizată necesita cheie de ambele părți ale ușii, iar cheia lui Hen, singurul exemplar pe care îl avea, se afla în buzunarul gecii sale.

— Cum de ești atât de diferit de Matthew? întrebă Hen. Am ajuns să-l cunosc destul de bine și mi se pare un gentleman.

Matthew zâmbi larg. Hen îi vedea gingiile.

— E un criminal, să știi.

— Știu. Mi-a spus. Dar mi-a spus și că nu ar face niciodată rău unei femei, ci doar bărbaților care le rănesc pe femei. De aceea am spus că e un gentleman.

— A fost băiatul mamei, zise Matthew și privi spre tavanul atelierului, de parcă și-ar fi adus aminte de ceva.

Hen aproape că se gândi să se repeadă spre ușă, dar Matthew își întoarse rapid privirea înapoi spre ea. Oare era înarmat? se întrebă ea. Nu prea conta oricum. Își aminti cu câtă putere o strânsese de gât, cum ar fi putut s-o sugrume fără prea mare efort.

— Și tu nu ai fost?

— Mama curvea prin tot orașul. Ba o dată am auzit chiar că și-o trăgea cu pastorul de la biserică, pastorul care i-a cununat pe ea și pe tata.

— Și atunci, de ce a fost Matthew băiatul mamei? Sigur a știut și el toate lucrurile astea.

Matthew clătină din cap și aruncă o privire la cea mai mare dintre cele două prese pe care le avea Hen, apoi făcu un pas spre ea și se sprijini de marginea ei metalică. Asta îi crescu un pic șansele lui Hen de a ajunge la ușă, în cazul în care se hotăra să o ia la fugă.

— A știut toate astea, dar el zice că tata a făcut-o așa. După părerea lui, mama s-a gândit că, dacă tot i se spunea că e curvă și era tratată ca o curvă, poate că ar fi trebuit să se și poarte ca atare.

— Tatăl tău o făcea curvă pe mama ta?

— Știa că asta era. Știa că toate femeile sunt așa.

— Tatăl tău ucidea femei? întrebă Hen.

Matthew păru să cadă pe gânduri o vreme.

— Nu cred că vreau să mai vorbesc despre tata, zise el.

— E în regulă, răspunse Hen. Sunt doar curioasă, atâta tot.

— Încerci doar să mă ții de vorbă până te hotărăști dacă poți să alergi mai repede decât mine.

Hen schiță un zâmbet forțat.

— Un pic, zise ea. Adică, un pic mai mult. Mi-e teamă de tine, Richard. Sunt convinsă că îți dai seama de asta. Dar sunt și curioasă. Ești atât de diferit de fratele tău, și vreau să știu de ce. Ați crescut în aceeași casă, cu aceiași părinți.

— Nu suntem chiar atât de diferiți, zise el. Matthew se preface că e nobil și bun, dar în adâncul sufletului, știe că e exact ca tatăl lui. Și el are gânduri necurate, să știi. Probabil că a avut gânduri necurate și în privința ta.

— Dar nu le pune în aplicare.

Matthew clipi și își țuguie buzele.

— Nu, nu le pune în aplicare în cazul femeilor. Într-adevăr. Dar tot un ucigaș rămâne. Și îl excită. Îți va spune că nu e așa. Îți va spune că urăște sângele și că nu vrea decât ca anumiți oameni să dispară de pe fața pământului, oameni ca tata, oameni care rănesc alți oameni, dar nu este adevărat. A prins gustul când l-a ucis pe tata și acum continuă să o facă.

— Și tu? Tu nu-ți pui gândurile necurate în aplicare?

— Nu am făcut-o, nu. Ani în șir m-am abținut. Matthew a fost singurul care s-a distrat, iar eu m-am ales doar cu câte o fantezie ocazională. Nici măcar nu mi-a spus ce pierdeam, nu mi-a spus nimic despre toate astea. Se prefăcea că-i perfect. Dar îi cunoșteam jocul. A făcut o greșeală și mi-a zis despre Michelle, colega lui de la școală, despre cum îi dădea el sfaturi, iar ea era îndrăgostită de el, și de cum am aflat că Michelle avea un iubit ciudat, am știut. Am știut că se pregătește iar. Așa că, după ce l-a ucis pe Scott Doyle, i-am făcut o vizită lui Michelle. Nici nu pot să-ți zic… era atât de fericită să mă vadă, pentru că la început a crezut că sunt Matthew, la fel cum ai crezut și tu. Dar nu i-a plăcut de Richard. Nu i-a plăcut deloc de mine.

— A fost prima dată când i-ai făcut rău unei femei? întrebă Hen.

— Cam da.

Matthew îi zâmbi, dar lui Hen i se păru un zâmbet fals, căci, în rest, expresia lui era sumbră și nesigură.

— Nu cred că ți-a plăcut, spuse Hen, luându-și inima-n dinți.

Era de părere că, la nevoie, ar fi reușit să ajungă până la ușă. Doar că nu era sigură dacă ar fi apucat să deschidă ușa și să iasă înainte ca Matthew să o apuce, cu mâinile lui mari.

— Ba mi-a plăcut la nebunie.

— Nu te cred, Richard. Cred că o parte din tine regretă ce-ai făcut.

— Și tatii îi plăcea la nebunie sângele, zise Matthew.

— Dar Matthew nu poate să-l sufere, spuse ea.

— Matthew nu poate să sufere sângele pentru că l-a văzut pe tata când a rănit-o pe mama și nu a reușit să scape niciodată de imaginea respectivă. Ea stătea pur și simplu acolo, în timp ce sângele-i curgea din nas, și nu făcea nimic ca să oprească sângerarea. Era un șervet pe masă, dar nu l-a luat. Îți poți imagina cum e să faci asta în fața copilului tău? Imaginează-ți cum e să-l lași să vadă așa ceva.

— Dar tatăl vostru a rănit-o, nu-i așa?

— O căuta cu lumânarea.

— Și Michelle? Și ea o căuta cu lumânarea?

Matthew își trecu degetele prin păr.

— L-a sunat pe un bărbat însurat și i-a spus să meargă la apartamentul ei, singur-singurel. Și asta când știa că soția lui era plecată. Ce fel de femeie face așa ceva?

— Poate că voia doar să vorbească cu cineva.

— Nu există așa ceva. L-a vrut pe Matthew doar pentru ea, ca să i-o sugă.

— Nu te cred, zise Hen. Și eu sunt prietenă cu Matthew și Matthew e prieten cu mine și nu are nimic de-a face cu sexul.

— Rahat. A avut gânduri murdare cu tine și pun pariu că și tu ai avut gânduri murdare cu el.

— Ba nu am avut, Richard. Chiar deloc. Nu te mint. Jur că îți spun doar adevărul. Și poate că la fel a fost și în cazul lui Michelle, poate că își dorea doar să aibă un prieten alături.

Matthew clătină din cap.

— Matthew ce părere avea? întrebă Hen.

— Despre ce anume?

— Ce părere avea Matthew despre Michelle? Și el credea că merită să moară?

Hen își trase picioarele o idee mai înspre ea, înfigându-și bine pingelele în podea.

— Știa ce era.

— Dar vreau să știu ce *credea* despre ea. Îmi poți spune asta, Richard? Pot vorbi puțin cu Matthew, doar un pic?

Se propti mai tare pe picioare.

— Nu.

— De ce nu? Nu trebuie să fie pentru mult timp, dar vreau să vorbesc cu el. Am ceva să-i spun.

— Ce ai să-i spui? întrebă Matthew.

— Ultima dată când am vorbit cu el, când eram pe veranda mea, mi-a spus că voia să termine pentru totdeauna cu crimele. Mi-a spus că a pus punct, de tot, și vreau să știu dacă a vorbit serios. Vreau să știu dacă mi-a spus adevărul.

— Nu a vorbit serios.

— Dar vreau să aud asta de la el. Nu vreau s-o aud de la tine.

— Nu e aici, zise Matthew și își împinse bărbia în piept, înghițind zgomotos în sec, de parcă s-ar fi abținut să nu vomite.

— Ba știu că e acolo, undeva, spuse Hen. Lasă-mă să vorbesc cu el doar un minut, e tot ce-ți cer.

— Știu ce pui la cale, zise Matthew.

— Ce pun la cale?

— Crezi că dacă vorbești cu Matthew, îl poți convinge să te lase să pleci. Probabil că te gândești că te va lăsa să ieși pe ușă și apoi te vei duce la poliție și le vei spune totul.

Hen tăcu pentru o clipă, încercând să-și dea seama care ar fi fost cea mai bună replică. „Continuă să fii sinceră”, își spuse în sinea ei. „Funcționează. Continuă să fii sinceră”.

— Chiar le voi *spune* totul, ai dreptate, zise ea. Și chiar *vreau* să plec de aici. Nu vreau să mor. Nu încă. Dar nu vreau să vă fac niciun rău, nici ție, nici lui Matthew. Pur și simplu cred că, în adâncul sufletului, amândoi vreți să vă opriți din ceea ce faceți, că știți că e greșit și că știți că s-a terminat.

— Matthew e un papă-lapte. Chiar ți-ar da drumul, probabil.

— Asta îl face puternic, zise Hen. Și tu ai fost puternic. Atâția ani în care ți-ai dorit să faci lucruri rele, ca tatăl tău, dar nu le-ai făcut.

— Asta s-a schimbat. Acum m-am schimbat.

— Știi, asta nu înseamnă că nu te poți schimba la loc. Nu e prea târziu.

— Voi merge la închisoare.

— Vei merge la închisoare sau la spital. Oricum, cineva te va ajuta.

— Matthew are nevoie de ajutor. Nu eu.

Fără să stea pe gânduri, Hen strigă cât de tare putu:

— Lasă-mă să vorbesc cu Matthew. Chiar acum, fir-ar să fie!

Matthew clipi rapid și își împinse din nou bărbia în piept. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Bună, Hen, spuse el după o vreme, încet.

— Matthew?

— A-ha.

— Tocmai l-am cunoscut pe fratele tău. E diferit de tine.

— Nu e vina lui. E din cauza felului în care am fost crescuți. El l-a idolatrizat pe tata și cred că asta l-a făcut să vadă lucrurile denaturat.

— Ai auzit despre ce am vorbit? întrebă Hen.

— Nu, spuse Matthew. Avea de gând să-ți facă vreun rău?

— Cred că da. M-a speriat.

— Și pe mine mă sperie. A plecat acum.

Hen se mai relaxă puțin și, de cum o făcu, își simți trupul reacționând fizic la teamă: simți cum respirația îi devine tot mai sacadată și cum mâinile și picioarele îi devin tot mai grele.

— Hai să plecăm de aici, atunci. Mergem la poliție, dacă asta vrei.

Vocea îi tremura acum.

— Ce voiai să faci? întrebă Matthew. Ca să scapi de Richard?

— Voiam să încerc să ies pe ușă și s-o încui în urma mea.

— Ai fi reușit să-l încui aici?

— Aha. Trebuie descuiat și dinafară, și dinăuntru.

— Încuie-mă aici, zise Matthew.

— Poftim?

— Vreau să mă încui aici. Vreau să mă predau.

— Ești sigur?

— Te rog, fă-o și gata. Înainte să mă răzgândesc.

Hen se ridică de pe scaun, cu picioarele tremurându-i.

— Bine, spuse ea.

— Nu mă lăsa aici prea mult timp, spuse el. Ai să trimiți pe cineva după mine, nu-i așa?

— Da, imediat.

Hen se duse la ușă și o deschise larg. Se întoarse și îl văzu pe Matthew pe podea, ținându-se de unul dintre picioarele presei.

— Îmi pare rău pentru Lloyd, zise el. A venit la mine la acasă.

— Poftim?

— În după-amiaza asta, când am ajuns acasă, el se ascundea la etaj.

Căuta, din câte bănuiesc, ceva care să mă incrimineze. Poate căuta trofeul acela de scrimă.

— E mort, Matthew?

Matthew inspiră adânc și umed.

— Îmi pare rău, dar era la mine în casă.

Hen ieși pe ușă și o încuie în urma ei. Străbătu în fugă coridorul spre ieșire.

39.

Matthew își petrecu următoarele patruzeci și cinci de minute uitându-se printre lucrările lui Hen. Se simțea prost că-i viola astfel spațiul privat, dar chiar îi plăceau foarte mult creațiile ei.

Într-un colț al atelierului, se afla un fișet metalic vechi, cu trei sertare. Pe el, era așezată o veioză de birou cu un gât lung, flexibil, iar fiecare sertar era plin cu lucrări făcute de Hen. Aprinse veioza și le privi rând pe rând. Nu păreau a fi organizate într-o anumită ordine, deși cele din sertarul de jos păreau a fi mai vechi. Imaginile acelea erau mai tulburătoare; în mod clar, nu erau realizate pentru cărți de copii, dar toate aveau legende, unele inexplicabile, altele stranii. Lucrarea la care Matthew se uită cel mai mult înfățișa un vulpoi prins într-o capcană. Vulpoiul, schimonosit de durere, era îmbrăcat cu un costum jerpelit și avea la gât o cravată strâmbă. În jurul lui, în cerc, se aflau alte vulpi antropomorfizate, purtând diverse haine: rochii, costume, ținute pentru copii, un halat de măcelar. Doar priveau, cu ochii bulbucați și speriați. Sub imagine, scria: „Celelalte vulpi din sat priveau, așa cum fusese decretat”.

Matthew își trecu degetul arătător peste fiecare dintre vulpile din lucrare și spuse:

— Față de vulpoi, față de vulpoi, față de vulpoi, față de vulpoi, față de vulpoi, față de vulpoi.

Apoi râse. Se întrebă dacă aceste câteva minute pe care le petrecea chiar acum în atelierul lui Hen, singur, erau ultimele momente neobservate din viața lui. Îl cuprinse un sentiment de tristețe, acum că se încheiase totul. Dar simți și ușurare. Știa că avea să se gândească mereu la ceea ce-i făcuse Richard lui Michelle, la ceea ce aproape că-i făcuse și lui Hen. Iar când

polițiștii – cu fețele lor de porci, se gândi el, și aproape că râse din nou –, vor veni să-l salte, se va asigura că Richard mergea împreună cu el. Doar erau frați, la urma urmei. Erau amândoi implicați în asta, așa cum fuseseră mereu.

40.

Hen sună la poliție și dădu adresa lui Matthew, spunând că, din câte știa, soțul ei se afla în casa situată la adresa respectivă și că era rănit, după care se urcă în mașină și găsi numărul detectivului Martinez.

— Unde ești? o întrebă el imediat cum răspunse.

— Sunt la atelier. De ce? Tu unde ești?

— Pe strada ta.

Hen porni mașina.

— Trebuie să te duci la casa lui Matthew Dolamore chiar acum, spuse Hen. Lloyd e acolo și cred că e rănit.

— Poliția e deja acolo.

— Ce vrei să spui?

— Se întâmplă ceva acasă la Matthew. Voi verifica chiar acum. Te sun imediat…

— Nu închide. Matthew Dolamore e în atelierul meu.

— Poftim?

Hen activă difuzorul și începu să iasă cu spatele din parcarea de la Black Brick Studios.

— A venit să mă vadă la atelier. Vrea să mărturisească tot și l-am încuiat în atelier. E acolo chiar acum.

Hen hotărî brusc să nu-i spună detectivului despre treaba cu dubla personalitate. Nu încă, cel puțin.

— Mi-a spus că Lloyd îi scotocea prin casă și că s-au luat la bătaie sau așa ceva.

— Ești pe drum?

— Da.

— Te aștept aici, spuse detectivul și încheie apelul.

Nu existau semafoare între Black Brick Studios și Sycamore Street, așa că Hen cotea deja pe Sycamore la doar un minut după ce detectivul

încheiase apelul. Când văzu mașinile de poliție strânse în semicerc, plus ambulanța cu luminile ei orbitoare, știu că Lloyd pățise ceva rău. O simți în stomac… ca pe un gol dureros.

Hen parcă pe aleea casei ei și așteptă o clipă; probabil că nu mai mult de cinci secunde, dar i se păru o veșnicie. Apoi deschise ușa, ieși și dădu să se îndrepte spre grupul de polițiști, unii în uniformă, alții nu. Îl privi pe detectivul Martinez întorcându-se spre ea, apoi separându-se de grup și întâlnindu-se cu ea la jumătatea curții soților Dolamore. În depărtare se auzea lătratul unui câine, care lui Hen i se păru straniu de ascuțit. Ziua își pierduse culoarea și cerul se umpluse de nori, dar Hen se trezi mijind ochii la detectivul care se apropia de ea.

— Îmi pare rău, spuse el.

— E mort?

— Da, Hen. Îmi pare nespus de rău.

În spatele lui se zărea mișcare, iar Hen observă cum o polițistă o conducea pe Mira Dolamore în jos, pe scările casei sale. Mira părea năucită, privind de jur-împrejur la scena în plină desfășurare, iar ochii îi poposiră asupra lui Hen. Privirile li se întâlniră și Mira dădu să spună ceva – nu că Hen ar fi auzit-o de la distanța aia –, dar apoi, în loc să vorbească, Mira lăsă capul jos.

Hen simți mâinile detectivului pe brațele ei. Se întrebă de ce o atingea, după care își dădu seama că era în cădere.

41.

După ce îl scoaseră din atelier, Matthew fu dus într-o sală de interogatoriu a secției de poliție din Dartford, unde renunță la dreptul de a avea un avocat de față.

Îi spuse defectivei Shaheen totul despre uciderea lui Scott Doyle, asigurându-se că înțelegea că Mira, soția lui, nu mințise pentru el, ci crezuse într-adevăr că fusese toată noaptea lângă ea, în camera de hotel. Acum că rostise acele cuvinte cu voce tare, privind la chipul placid al defectivei și simțind prezența celorlalți detectivi și polițiști care îi ascultau, acum că gesturile și cuvintele îi erau înregistrate, se simți cuprins de un sentiment de ușurare. Mușchii i se relaxară; pulsul îi încetini.

— Deci ai făcut-o pentru Michelle Brine? întrebă detectivul.

— Faptul că l-am ucis pe Scott Doyle?

— Da.

— Și da, și nu. Mi-a părut rău de Michelle, pentru că avea un iubit de tot rahatul, dar nu a fost doar pentru ea, ci pentru toate femeile pe care Scott Doyle avea să le rănească de-a lungul vieții. Era toxic.

— Înțeleg asta, spuse ea.

Își ținea ambele mâini pe masa dintre ei, iar Matthew o privi cum își rotea din când în când verigheta cu degetul mare. Se întrebă dacă slăbise cumva recent și încă nu dusese verigheta la strâmtat.

— Și totuși, continuă ea. Vreau să știu mai multe despre relația ta cu Michelle. Trebuie să fi fost apropiați, dacă ți-a spus despre iubitul ei.

— N-aș zice că eram chiar apropiați. Eram prieteni la serviciu. Lucram împreună.

— Observ că folosești timpul trecut.

— Așa e, spuse Matthew. Pentru că acum și ea e moartă.

— De unde știi asta, Matthew?

— Pentru că i-am văzut cadavrul. M-am dus la apartamentul ei și i-am văzut cadavrul.

— Vrei să spui când ai ucis-o? zise detectiva.

Matthew clătină din cap.

— Nu, spuse el. Dumnezeule mare, nu! Bineînțeles că n-am ucis-o eu. Nu aș face niciodată rău unei femei. Niciodată.

— Știi cine a ucis-o?

— Fratele meu, Richard, spuse Matthew.

— Fratele tău a ucis-o pe Michelle Brine?

— Da.

— De unde știi?

— Mi-a spus el. După ce a ucis-o pe Michelle, a venit la mine acasă și mi-a lăsat cheile de la apartamentul ei. A fost felul lui de a-mi spune ce făcuse. Ca să mă scoată din sărite. Așa că m-am dus la apartamentul ei. Trebuia să văd cu ochii mei ce a făcut.

Matthew își acoperi gura cu mâna. Se gândea la tot sângele de pe perete, la tot sângele de pe pat, la pielea cenușie a lui Michelle, în lumina fadă. Sigur crezuse că Richard era el, că venise să o sprijine, poate chiar să facă dragoste cu ea și apoi…

— Te simți bine, Matthew?

— Scuze, da. Doar că e supărător pentru mine. Nu merita. Nu greșise cu nimic.

— Atunci de ce crezi că fratele tău a ucis-o, dacă Michelle nu a greșit cu nimic?

— El nu gândește așa. Nu gândește ca mine. E ca tatăl meu. Cred… Cred că a vrut mereu să afle cum e să ucizi o femeie, pentru că în adâncul ființei lui urăște toate femeile. Nu a mai făcut-o până atunci pentru că nu a avut tupeul s-o facă. Dar s-a gândit la asta… mult. Apoi, n-ar fi trebuit să-i spun niciodată despre Scott și Michelle, dar și-a cam dat seama ce am făcut și cred că știa… știa că Michelle… Cred că știa că Michelle mă dorea.

— Te *dorea*?

— În seara în care Richard s-a dus și a ucis-o pe Michelle, mă invitase la ea. Așa a intrat în apartamentul ei. Ea mă aștepta pe mine.

— De ce te-a invitat la ea?

— Am vorbit la telefon și mi-a spus că avea să plece din Sussex Hall pentru o vreme, că avea să se întoarcă acasă, să stea cu familia ei, că nu mai putea fi la catedră. Așa că m-a întrebat dacă voiam să trec pe la ea, doar ca să ne luăm rămas-bun. Știa că Mira era plecată din oraș.

— Te-ai dus?

— M-a bătut gândul. Ba chiar m-am dus cu mașina până la locuința ei, dar apoi mi-am dat seama că nu s-ar fi cuvenit să fac așa ceva. Sunt însurat și Michelle avea impresia, cred, că între noi era ceva mai mult decât o simplă amiciție. Așa că, nu, nu m-am dus la ea.

— Dar Richard s-a dus?

Defectiva își luase mâinile de pe masă; Matthew nu i le mai vedea. Se aplecă ușor spre el.

— Da, Richard s-a dus.

— Matthew, unde e Richard acum?

Matthew nu răspunse imediat. Deveni din nou încordat, pentru prima dată de când fusese adus la interogatoriu. Își spusese că avea să fie întru totul sincer, că sosise clipa. Gata cu minciunile, gata cu prefăcătoriile. Vru să-i spună defectivei că nu știa unde e Richard, dar nu era întru totul adevărat.

— Doarme, zise el în cele din urmă.

— Richard doarme?

— Da.

— Unde doarme, Matthew?

Matthew simțea cum chipul îi devine tot mai încruntat. „Fii sincer”, își spuse în sinea lui.

— Nu știu cum să răspund la întrebare. Momentan doarme și nu vă pot spune mai mult de atât.

Ușa se deschise și intră detectivul care venise la el acasă, să-l întrebe despre Dustin Miller. Se aplecă și îi spuse ceva la ureche defectivei Shaheen, dar Matthew nu auzi ce anume. Când se ridică din nou, se uită la Matthew, cu o privire intensă, iar Matthew își aminti numele lui: Martinez, de la poliția din Cambridge.

Defectiva Shaheen se ridică și spuse:

— Mă întorc imediat, bine, Matthew? Să-ți aduc ceva? Apă? Cafea?

— Niște apă, dacă se poate.

Plecară, iar Matthew rămase singur, văzând însă camera de filmare din colțul încăperii pătrate ațintită asupra lui. Știa despre ce vorbeau. Știa că voiau să-i pună totul în cârcă, inclusiv ce pățise Michelle. Dar nu fusese el, ci Richard, și trebuiau să înțeleagă asta. Începu să-l doară stomacul și știa că dacă apăsa pe el, avea să se simtă mai bine, dar îl priveau și nu voia ca ei să vadă asta.

După ceva timp, detectiva Shaheen și detectivul Martinez intrară din nou în sală, iar bărbatul avea o sticlă de apă în mână. I-o împinse peste masă lui Matthew, în timp ce se așezară amândoi.

— Bună, din nou, spuse detectivul. Îți amintești de mine?

— Desigur. Detectivul Martinez, nu-i așa?

Matthew desfăcu capacul sticlei de apă și luă o înghițitură zdravănă. Era călduță.

— Corect. Mi s-a spus că ai renunțat la dreptul de a avea un avocat de față. Așa este?

— Da. Nu am nevoie de avocat acum. Vreau doar să spun adevărul.

— Înțeleg.

Detectivul Martinez era înalt și bine făcut și făcea ca scaunul de plastic pe care stătea să pară minuscul.

— Avem multe lucruri de discutat, Matthew, dar, momentan, mă întrebam dacă mi-ai putea spune ce s-a întâmplat astăzi între tine și Lloyd Harding.

— A intrat la mine în casă și m-a atacat. N-am făcut decât să mă apăr.

— De ce crezi că a intrat în casa ta?

— Probabil că Hen i-a povestit ce s-a întâmplat. Totul a început când au venit la noi la cină.

— Totul… adică ce anume?

Matthew mai luă o gură de apă.

— Hen și Lloyd au venit la noi la cină. Ca între vecini. După cum știi, Hen a văzut trofeul de scrimă al lui Dustin Miller, pe care îl lăsasem în birou, și i-a stârnit unele suspiciuni. De-aceea te-a sunat. Nu ar fi trebuit să țin trofeul expus. A fost o aroganță din partea mea, dar trebuie să mă întreb dacă nu cumva mi-am dorit, într-o mică măsură, să apară cineva ca Hen și să-l vadă. Dacă nu cumva mi-am dorit ca cineva să știe.

— Matthew, nu vreau să te întrerup și, în cele din urmă, o să vreau să aud totul și despre Dustin Miller, dar acum aș vrea să aflu mai multe despre Lloyd.

— N-am vrut să-l ucid… Nu că n-aș crede că a meritat-o, probabil, într-un fel sau altul, dar nu am vrut s-o fac. El m-a atacat pe mine, iar eu m-am apărat.

Matthew se gândi la sunetul pe care îl scosese bastonul de cauciuc când îl lovise pe Lloyd în tâmplă, apoi la cum se prăbușise bărbatul pe podea, cum i se tăiaseră brusc picioarele de parcă tendoanele i-ar fi fost retezate.

— Ce căuta la tine în casă? întrebă detectivul Martinez.

— Probabil că încerca să o recâștige pe Hen, să găsească ceva care să mă incrimineze. Nu cred că plănuia să mă atace, fiindcă se ascunsese. L-am găsit pentru că am auzit mișcare la etaj. A ieșit dintr-un dulap din camera de lucru a lui Hen și m-a atacat pur și simplu. L-am lovit peste umăr și am crezut că se va opri, dar a continuat să mă atace. Așa că l-am lovit în cap.

— De ce l-ai înfășurat în bandă adezivă?

Matthew tăcu și se uită spre tavan.

— Ești cu noi, Matthew?

— Sunt. Îi curgea mult sânge, ca urmare a loviturii de la cap, de-asta am folosit banda adezivă. La început i-am înfășurat doar fața, dar apoi m-am gândit să-i acopăr tot corpul. Arăta mai bine așa.

— Și după aceea te-ai dus direct la atelierul Henriettei Mazur și ai amenințat-o?

— Nu eu. Ci Richard.

— Richard e fratele tău?

— Da.

— Vrei să știi de ce am venit astăzi în Dartford, Matthew? Hen m-a sunat și, printre altele, mi-a spus că i-ai povestit că ai un frate și că erai îngrijorat din cauza lui și cred că treaba asta a cam speriat-o. Așa că am investigat. Am găsit rapoartele de poliție în cazul morții părinților tăi și în ambele erai menționat doar tu, Matthew. Niciunul dintre ele nu menționa că ai avea un frate. Sau vreo soră. L-am sunat pe detectivul care a investigat moartea tatălui tău și care s-a pensionat între timp, iar el și-a amintit cazul, doar pentru că, după cum mi-a zis, a bănuit că erai implicat, chiar dacă nu a putut s-o dovedească. L-am întrebat dacă erai unicul copil al familiei și mi-a spus că da. Ai avut un frate, Richard, dar a murit când era mic. A spus că a murit în pătuțul lui – sindromul morții subite la sugari. Despre acest Richard vorbești, Matthew?

— Nu a murit, zise Matthew, cu bărbia mai aproape de piept.

— Nu a murit în pruncie?

Matthew nu-i răspunse imediat.

— Spune-i detectivului Martinez ce mi-ai spus mai devreme despre Richard, cum că el e responsabil de moartea lui Michelle Brine, îl îndemnă detectiva Shaheen.

Matthew oftă.

— Richard a ucis-o pe Michelle și Richard s-a dus la atelierul lui Hen pentru că voia să o ucidă și pe ea. E tot ce pot să vă spun despre el. Nu am fost de față.

— Sunt confuz, Matthew, zise detectivul Martinez. Dacă Richard s-a dus la atelierul lui Hen, cum ai ajuns tu acolo?

— Nu-mi amintesc cum am ajuns acolo, pentru că Richard a făcut totul. Apoi s-a dus la culcare. Nici măcar n-am vorbit cu el. Sincer să fiu, nici nu vreau să vorbesc cu el. Aș fi cât se poate de fericit dacă n-aș mai vorbi niciodată cu el.

— Matthew, tu și Richard sunteți una și aceeași persoană?

— Nu. Adică, suntem frați, așa că am supraviețuit amândoi părinților noștri, ceea ce înseamnă că avem ceva în comun. Suntem supraviețuitori. Dar Richard seamănă cu tata. Gândește ca tata și crede că mama… era întrucâtva responsabilă de felul în care se purta tata. Eu nu cred asta. Deloc.

Se auzi o bătaie rapidă la ușă, apoi aceasta se deschise. Ambii detectivi

își întoarseră capetele spre un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat într-un costum în dungi, care făcu un pas înăuntru, ținând ușa deschisă în spatele lui.

— Maggie, Iggy, aveți o clipă? zise el.

Cei doi detectivi părăsiră încăperea, iar Matthew rămase din nou singur. Terminase de băut apa și acum strângea sticla de plastic, care pârâia. Se simți dintr-odată foarte obosit, sătul să vorbească și să explice. Știa că nenumărați oameni aveau să vrea să vorbească acum cu el. Era inevitabil. Atât de multe lucruri erau acum inevitabile. Polițiști și psihiatri și avocați. Dar nu se va ține niciun proces. Se va asigura că nu o să aibă loc un proces. O să mărturisească totul. Știa însă că și dacă mărturisea, tot o să apară articole în ziare. Tot o să apară la știri. „Îndrăgit profesor de istorie de la o școală privată, condamnat pentru o serie de omucideri". Ba nu, o să fie mai rău de atât. „Profesor de la o școală privată și-a ascuns nebunia față de lume". Asta era partea care-l deranja, că nimeni nu pricepea cu adevărat că nu avea niciun control asupra lui Richard. Toți aveau să creadă că se prefăcea sau că știuse sau că l-ar fi putut opri. Nu va reuși niciodată să le explice cu adevărat.

Richard îi vorbi atunci, pentru prima dată de când fusese în atelier:

„Le explic eu. Le voi da eu ce vor să primească".

Matthew nu-i răspunse. Nu voia să discute cu Richard, nu acum.

„Ia o pauză, frățioare. Îmi dau seama că ești extenuat. N-ar fi plăcut să tragi un pui de somn?"

— Nu vreau să mai vorbesc cu tine, zise Matthew, iar când își dădu seama că o spusese cu voce tare, vomită pe masă.

•

Nu-l mai interogară pe Matthew în seara aceea. Defectiva Shaheen îi aduse la cunoștință acuzațiile și îi spuse din nou că putea solicita un avocat; apoi i se permise să se curețe, sub supraveghere, în toaleta secției. Îi luară hainele și-i dădură o uniformă de închisoare verde, care mirosea a înălbitor, o pereche de șosete curate și niște teniși uzați, fără șireturi. În celula în care era ținut, de la subsolul secției, îi aduseră cina – un hamburger încălzit la microunde, cu garnitură de legume. Nu-i era foame, dar după ce luă o gură din burgerul cauciucat, se trezi devorând restul, aproape ca un câine care își înfulecă mâncarea. După aceea i se făcu greață și se hotărî să se întindă pe patul îngust. Își dădu jos tenișii și adormi fără să fie nevoit să-și spună povești.

În dimineața următoare, după micul dejun, un polițist în uniformă îi spuse că avea un vizitator. Recunoscu pașii Mirei, ticăitul pantofilor ei frumoși, în timp ce era condusă pe coridorul scurt, acoperit cu linoleum. Se întoarse și-l privi, cu ochii umflați de plâns, iar ofițerul se dădu doi pași în spate, dar rămase pe coridor.

— O, Ursule, spuse ea, făcând un pas spre barele de metal.

Iar el deveni iarăși Ursul și izbucni în plâns.

42.

După două săptămâni petrecute la părinții ei, apoi trei zile în Boston pentru înmormântarea lui Lloyd, urmate de alte două săptămâni în Burlington, Vermont, acasă la Charlotte, cea mai bună prietenă a ei, Hen se întoarse în West Dartford pentru prima dată de când Matthew Dolamore îl ucisese pe Lloyd.

Era spre sfârșitul lui noiembrie și începuse să se întunece înainte de ora cinci după-amiaza. Toate culorile tomnatice intense se îmbinaseră într-o nuanță ce putea fi descrisă doar ca ruginie. Frunze mohorâte și moarte erau adunate în grămezi și presărate pretutindeni, iar puținele frunze rămase în copaci muriseră și ele, abia așteptând să fie eliberate de prima rafală rece de vânt. Hen intră cu Golful pe alee într-o zi de joi, la prânz. Peste curtea din față a casei ei și cea a soților Dolamore se așternuse un covor gros de ace portocalii și maronii. În fața reședinței soților Dolamore era înfipt un semn pe care scria DE VÂNZARE. Fu surprinsă, nu pentru că Mira vindea casă, ci pentru că o scosese atât de repede pe piață. Poate că avea nevoie de bani rapid.

Coborî din mașină și se îndreptă spre ușa de la intrare, cu Vinegar în cușca de transport, mieunând întruna, și simți mirosul de fum în aer. Pe treapta din fața casei găsi un dovleac întreg, aproape în întregime putrezit. Nu își amintea de el. Oare Lloyd îl cumpărase? Nici nu avea întru totul încredere în amintirile ei din perioada aceea suprarealistă în care îl cunoscuse pe Matthew. Descuie ușa și o deschise; se blocă scurt în stiva de corespondență care se adunase în hol. Așeză cușca de transport pe podea și deblocă partea de sus. Vinegar țâșni afară și dădu fuga pe ușița pentru pisici care ducea spre pivniță. Era răcoare în casă, așa că Hen se duse

imediat la termostat și mări temperatura până auzi apa începând să se miște prin conducte. Neștiind ce altceva să facă, adună toată corespondența – în mare cataloage și oferte bancare – și o duse în bucătărie. Pe blat se afla un castron cu mere de care nu se atinsese nimeni în ultima lună. Erau încă de un roșu intens, așa că luă unul din castron; era destul de ferm. „Parcă timpul a stat în loc”, se gândi ea și își îngădui să izbucnească în plâns, pentru un scurt moment, după care se plimbă prin restul casei.

În noaptea aceea se sui în patul pe care îl împărțise cu Lloyd și se întinse pe spate. Simți povara morții lui, enormitatea absenței lui. Nu știa dacă ar fi reușit să își salveze căsnicia în cazul în care el ar fi fost încă în viață, dar nu părea să mai conteze. Aventura lui părea un lucru caraghios acum, neimportant. Cel mai dureros era că nu mai putea vorbi cu el, că nu aveau să mai retrăiască clipele petrecute împreună. El nu mai era, iar când înțelese cu adevărat acest lucru, simți durere în tot corpul. Da, era deprimată – sentiment pe care îl recunoștea cu ușurință –, dar mai credea și că depresia era, în principiu, urmarea mâhnirii și a traumei, dar creierul îi funcționa corect. Trebuia să găsească un terapeut, știa asta, dar nu era prea îngrijorată de faptul că evenimentele recente ar fi declanșat un episod depresiv sau suicidar. Se simțea sănătoasă psihic.

Dormi toată noaptea, mai adânc decât se așteptase, iar când lumina pătrunse prin fereastra de la dormitor, se trezi dintr-un vis complicat în care apărea și Matthew. Zilele astea nu îl visa deloc pe Lloyd, dar îl visa întruna pe Matthew. În vise, venea mereu la ea, iar ea îl întreba mereu dacă îi dăduseră drumul din spital. „Nu”, îi spunea el. „Fratele meu e în spital. Ne încurci”.

Poate din cauza visului sau poate pentru că se trezise în fosta ei casă, Hen îl sună pe detectivul Martinez și îl întrebă dacă apăruse vreo noutate la dosar.

— Nu pleacă nicăieri, îi zise el. Va fi spitalizat vreme îndelungată și nu se va ajunge la proces. Nu va trebui să depui mărturie.

— E un lucru bun? întrebă ea. Poate că vreau să depun mărturie.

— Chiar nu vrei, Hen. În momentul de față, Matthew Dolamore se află acolo unde și trebuie să fie.

— Știu că așa e.

— De unde mă suni? întrebă el.

— De acasă, spuse Hen. M-am întors în casa de pe Sycamore Street. A

fost prima noapte petrecută aici.

— Cum te-ai simțit?

— Nu foarte rău. Am avut vreo două coșmaruri, dar le am indiferent unde aș dormi.

— Deci vei rămâne?

— Da, spuse Hen. Azi mă întorc la atelier să văd cum mă simt, dar, da, vreau să rămân, Iggy.

— Foarte bine, zise el.

Hen mâncă un măr la micul dejun, apoi ieși pe verandă, să vadă cum era afară. Bătea vântul, iar cerul era peticit cu nori subțiri. Se întoarse în casă, se îmbrăcă cu un pulover gros din lână și geaca din denim pe deasupra, cea cu gulerul ros pe care o avusese și ultima dată când fusese la atelier. Pe când își lua caietul de notițe, Vinegar veni de la subsol. Îl luă în brațe și îl ținu preț de o clipă. Vinegar mieună la ea – mieunatul de protest –, iar ea îi spuse că rămăseseră doar ei doi acum, dar că erau acasă.

Era o zi din cursul săptămânii, iar pe Sycamore Street domnea liniștea, majoritatea aleilor din fața caselor fiind pustii, fără mașini. Pe drum spre atelier însă, se simți privită; vecini uitându-se pe furiș prin perdele, întrebându-se dacă era chiar ea, biata femeie al cărei soț fusese ucis de celebrul psihopat. Indiferent dacă se uitau într-adevăr la ea sau nu, tot îi simți țintuind-o cu privirea. Avea să fie cea mai dificilă parte a întoarcerii în acest oraș, dar nu avea să dureze pentru totdeauna. Nimic nu dura pentru totdeauna.

După ce își cumpără cafea de la Starbucks-ul aflat la două străzi distanță de Black Brick, Hen se întoarse și coborî spre atelierele de la subsol. Luminile erau aprinse, ceea ce însemna că mai era cineva acolo, un gând care o liniștea, chiar dacă nu își dorea neapărat să interacționeze social. Când ajunse la ușa atelierului, o încercă mai întâi, dar era încuiată, așa că folosi cheia pe care poliția i-o returnase și intră, apoi aprinse luminile. Se uită rapid prin încăpere după orice obiect care ar fi putut fi nelalocul lui, dar totul arăta exact ca ultima oară. Se duse spre fotoliul pe care stătuse când Matthew/Richard o prinsese în atelier, când crezuse că avea să moară acolo, îl atinse și își lăsă caietul de schițe să cadă pe șezutul lui uzat. Hotărâse deja că avea să petreacă prima jumătate a zilei aruncând din gunoaiele din atelier. Avea să fie o debarasare simbolică, într-un fel, dar își dorea și să depună efort fizic, să se miște puțin, înainte să se reapuce de lucrările ei.

Căută prin stiva de CD-uri de lângă player și se hotărî în sfârșit pentru albumul *Exile in Guyville*. Dădu volumul încet, după care se duse în partea din spate a atelierului, spre o stivă de cutii care se aflau acolo încă de când se mutase în Black Brick, în vară. Într-unele din cutii erau lucrări din facultate și intenționase să le sorteze, să arunce tot ce se putea și să le pună pe cele pe care voia să le păstreze într-una dintre noile cutii din plastic pe care le cumpărase pentru lucrările ei vechi.

Trase prima cutie de sus pe podea, apoi se așeză lângă ea și începu să sorteze lucrările. Cea mai mare parte dintre acestea erau gravuri nereușite, fie prea închise la culoare, fie prea deschise, sau pur și simplu imagini care nu dădeau bine. Recunoscu lucrările ca datând de câțiva ani, de pe vremea când locuise în Cambridge. Unele dintre ele meritau să fie păstrate, dar pe cele mai multe le puse într-o stivă ce avea să sfârșească în containerul de reciclare încăpător, de la parterul studioului.

La fundul cutiei se afla o foaie care fusese cu siguranță ruptă din caietul ei de schițe. O întoarse și văzu schița pe care i-o făcuse lui Dustin Miller, cu câteva luni înainte să fie ucis de Matthew Dolamore. În schiță stătea pe marginea patului, în apartamentul lui, cu bărbia sus, cu privirea placidă și arogantă. O schițase singura dată când fusese în apartamentul lui. Se întâmplase în timpul unei săptămâni în care Lloyd plecase împreună cu doi prieteni din liceu la Fort Myers, să participe la câteva meciuri din antrenamentul de primăvară al celor de la Red Sox. În două seri din săptămâna aceea se dusese la Village Inn, se așezase într-un separeu, cu caietul de schițe după ea, sorbind dintr-un bourbon acru și desenându-i pe cei de la bar.

Dustin o abordase în prima seară și o întrebase dacă îi putea vedea desenele. Era mai tânăr decât ea și atât de ridicol de chipeș, încât nici nu i se păru deosebit de atrăgător. Dar îi permise să se uite la unele dintre schițele ei și să îi facă cinste cu ceva de băut. Privind în urmă, era deja maniacală la momentul respectiv și foarte flatată de faptul că o abordase. Emana un soi de aură verde de energie, iar când se așeză în fața ei, simți cum energia lui îi stârni furnicături.

— Ai putea să mă desenezi și pe mine? Și să-mi rămână mie desenul? întrebă el în a doua seară în care petreceau timpul împreună.

— Sigur, zise ea și dădu paginile până ajunse la una goală.

— Nu, nu aici. La mine acasă.

— De ce? întrebă ea, în loc să râdă pur și simplu de el sau să-l refuze.

— Va fi mai special. Pentru mine. Haide. Vreau să vezi unde locuiesc. Promit că n-o să mă port ca un ciudat.

— Te porți deja ca un ciudat, zise ea.

Dar se duse oricum cu el, atrasă de un lucru pe care nu îl înțelegea în totalitate. Poate că era vorba de fiorul pe care ți-l stârnește o aventură despre care nu știi cum se va termina. Poate că punea la încercare dragostea pe care i-o purta lui Lloyd. Sau poate că era ceva mult mai puțin complicat de atât.

Nu locuia departe de Village Inn, și când ajunseră la apartamentul lui, aflat la primul etaj al unei clădiri în stil victorian care se afla foarte aproape de casa lui Hen, Dustin intră primul și strânse rapid din lucruri, apoi aduse câte o bere pentru fiecare.

— Unde vrei să stau? întrebă el.

— Oriunde vrei tu, zise ea.

— Ce-ar fi să stau pe marginea patului și tu poți sta aici, zise el, conducând-o spre dormitorul lui, apoi dădu la o parte hainele de pe spătarul unui scaun.

Hen se așează, schiță preț de circa douăzeci de minute, după care rupse foaia din caiet și i-o dădu lui Dustin. Era de părere că reușise să-l surprindă bine: tinerețea încrezătoare, liniile feței, postura, natura intimă a decorului.

— Îmi place la nebunie, zise el, apoi se năpusti stângaci spre ea, să o sărute.

Hen râse, dar îi răspunse la sărut, spunându-și că voia doar să vadă cum era să se apropie de toată acea energie verde, primăvăratică; să vadă cum era să fie dorită cu adevărat, să fie dorită fizic, încă o dată. Dustin o luă pe brațe și o rostogoli dibaci pe patul lui jos, după care își vârî deja una din mâinile lui mari pe sub bluza ei.

— Dustin, zise ea.

— Aha.

— Sunt măritată.

— Mi-ai spus. Nu-mi pasă. E sexy.

— Ia-o mai ușor, bine? zise Hen. Trebuie să merg la baie.

Chiar trebuia să meargă la baie, dar avea nevoie și de un minut ca să se gândească. Oare chiar era pe cale să facă o asemenea greșeală colosală? Oare chiar voia asta?

— Bine, zise el. Apoi, când Hen ajunse la ușa de la dormitor, adăugă: Să nu cumva să te răzgândești.

Se întoarse din reflex; vocea i se schimbase atât de mult când rostise acele ultime cuvinte, încât, preț de o clipă, avu impresia că vorbise altcineva. Dar în lumina singurei veioze de lângă pat, văzu că și chipul i se schimbase, că ochii îi păreau morți. Și își vârâse o mână în pantaloni și se masturba.

— Mă întorc imediat, spuse Hen, încercând să vorbească pe un ton cât mai normal, și intră în baie – simțea și acum mirosul de apă de colonie și urină stătută – și se așeză pe toaletă.

Reuși să se ușureze, spunându-și să nu intre în panică și să formuleze un plan. Făcuse o greșeală enormă; Dustin nu era un tip amețit și excitat. Era cu totul altceva. Dacă i-ar fi spus că vrea să plece, ar fi violat-o. Era convinsă de asta. Se gândi că ar fi reușit să meargă până la capăt. Să facă sex cu el și să scape de acolo cu viață, dar i se făcu greață doar gândindu-se la asta. Era încă îmbrăcată, așa că, dacă voia, ar fi putut ieși din baie și ar fi putut să se ducă direct spre ușa de la intrare și să iasă din apartament înainte ca el să apuce să o prindă. Dar caietul ei de schițe era în dormitor și, cumva, nici prin gând nu-i trecea să-l lase acolo. Unu la mână, pentru că avea adresa ei trecută în el, dar și pentru că era plin de schițe personale, chiar și câteva cu Lloyd. Trase apa la toaletă, apoi se uită în dulăpiorul pentru medicamente, sperând să găsească un soi de armă pe care să o poată flutura spre el, un brici sau un tub cu cremă de ras, dar nu găsi nimic care să pară cât de cât eficient.

Se auzi o bătaie puternică în ușă și vocea lui Dustin spunând:

— Grăbește-te. Am și eu nevoie.

„Asta-i șansa mea”, se gândi Hen.

Ieși din baie. Dustin era la bustul gol și trecu pe lângă ea, lăsând ușa deschisă. Auzi un șuvoi de urină nimerind capacul closetului, înainte să împroaște în vas. Se duse cât putu de repede în dormitor, își luă caietul de schițe de pe scaun și schița ruptă care era acum pe podea, apoi străbătu rapid livingul spre ușa de la intrare.

— Unde te duci? întrebă el, cu o voce din nou amenințătoare, chiar când Hen rotea mânerul ușii.

Preț de o clipă ezită, dădu să-i spună că pleca, dintr-un soi de teamă ridicolă de a nu fi nepoliticoasă, dar își văzu de drum.

Coborî în grabă scările, dar el o ajunse din urmă la baza lor, înfigându-și degetele în carnea moale a brațului ei.

— O să țip, îi spuse Hen. O să țip de-o să mă audă toată lumea.

Dustin aruncă o privire spre ușa lăturalnică de la capătul palierului, care ducea, cel mai probabil, spre un apartament de la parter. Lui Hen i se păru că dinăuntru se auzea un televizor.

— Vorbesc serios, spuse ea, iar el îi dădu drumul la braț, apoi o privi cu ochii aceia morți.

— Poate altă dată, zise el, calm.

Apoi adăugă pe mutește: „Curvo", iar Hen ieși pe ușa din față, în aerul umed al nopții.

Data următoare când îl văzu, era scos din casă într-un sac pentru cadavre.

Nu-i spusese niciodată lui Lloyd ce se întâmplase, și nici poliției. Se simțea mai vinovată pentru faptul că nu spusese poliției, pentru că se putea ca informațiile pe care le avea despre Dustin să fi fost relevante pentru caz. Dacă avusese de gând să o violeze, și avusese *categoric* de gând să o violeze, atunci poate că mai violase și alte femei până atunci și, dacă așa stăteau lucrurile, ar fi putut fi motivul pentru care fusese ucis. Dar nu se dusese la poliție. Nu reușise să-și ia inima-n dinți ca să o facă și, în cele din urmă, își spusese că poate ceea ce se întâmplase în săptămâna respectivă de fapt nu se întâmplase deloc. Fusese doar un moment prostesc și înspăimântător pe care trebuia să-l uite. Dar nu reușise, așa că își canalizase toată vinovăția și toate remușcările care o încercaseră în obsesia ei față de criminalul lui Dustin.

Mai târziu, după ce fusese spitalizată, după terapia electroconvulsivă și schimbarea tratamentului medicamentos, se întrebase uneori dacă nu cumva își imaginase totul, acea noapte suprarealistă și îngrozitoare cu băiatul din Village Inn. Amintirea ei i se părea acum mai degrabă un vis decât realitate. Și se mai întreba uneori dacă nu cumva îl ucisese și ea, reprimându-și amintirea cu pricina.

Se holbă la schiță. „Portret al violatorului în tinerețe", se gândi ea, aproape zâmbind. Chiar uitase că păstrase desenul, vârându-l la fundul unei cutii după ce ajunsese în siguranță acasă în noaptea aceea, tremurând din pricina șocului și simțindu-se de parcă ar fi avut un noroc chior să scape teafără de acolo. Oare de ce nu aruncase schița? Poate ca să o găsească acum, câțiva ani mai târziu, și să știe sigur că se întâmplase cu adevărat. Își

trecu degetul peste urmele de creion de pe hârtie. Imaginea lui Dustin era foarte detaliată, dormitorul din jurul lui mai puțin, doar câteva linii care încercau să redea dezordinea și adâncimea spațiului. Pe un birou se puteau vedea mai multe obiecte, majoritatea sticle, dar unul dintre ele aducea vag cu un trofeu de scrimă, o siluetă în fandare, cu o sabie în mână. Nu la foarte mult timp după ce desenase imaginea cu pricina, Matthew îl vânase pe Dustin și își însușise acel trofeu.

Privind în urmă, Hen își dădu seama că, încă dinainte de a-l cunoaște, dinainte de a fi vecini, Matthew jucase deja un rol important în viața ei. Acum i se părea logic că le fusese sortit să se întâlnească în cele din urmă, chiar dacă știa că nu era așa.

Puse schița în stiva cu celelalte imagini pe care plănuia să le arunce, apoi se răzgândi și o duse la masa de desen, apucă o rolă pentru cerneală și acoperi întreaga imagine cu un strat de cerneală neagră. Apoi o mototoli și o aruncă.

Până termină și cu ultima cutie, Hen își dădu seama că asculta *In Spite of Me,* piesa trupei Morphine, care se auzea și când Matthew/Richard își făcuse apariția în atelierul ei. Se opri din ce făcea și încremeni preț de o clipă. Se gândi să schimbe discul, dar îl lăsă să meargă în continuare și își sortă mai departe lucrările. Se gândi că era doar zgomot de fond și că s-ar putea ca, foarte curând, nici măcar să nu-l mai bage de seamă.

virtual-project.eu

[1] Magazin de mobilier și decorațiuni interioare.
[2] În traducere, „Ateliere Deschise” – organizație non-guvernamentală, care sprijină și promovează artiștii la nivel local.
[3] Organizație a guvernului american, înființată în 1961 de John F. Kennedy și alcătuită din voluntari care călătoresc în diferite țări pentru a ajuta comunitățile sărace.
[4] Sărbătoare națională, ținută în fiecare an în weekendul din preajma zilei de 12 octombrie, pentru a comemora debarcarea lui Cristofor Columb în America, la 12 octombrie 1492.
[5] India Pale Ale, tip de bere cu un conținut ridicat de hamei.

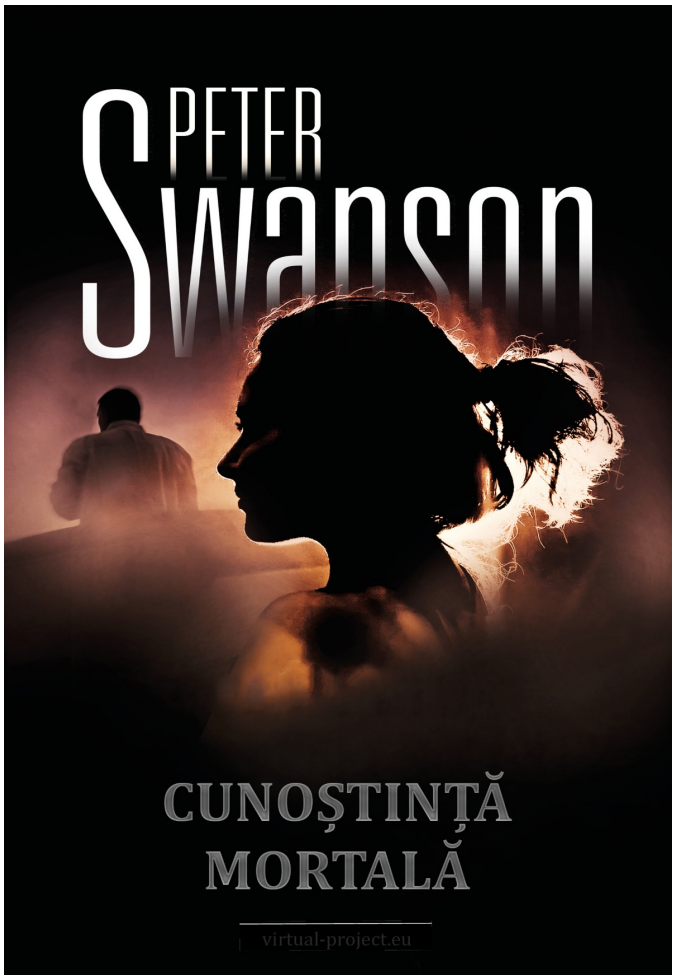
PETER
Swanson
CUNOȘTINȚĂ
MORTALĂ
virtual-project.eu